

Ljubav na bis

SANDRA BRAUN

Samo jedna nesmotrena noć bila je dovoljna da zauvek promeni život Kamili Džejmson: visoki, privlačni stranac i romantični susret donose dovoljno kajanja za čitav život. Dve godine kasnije, Kamila je uspešna dekoraterka kojoj se pruža mogućnost da restaurira jednu od najuglednijih plantaža u državi Misisipi. Stiže uzbuđena i spremna da se suoči sa najvećim profesionalnim izazovom do tada, sve dok Zak Preskot ne ušeta kroz vrata starog zdanja i ponovo ne uđe u njen život. Izgleda baš onako kako ga pamti, sem što je njegov znalački pogled neprestano podseća na ono što su jednom proživeli. Sada, primorani da žive nepodnošljivo blizu jedno drugog, Kamila i Zak imaju priliku da otkriju imaju li hrabrosti da se suoče s prošlošću, i možda čak počnu da grade zajedničku budućnost.

Sandra Braun

Ljubav na bis

Drage čitateljke i čitaoci,

Godinama pre nego što sam počela da pišem beletristiku, pisala sam ljubavne romane pod različitim pseudonimima. Roman Ljubav na bis objavljen je pre više od deset godina (pod mojim prvim umetničkim imenom, Rejčel Rajan).

Ovaj roman oslikava stavove i način razmišljanja vremena u kome je nastao, ali su teme koje obrađuje večite i univerzalne. Kao i u ostalim ljubavnim romanima, u središtu ovog zapleta su dvoje mladih čiji su životi obeleženi traumama iz prošlosti. Ima tu trenutaka strasti, agonije i nežnosti koji uvek predstavljaju sastavni deo zaljubljivanja.

Oduvek sam uživala pišući ljubavne romane. Oni odišu optimizmom i poseduju poseban šarm koji se retko nalazi u drugim vrstama narativnih formi. Ukoliko je ovaj roman vaš prvenac u ovom žanru, nadam se da ćete uživati.

Sandra Braun

1.

Kamila je naglo zaustavila svoj maleni automobil kad joj se pred očima ukazalo imanje *Nevestin veo*. Sledila je uputstva koja je dobila u kancelariji turističke organizacije u znamenitoj zgradi Stenton Hola, istorijskom spomeniku pod zaštitom države, i iz centra Načeza¹ skrenula u Homoćito ulicu. Dama za pultom joj je objasnila da će sa svoje desne strane videti pristupni put koji vodi ka imanju pre ukrštanja sa autoputem 65².

Jedva je uspela da primeti mali, gotovo nečitljiv znak pored puta, dodatno skriven gustim šibljem, koji je ukazivao na skretanje na pošljunčanu stazu koju je tražila. Vijugala je preko dubokih rupa dok se divila imponantnim hrastovima koji su se nizali pored puta, sa kojih su poput staračkih brada visile ogromne senke sive mahovine. Magnolije su, uprkos tome što je jesen već počinjala, i dalje mirisale opojno, kremasto, povijene pod bogatim, belim cvetovima. Pažnju joj je privlačilo i raskošno žbunje nevestinog vela, koje se nadvijalo nad stazom i po kome je plantaža i dobila ime. Beli cvetovi tipični za ovu biljku odavno su uveli na letnjoj žegi, ali su grane i dalje bile gusto obrasle svetlozelenim lišćem.

Kamila je otvorila vrata i izašla iz automobila, ostavljajući upaljen motor. Fascinirano je posmatrala građevinu koja je stajala pred njom. U sebi je listala osnovne podatke o njenoj istoriji. Izgrađena je 1805. godine, u tipično kolonijalnom stilu. Iz soba na prvom spratu izlazilo se na balkon koji je predstavljao krov trema u prizemlju, opasujući tri zida kuće. Sagrađena je od crvene cigle, koja je tokom decenija poprimila prljavoroze nijansu. Šest belih stubova imponatno se uzdizalo od trema ka balkonu. Visoki, prostrani prozori, zaštićeni tamnozelenim žaluzinama, bili su simetrično raspoređeni, po tri sa svake strane ogromnih ulaznih vrata u belom drvetu. Mesingani luster visio je sa teškog lanca tačno ispred ulaznih vrata.

---

¹ *Nachez: jedno od prvih evropskih naseobina uz reku Misisipi. Nekada glavni grad države Misisipi, danas veoma popularna turistička atrakcija sa brojnim znamenitim građevinama iz perioda pre Građanskog rata (1861-1865). (Prim. prev.)*

² *Autoput 65: jedan od najdužih američkih autoputeva, koji vodi od severa Minesote do juga Luizijane. (Prim. prev.)*

Kamila Džejmson je očarano uzdahnula i ponovo sela za volan. Dok je ubacivala menjač u prvu brzinu, glasno se nasmejala i uzviknula: - Skarlet O'Hara, možeš samo da mi zavidiš!

I dalje je bila fascinirana činjenicom da su upravo nju odabrali da ovo impozantno zdanje slave i sjaja dovede u prvobitno stanje. U sebi se molila da bude dostojna ovog izazova. Ovaj posao bio je veoma značajan za njenu karijeru dizajnera enterijera, ali i za njenu finansijsku budućnost.

Kamila i njena majka, Marta, bile su vlasnice male kompanije za opremanje enterijera u Atlanti. Marta Džejmson je svim silama pokušavala da izbegne finansijsku propast nakon smrti Kamilinog oca, ali do trenutka kada je Kamila diplomirala na fakultetu primenjenih umetnosti, kompanija se gotovo pretvorila u običnu prodavnicu poklona u kojoj su na jednom mestu mogli da se nađu antikviteti pomešani sa bezvrednim sitnicama. Kamila je ubrzo po ulasku u posao počela da naručuje savremene materijale za uređenje enterijera i da unapređuje kvalitet antikviteta koje su nabavljale. Uskoro su počele da nude i dekoraterske usluge klijenteli kojoj je bila potrebna pomoć u odabiru tapeta, tepiha, zavesa, nameštaja i kompletnih šema boja i oblika za uređenje doma. Zahvaljujući svom istančanom ukusu i prijatnoj veseloj naravi, Kamila je uskoro stekla odličnu reputaciju i stalne naručioce. Sada su u radnji za njih radile i dve žene, koje su pomagale u „studiju“, dok se majka bavila prodajom i računovodstvom.

Kada je Rejbern Preskot iz Načeza u Misisipiju pozvao Kamilu sa predlogom da renovira njegovu rezidenciju, ona je oduševljeno prihvatila. To je bila najozbiljnija poslovna ponuda koju je do tog trenutka dobila. Dobro je poznavala predratne rezidencijalne kuće starog Načeza. Sa majkom je tokom jednog proleća planski obišla sve renovirane građevine. Kamila je tada još bila veoma mlada, ali su joj te divne kuće ostale duboko urezane u sećanje.

Rejbern Preskot bio je tipičan južnjački džentlmen, izuzetno ljubazan u ophođenju sa Martom i Kamilom. Ostale dame u studiju su treptale od uzbuđenja kada bi im se obratio svojim otežućim južnjačkim akcentom, mnogo jačim od onoga koji se mogao čuti u Atlanti. Griva još uvek guste sede kose mu je u talasima padala na široko, visoko čelo. Plave oči su mu i dalje blistale, iako je bio na izmaku sedme decenije. Bio je visok, stamen, dostojanstven i elegantan.

Pošto su se upoznali, objasnio je Kamili detalje u vezi sa svojom kućom u Načezu. - Gospođice Džejmson, veoma se stidim. Pošto mi je supruga preminula, pre više od dvadeset godina, zapao sam u duboku depresiju. Pretvorio sam kuću u dom jednog neženje. Moj sin provodi najveći deo vremena na plantaži sa druge strane reke, ali se i on slaže sa idejom da treba *Nevestinom velu* povratiti stari sjaj.

- Ima divno ime - zamišljeno je rekla Kamila, već u sebi zamišljajući kuću. - Rado ću prihvatiti vašu ponudu.

- Ali još nismo razgovarali o vašem honoraru, niti o uslovima rada! - uzviknuo je.

- Ništa od toga mi nije važno. Želim da radim na restauraciji vašeg doma. - Nasmejala se njegovom zaprepašćenom izrazu lica, na šta se on takođe ljubazno nasmešio. Ovu mlađu dekoraterku mu je uz reči hvale preporučio prijatelj čiji je restoran na trgu Pičtri Kamila opremila. Rejbern Preskot je bio potpuno uveren u njene sposobnosti. Porazgovarali su o honoraru, pri čemu je na nju bio red da ostane bez teksta na pomen visoke sume koju joj je ponudio. U isto vreme joj je obećao gotovo neograničen budžet za restauraciju. Bilo je očigledno da će moći da bira najkvalitetnije materijale i predmete. Insistirao je na tome da odsedne u *Nevestinom velu* tokom renoviranja, i obećao joj da će se postarati da sve pripremi za njen dolazak. Dogovorili su se oko datuma početka radova, i sada je bila tu, na tremu ispred ulaznih vrata, čekajući da neko odgovori na njeno zvonjenje. Pošto je detaljnije pogledala spoljni izgled kuće, primetila je da se boja ljušti, da su mesingani ukrasi na ulaznim vratima prekriveni finim slojem rđe, i da rasušene daske pod njenim nogama škripe i uležu se. Ako je i unutrašnjost kuće bila u sličnom stanju, imaće zaista puno posla.

Kamila se podrugljivo nasmešila. Posao je *bio jedino* što je imala. Karijera je predstavljala okosnicu njenog života, na užas njene majke i bliskih prijateljica, od kojih je većina već bila udata i sa decom. Majka ju je stalno ohrabrivala da izlazi na sastanke sa mladićima koji su svraćali u studio, ali je Kamila ostajala ravnodušna na sva njihova udvaranja. Smatrala je da je njihovo zavođenje površno, pa je Marta Džejmson bila zabrinuta zbog očiglednog nedostatka interesovanja svoje kćeri za suprotni pol.

Kamilu je uznemiravalo što se njena majka toliko brine zbog njenog ljubavnog života, odnosno, zbog toga što nije imala ljubavni život, ali nije mogla da joj objasni razloge svog ponašanja. Nije mogla da joj kaže:

- Mama, jednom sam se dala jednom muškarcu i od tada se osećam postideno i poniženo. Nemam nameru da ponovo upadnem u istu zamku. - To jednostavno nije bila informacija koju je ćerka mogla da podeli sa svojom majkom. Uostalom, bilo bi joj veoma teško da o nekim uspomenama uopšte govori. Stresla se i duboko uzdahnula prisećajući se tih događaja upravo u trenutku kada su se vrata otvorila. Ugledala je nasmešeno lice pred sobom.

- Zdravo. Ja sam Kamila Džejmson. - Nasmešila se nesvesna koliko privlačno izgleda dok joj se sunčeva svetlost preliiva po tamnoj, kovrdžavoj kosi.

- Zdravo, gospođice Džejmson. - Muškarčevo lice bilo je razvučeno u smešak dobrodošlice. - Gospodin Preskot vas očekuje. Uzbudjen je kao momčić koji se sprema na svoj prvi ples. Baš mi je drago da ste bezbedno doputovali. Brinuo se što tako mlada dama putuje sama čak iz Atlante.

- Nisam imala nikakvih problema na putu i takođe se radujem što ću ponovo videti gospodina Preskota. - Muškarac se pomerio u stranu i Kamila je stupila u prostrani hol. Zadivljeno je bacila pogled oko sebe. Sve je izgledalo baš onako kako se nadala!

- Ja sam Sajmon Mičel, gospođice Džejmson. Stojim vam na raspolaganju za sve što vam zatreba - rekao joj je čovek, za trenutak joj odvlačeći pažnju od detaljne procene kuće.

- Hvala vam, gospodine Mičele - otvoreno i prirodno mu se nasmešila.

- Zovite me Sajmon, molim vas. Sedite, gospođice Džejmson, a ja ću pozvati gospodina Preskota. Mislim da je iza kuće i da zaliva svoju baštu.

- Samo polako. Ne smeta mi da sačekam. - Klimnuo joj je glavom i krenuo hodnikom koji se pružao čitavom dužinom kuće. Kamila je žudela da proviri u sobe koje su se nalazile sa obe strane hodnika, ali smatrala je da treba da sačeka svog domaćina i novog poslodavca i da njemu da priliku da je provede kroz svoj dom. Južnjaci poput Rejberna Preskota veoma su polagali na lepo ponašanje i etikaciju.

Sela je na jednu od stolica u holu i zauzela damsku pozu koju joj je majka usadila besomučnim ponavljanjima: pravih leđa, skupljenih kolena, smirenih ruku graciozno smeštenih u krilu. Iznenada je poževela da izgleda malo prefinjenije. Bila je osuđena na tamnu, kovrdžavu kosu, koju je nosila ošišanu do ramena kako bi tokom veoma vlažnih dana

mogla da je prikupi u punđu iz koje bi tu i tamo izvirivale neposlušne lokne. Tamna kosa bila je u prijatnom kontrastu sa tenom boje kajsije, ni preterano tamnim da bi se okarakterisao kao maslinasti, ni preterano ružičastim da bi se mogla odrediti kao osoba svetle puti. Koža joj je blistala u nijansama toplog meda. Oduvek je zavidela svojim prijateljicama koje su imale porcelanski ten, uvek spremne da pocrvene kada to situacija nalaže. Nije je nimalo tešila činjenica da brzo i lepo tamni na letnjem suncu. A niko na svetu nije imao oči nalik njenima. Zašto nije jednostavno mogla da ima obične plave ili zelene ili kestenjaste, ili čak obične braon oči bez tih šašavih zlatnih odsjaja? U drugim kestenjastim očima nazirao se odsjaj boje lešnika, ili su bile misteriozno duboke poput abonosa. Njene su sijale zlatnim sjajem. Mrzela je svoje oči. Duge, tamne trepavice, široka, puna usta i prčastost činili su da ostavlja utisak misteriozne istočnjakinje.

Pošto nije mogla da promeni svoje crte lica, vodila je računa da uvek bude besprekorno obučena. Talenat za odabir boja i kroja, od neprocenjive vrednosti u poslu kojim se bavila, pomagao joj je i u odabiru garderobe. Sada je povlačila rub suknje svog žutog lanenog kompleta preko kolena, nesrećna što ne može da skine sako i ostane u tankoj prozirnoj bluzi od šarenog voala. Vlaga u Načezu joj je natapala odeću, a o kosi da i ne govorimo. Iako ju je toga jutra koliko-toliko ukrotila, sada joj se potpuno divlje kovrdžala oko glave.

Čula je krckanje guma po šljunčanoj stazi i glasno škripanje otvaranja i zatvaranja vrata automobila. Izbrojala je tri koraka koliko je njoj bilo potrebno da prede do trema, koje je nepoznata osoba prešla brzo, i u naredna tri koraka stigla do ulaznih vrata. Kvaka se okrenula i vrata su se širom otvorila. Svom snagom su se zakucala u zid i na njima se ukazala visoka silueta nerazgovetnih crta lica nasuprot poslepodnevnom suncu. Muškarac na vratima je pružio ruku kako bi zatvorio vrata za sobom. Umarširao je u veliki hol ostavljajući za sobom blatnjave tragove na hrastovom parketu. Njegov gibak i lagan korak se Kamili odnekud učinio poznatim, ali je bila toliko iznervirana njegovim nemarom prema drvenom podu, vratima i zidu da na tu pomisao nije obratila posebnu pažnju. Pre no što je mogla da promisli, izletelo joj je: - Nije ni čudo što je kuća u tako jadnom stanju. Kada bi svi ulazili ovako bahato bez ikakvog obzira prema njenoj lepoti i vrednosti, raspala bi se za nedelju dana.

Muškarac se naglo zaustavio i brzo pogledom prešao preko čitavog hola, iznenađen zvukom prekorevajućeg ženskog glasa. Zaslepljen

blistavom sunčevom svetlošću iz koje je zakoračio u kuću, nije mogao da se istog trenutka privikne na polumrak i primeti Kamilu u osenčenom holu. Čutke je sa glave skinuo slamnati šešir širokog oboda i nadlanicom prešao preko vlažnog čela. Zatim, još uvek držeći šešir u ruci, spustio je ruke na kukove i po prvi put je pažljivo pogledao.

- Molim? - rekao je naizgled mirnim glasom u čijim dubinama se osećalo treperenje besa. Napravio je pet koraka ka njoj i zaustavio se na dvadesetak centimetara od njene stolice. Pogledi su im se sreli i u istom trenutku su oboje duboko uzdahnuli od zaprepašćenja.

Nije moguće! To ne može biti on! Šta on ovde radi! Da li je to on? Jeste! Nije! Nemoguće! Kamilina usta su bila suva kao pamuk dok je uzaludno pokušavala da dođe do vazduha. Srce joj je toliko divlje tuklo da je pomislila da on verovatno može da primeti vibriranje tkanine na njenim grudima. U jednom trenutku je bila crvena kao bulka i potpuno vrela, u sledećem se tresla od hladnoće. U ušima su joj odjekivali zvuci hiljadu bubnjeva. Po njegovom stavu i zaprepašćenom izrazu lica bilo joj je jasno da je podjednako zatečen ovim susretom.

Izgledao je isto kao i pre dve godine u Juti. Možda sa malo više finih bora u uglovima očiju, ali ženice su mu bile podjednako plave, blistave, pronicljive, hipnotišuće. Dobro je poznavala njihovu očaravajuću snagu. Da li je sada viši? Nije. Mora da joj se to učinilo jer je sedela, ali je znala da bi i kada bi ustala vrh njene glave dosegao samo do njegove ključne kosti. Ista ona široka ramena i uski kukovi. Taj fizički izgled koji je bio sastavni deo njenih fantazija svih ovih meseci nije bio plod njene mašte, kao što se povremeno trudila da ubedi sebe. Kestenjasta kosa bila je prošarana pramenovima posvetlelim od sunca. Bronzana koža zategnuta preko vitkih crta lica dodatno je pojačavala sjaj njegovih plavih očiju koje su je proučavale podjednako halapljivo kao i njene njega.

Nije bio obučen u uske skijaške pantalone i mekani džemper kako ga je pamtila. Nosio je farmerke i kaubojske čizme, blatnjave čizme koje su uprljale pod. Sportska plava košulja bila mu je raskopčana do sredine grudi, a rukavi zavrnuti do laktova. Tkanina košulje je bila vlažna, tu i tamo prošarana tamnim flekama od znoja. Malje na njegovim podlakticama i na grudima su bile gotovo potpuno plave, a među kovrdžama na prsima visio je zlatni krst koga se Kamila vrlo dobro sećala. Rekao joj je da je pripadao njegovoj pokojnoj majci. Lanac na kome je visio bio je težak i debeo. Ni na koji način taj komad nakita nije

izgledao ženstveno, posebno smešten tako među vlažnim maljama na muškim grudima.

- Zak Preskot? - jedva je uspela da izgovori njegovo ime. Kada joj se gospodin Rejbern Preskot predstavio, i rekao svoje prezime, osetila je oštar bol u grudima koji je pratio svako podsećanje na to skijanje posle završetka studija. Ni u jednom trenutku joj nije palo na pamet da bi ta dva čoveka mogla biti u srodstvu. Zak joj nikada nije rekao odakle je. Da li ga je uopšte pitala? Da li joj je bilo važno?

- Poznajemo se odnekud? - izgovorio je ovu banalnu holivudsku frazu sa naglašenim sarkazmom.

Kamilino grlo se opustilo tek toliko da bi mogla da izgovori: - Rekao si mi da se baviš poljoprivredom, ali sam mislila da se šališ. - Pokušala je da se nasmeši, ali bezuspešno, usne su joj samo zadrhtale. Mišići na licu su joj se oteli kontroli.

Linije sa obe strane njegovih usana su se produbile. - šta si još „pretpostavila” o meni? Baš bih voleo da znam.

Gorčina sa kojom je izgovorio te reči duboko je povredila Kamilu, prosto se fizički zgrčila. Zatim joj se vratio poznati osećaj kajanja koji ju je progonio danima, mesecima, godinama, a sa njim i krivica i poniženje koje je zbog njega osećala. Bes je isijavao iz zlatnih dubina njenih očiju dok je mu režeći odgovarala: - Šta misliš da sam pretpostavila o čoveku koji je tako bezočno zaveo nevinu devojkicu?

- Ništa drugo do ono što je muškarac pretpostavio o ženi koja se tako lako dala zavesti. - Njegove reči doživela je kao fizičke udarce i skočila je sa stolice kako bi mu se direktno suprotstavila.

- Ti... ti si odvratna i nemoralna, bez trunke savesti. Prezirem te zbog onoga što si mi učinio...

- Vrlo si neubedljiva u izražavanju svoje odbojnosti, Kamila - prekinuo ju je, zbog čega je poževela da ga ošamari. Ali zvuk njenog imena izrečenog tim punim, mekim, senzualnim usnama, zaustavio ju je u toj nameri. Odjednom je osetila snažan nagon da pruži ruku i pomiluje ga po glatkom, potamnelom obrazu. Stisnula je šake u pesnice kako bi obuzdala tu potrebu. Dugo su zurili jedno u drugo pre nego što su začuli Sajmonove korake koji su se približavali hodnikom. Kamila se brzo odmakla od Zaka i bezuspešno pokušala da se sabere.

- Gospođice Džejmson, gospodin Preskot će vas sada primiti. Zdravo, Zak. Da li si se već upoznao sa gospođicom Džejmson? - Kamila

je stajala leđima okrenuta prema Zaku, koji je verovatno potvrdno klimnuo glavom jer ništa nije rekao. - E, pa, onda, pođite za mnom, gospođice Džejmson, a Zak će vam se kasnije pridružiti uz posluženje. Gospodin Preskot se nada da vam neće smetati da se sretnete na terasi.

- N... ne, naravno da ne. - Bilo šta i bilo gde, samo da pobegne od uznemirujućeg prisustva iza nje. Pošla je hodnikom za Sajmonom ne osvrćući se za sobom.

* * *

Prešli su preko trema koji se pružao čitavom zadnjom stranom kuće i koji je nudio impozantan pogled na čitavo imanje. Sajmon joj je pridržao vrata kroz koja je izašla na terasu popločanu ciglama. Gospodin Rejbern Preskot je galantno ustao iz svoje fotelje od pruća i prišao joj širom otvorenih ruku.

Stisnuo joj je ruku obema šakama. - Gospođice Džejmson, pravo je zadovoljstvo videti vas. Dobrodošli u *Nevestin veo*. - Govorio je mekim i melodičnim glasom, upravo onako kako ga je Kamila zapamtila. Uzvratila mu je srdačnim osmehom, gotovo zaboravivši duboko uznemiravajuće iskustvo susreta sa Zakom nekoliko minuta ranije.

- Hvala vam, gospodine Preskote, ali, molim vas, zovite me Kamila. Vaš dom je divan. Još je impresivniji nego što sam očekivala.

Tužno je odmahnuo glavom. - Kada bi Elis, moja pokojna žena, danas mogla da vidi kuću, bila bi veoma ljuta na mene. Godinama posle njene smrti patio sam od strašne depresije.

Zakari, moj sin, donekle mi je olakšao život, ali niko nije mogao da zauzme mesto moje supruge u mom srcu. Usredsredio sam se na plantažu i ona je zaista i bivala sve uspešnija, ali pošto nisam primao goste, sem povremenih drugara na partiju pokera, zanemario sam održavanje kuće. Zato sam te i angažovao da je dovedeš u prvobitno stanje. Naravno, već koristimo sve blagodeti bele tehnike, ali je kući potreban potpuno nov izgled. Imam puno poverenje u tvoj talenat.

Smešio joj se iskreno i srdačno dok ju je vodio ka staklenom stolu na kome su se veliki bokal sa limunadom i nekoliko čaša presijavali na sunčevim zracima, koji su se probijali kroz lišće visokog drveća koje je okruživalo terasu i stvaralo ugodan hlad. Pridržao joj je stolicu i

pokretom glave joj ponudio čašu limunade. Prihvatila je potvrdno klimnuvši glavom.

Posmatrajući divnu baštu, koja je sa zadnje strane kuće bila bolje održavana nego travnjak sa prednje strane, Kamila je razmišljala kako da ovom divnom gospodinu objasni da neće biti u stanju da prihvati ovaj angažman. Ne bi bila u stanju da živi i radi u *Nevestinom velu*, blizu jedine osobe na svetu koju zasigurno ne želi nikada više da vidi. Ne bi bila u stanju da iz dana u dan po nekoliko puta sreće Zaka dok se svako svojim poslom kreće kroz kuću i da ga svaki put gleda dok je izjeda sram pred saznanjem da se i on dobro seća vremena koje su proveli zajedno. To zaista ne može sebi da dozvoli! Ali kako da ovom divnom starom džentlmenu saopšti da će morati da ga razočara kako bi sačuvala sopstveni zdrav razum? Osećala je snažnu potrebu da napusti tu kuću i to što pre, istog dana ako je to moguće. Ta pomisao ju je potpuno skrhalo. Kakve će to posledice imati na njenu karijeru? Da li će biti u stanju da podnese tako veliku žrtvu i odrekne se ove neverovatne prilike?

- Da li ti se dopada moja bašta? - pitanje gospodina Preskota trglo ju je iz dubokog razmišljanja. Rukom je zadovoljno pokazivao na svoj travnjak. - Veoma sam ponosan na svoje biljke. Pošto više ne mogu da radim u poljima na plantaži - Zak mi je oštro zabranio da nogom kročim na drugu obalu reke - provodim sa ovim biljkama što više vremena mogu. Ovde imam strukove neverovatno kvalitetnog paradajza. - Pokazao je ka biljkama koje su rasle u velikim žardinjerama od crvenog drveta u uglu terase i Kamila ih je iskreno pohvalila.

- Zaista izgledaju impresivno. Nikada nisam videla tako krupan paradajz. Sigurna sam da je ukusan baš koliko je lep na oko.

Blistao je. - Za večeru ćemo jesti moj paradajz. Veoma sam ponosan na njega. Uživam da gajim hranu, ali volim i cveće.

Kamila je bacila pogled na nebrojeni broj leja, visećih saksija i ćupova u kojima je raslo najraznovrsnije cveće. Cvetovi svih duginih boja bujali su na sve strane. Paprat, koja je rasla u žičanim korpama okačenim o grane drveća na dugim lancima, bila je bujna i tri puta šira od obima Kamilinih spojenih ruku. Sve je ličilo na neki tropski raj.

- Mislim da će vam nedostajati rad na otvorenom prostoru kada zahladni. Jesam li u pravu? - pronicljivo je primetila.

Potvrdno je klimnuo sedom glavom. - Da, ali tada Sajmon i ja počinjemo da negujemo biljke u kući. Paprat i tropske biljke se prenose

unutra. Zak me optužuje da pokušavam da ga indirektno nateram da se iseli kada kuću prepunim biljkama. - Ponudio joj je još limunade, ali je ona odbila. Bio je tako ljubazan i drag. Kako će mu reći ono što mora da mu kaže, a da ga ne povredi previše?

Tri puta je pomenuo Zakovo ime od kada su seli za sto. Zašto ga nije pomenuo prilikom prvog susreta u Atlanti? Odmah bi joj privuklo pažnju jer joj to ime nije silazilo s pameti. Mogla je da smisli neki razlog zbog koga bi odbila ovaj posao i tako izbegla sve neprijatnosti.

Znojila se i osećala kako joj se kosa još više kovrdža uprkos laku za kosu koji je na nju nanela toga jutra. Mora da izgleda užasno. A činjenica da mora da mu kaže da odbija posao nikako nije pomagala. Ovlažila je usne i podigla pogled. - Gospodine Preskote, plašim se da ima nešto...

- Evo i Zaka! Dođi da se upoznaš sa našom gošćom. - Rejbern Preskot je gledao iznad njene glave, i u istom trenutku je začula dobro poznati bat kaubojskih čizama.

- Kamila Džejmson, da te upoznam sa svojim sinom Zakom.

Kamila je buljila u svoju tašnicu čvrsto je stežući u krilu, i samo je na trenutak podigla pogled ka muškarcu koji je stajao veoma blizu njene stolice. - Već smo se upoznali, tata. - Zak je napravio značajnu pauzu, a potom dodao: - U hodniku.

- Odlično. Odlično. Da li si za malo limunade?

- Da, molim te. Toplo je kao u...

- Zak! Ne zaboravi da ćemo od sada uživati u prisustvu jedne dame - prekorio ga je Rejbern.

- Naravno. Izvinite, molim vas. - Zak se podrugljivo pokloni pred Kamilom. - Zar vam nije vruće, gospođice Džejmson? Dozvolite mi da vam pomognem da skinete sako.

Pre nego što je Kamila uspela da prihvati ili odbije ovu ponudu, prišao joj je s leđa i spustio velike, muževne šake na njena ramena. Zadrhtala je na njegov dodir i poželeva da vrisne prepuna frustrirajućeg besa zbog spoznaje da je još uvek imao moć da je natera da treperi od uznemiravajućih osećaja. Prstima joj je stisnuo ramena i zadržao ruke na njima duže no što je zaista bilo potrebno pre nego što joj je prevukao jaknu nadole. Zatim je rukama polako prelazio preko njenih nadlaktica sve dok joj prsti nisu skliznuli iz rukava sakoa. Prebacio ga je preko naslona stolice i seo na drugu nasuprot nje. Promrmljala je „hvala” pre nego što je podigla pogled.

Istuširao se i vlažna kosa mu je padala na čelo. Zamenio je farmerke čistim, ispeglanim parom pantalona čuvenog modnog kreatora, čija je etiketa bila jasno vidljiva na bočnom džepu. Dobro su mu stajale, pripijene uz vitke kukove i mišićave butine, čak previše dobro. Uporno ju je gledao onim živim plavim očima, punim zlobne radoznalosti. Uživao je u njenoj nevolji! Želeo je da se ona oseti posramljeno i postidjeno! Zaista je bio nitkov najgoreg kova. Koristio je žene za svoje zadovoljstvo i zatim sa prezrenjem uživao u njihovoj sramoti. Ispravila je leđa i uputila mu pogled pun čistog otrova pre no što je pažnju ponovo posvetila Rejbernu, koji je bio potpuno nesvestan naizgled nevidljive tenzije koja je vladala između njegovog sina i njegove nove službenice.

Kamila je pokušala da razume poslednji deo onoga što je govorio - ...znam da imaš odličan ukus i da ćeš savršeno obaviti ovaj posao, i ja svakako ne želim da ti govorim šta treba da radiš.

- Ono što moj tata pokušava da vam kaže, gospođice Džejmson - umešao se Zak - je da ne želimo da naš dom liči na neki kičasto opremljen burdelj u ulici Burbon³.

- Zakari, tako se ne razgovara sa jednom damom. Previše vremena provodiš na plantaži - pobunio se njegov otac.

- Izvinjavam se gospođice Džejmson - Zakove reči su zvučale iskreno, ali je pogled koji joj je uputio jasno govorio da je nikako nije smatrao damom. Dodatno ju je uvređilo to što mu je pogled skliznuo sa njenog lica na grudi. Providna bluza od voala je prosto nestala pod njegovim upornim pogledom i Kamila se osećala potpuno razgolićeno. Da li se sećao kako izgleda bez odeće? Ili je od tada bio sa toliko puno žena da je nju odavno zaboravio? U svakom slučaju, želela je da prestane da je tako gleda, da sa lica skine taj samozadovoljni, sveznajući izraz. Osetila je besmislenu potrebu da zgrabi svoj sako i pokrije se.

Obrazi su joj poprimili rumenu boju breskve, što je starijeg Preskota navelo da pomisli da joj je previše toplo i da kaže: - Oprosti nam, Kamila, ali verovatno si umorna od puta i verovatno ti je previše vruće. O svim detaljima ćemo se dogovoriti tokom večere. Sada treba da se odmoriš. Odsećeš u nečemu što mi zovemo *Udovičina kućica*. - Pokazao joj je mali bungalov preko puta terase. - To je neobično ime, priznajem, ali moja tašta je godinama živela sa nama i insistirala je da

---

³ *Ulica Burbon: jedna od najpoznatijih ulica u Nju Orleansu, poznata po noćnim lokalima i striptiz barovima. (Prim. prev.)*

uvek bude pod odvojenim krovom. Pretvorila je štalu u udoban stan. Nadam se da će i tebi tamo biti udobno. Ona joj je dala to ime i nekako se zadržalo svih ovih godina.

Kamila nije mogla ni da pogleda Zaka. Srce joj je tuklo i strepela je od onoga što je trebalo da se dogodi u narednih par minuta, ali je morala i to da obavi, što pre, to bolje. Nije smela da dozvoli da ovaj dobri starac i dalje veruje da će ostati i obaviti posao za koji je bila angažovana.

Bila je srećna što nije uzela nikakav avans, niti naručila materijale za restauraciju.

Zurila je u praznu čašu pred sobom i pratila pogledom minijaturnu perlicu kondenzovane vode, koja se kotrljala ka dnu čaše kako bi se utopila u baricu već formiranom pod njom. - Gospodine Preskote, ne znam kako da vam ovo kažem...

- Gospođice Džejmson, dozvolite mi da se pridružim očevom oduševljenju. On već mesecima govori o ovom projektu i jedva čeka da počnete. Bio je veoma uzbuđen kada je njegov plan počeo da se ostvaruje, kada je vas angažovao, i siguran sam da i vi delite njegovo oduševljenje i želju da što pre počnete sa renoviranjem. *Što pre.* - Poslednje dve reči žarile su se u nju poput noža. Brzo je podigla pogled i jasno videla preteći izraz na njegovom ledenom licu. Osetio je da planira da raskine dogovor i upozoravao ju je da to ne čini. Zašto? „Što pre.” Stvari su joj polako postajale jasne pošto je pažljivo osmotrila gospodina Preskota. On je blagorodno posmatrao svoju baštu, zaokupljen sopstvenim mislima. Iako je već neko vreme sedeo, teško je i plitko disao, a lice mu je bilo zarumenjeno kao da je trčao. Kamila je progutala knedlu i okrenula se ka Zaku. Upitno je podigla obrve i on je jedva primetno klimnuo glavom. Skljokala se u stolicu, poražena ovim obrtom situacije, šta sada da radi? Mora li da ostane ovde i izloži se Zakovom svakodnevnom preziru? Pristala je da obavi posao za koji ju je angažovao Rejbern Preskot. Ukoliko je on slabog zdravlja, njena moralna dužnost je da uradi ono što su se dogovorili. Ono što se dogodilo između nje i Zaka nije imalo nikakve veze sa njenim sadašnjim obavezama prema njegovom ocu. Treba da izbac i Zaka iz glave i da ne reaguje na njegov sarkazam. Možda se neće ni sretati previše često kao što je u prvom trenutku mislila. Možda.

Rejbern je primetio da su sve troje ućutali i ustao je sa stolice. - Zak, kako se to ponašaš? Ja ću otpratiti Kamilu do bungalova, a ti ponesi njene torbe.

Odluka je doneta bez Kamilinog direktnog učešća.

Izvukla je ključeve od kola iz tašne i spustila ih na Zakov dlan, izbegavajući da ga dodirne. Pravila se da ne primećuje njegov podrugljivi osmeh. - U kolima se nalazi i nekoliko kataloga sa uzorcima materijala. Ostavi ih, preuzeću ih kasnije.

Osmeha je nestalo, izgledao je iznervirano. - Gde želiš da ih smestim? - Šta?

- Kataloge.

- U... u hodnik, pretpostavljam.

Potvrдно je klimnuo glavom, dugim korakom prešao preko terase i zamakao iza ugla kuće. Ona je uhvatila Rejberna pod ruku, koju joj je galantno ponudio i polako krenula sa njim ka *Udovičinoj kućici*. Dopalo joj se to šašavo ime. Otvorio joj je vrata i propustio je da uđe ispred njega. U kućici nije bilo klima uređaja, ali je veliki plafonski ventilator prijatno hladio prostor.

Umirujući šum ventilatora će joj pomoći da zaspi, pomislila je. Centralna soba nije bila velika, ali je, kako je Rejbern i najavio, bila veoma udobna. Nameštaj i ukrasi su bili vremešni, ali ih Kamila nikada ne bi menjala za sterilni ambijent hotelske sobe. Pamučna prostirka svetle boje pokrivala je pod. Prozori su bili ukrašeni belim providnim zavesama, i Kamila je bilo drago kada je primetila da su tu i žaluzine koje su se mogle spustiti i obezbediti joj privatnost u noćnim satima.

- Kako ti se čini? - nervozno je upitao Rejbern. Njegova potreba da joj udovolji je bila veoma dirljiva.

Spustila je ruku na njegovu nadlakticu i odgovorila: - Divna je, hvala vam.

Nasmešio joj se. - Tamo je mala kuhinja - pokazao joj je jedan ugao sobe - ali se nadamo da ćeš sa nama obedovati u glavnoj trpezariji. Frižider smo napunili sokovima i hladnim napicima. Ako ti još nešto treba, samo se obrati Sajmonu. Kupatilo je na onoj strani, a ovde je plakar. - Prešao je preko sobe i otvorio vrata. Opojan miris se raširio prostorijom. Kamila ga je pratila i provirila je preko njegovog ramena. On se slatko nasmejao.

- Plakar je napravljen od kedrovog drveta. Moja tašta ga je ugradila kada je preuređivala bungalov.

Zatvorio je vrata plakara i ponovo uzeo obe njene ruke i stisnuo ih svojim žuljevitim dlanovima. - Veoma mi je drago što si ovde, Kamila. Ne možeš ni da zamisliš koliko mi ovaj projekat znači. Zak misli da je ovo samo šašavi hir jednog starca i da sve ovo radim zbog sebe, ali ja zapravo mislim na njega. Nadam se da će se Zak oženiti i podizati decu u ovoj staroj kućerini. Ipak, s obzirom na godine, teško mi je da se uopšte i dalje nadam da ću ikada upoznati svoje unuke. Nadam se da će, kada vidi preuređenu kuću, Zak početi da razmišlja o stvaranju porodice. Otići ću srećniji ako... ako znam da je on dobro. Naravno, ovo će biti naša tajna. - Namignuo joj je.

- Naravno - promucala je.

Potapšao ju je po nadlanicama. - A sada je vreme da te ostavim da se odmoriš pre večere. Večeraćemo u osam sati. Zak će uskoro stići sa tvojim prtljagom. Raskomoti se. - Uputio joj je još jedan osmeh i zatvorio vrata za sobom.

Kamila je na brzinu pregledala kuhinjicu i kupatilo. Ventilator je lenjim rotacijama svojih krila proizvodio trepćuće senke na pastelno obojenim zidovima. Providne zavese su se njihale na tom dašku svežeg vazduha. Izula je cipele i bacila tašnu na komodu od ružinog drveta. Spustila je ručni sat i narukvicu pored nje. Dok je skidala minduše, jedna joj je ispala i otkotrljala se pod krevet. Bacila se za njom, na sve četiri, leđima okrenuta vratima. Dok je žmirkala u tamu ispod kreveta obraza prislonjenog na pod, začula je Zakov glas iza sebe: - Lep prizor.

Brzo je skočila na noge i okrenula se da ga pogleda, sklanjajući nestašne kovrdže sa zacrvenelog lica. - Pravi džentlmen bi uvek pokucao pre nego što uđe - besnela je.

Slegnuo je ramenima, nimalo uznemiren njenim gnevom. - Nažalost, ruke su mi bile zauzete. - Držao je po jednu torbu u svakoj.

- To ti nije nikakav izgovor. Trebalo je da se najaviš.

- Tako je, trebalo je - priznao je bez trunke kajanja. Zlobno joj se nasmešio i Kamila se osetila potpuno nezaštićeno i usamljeno ovako sama sa njim. Oprezno ga je posmatrala dok je veću torbu spuštao pored plakara, a manju odnosio u kupatilo, pogodivši da se u njoj nalazi kozmetika. *Pa, on se baš odomaćio, zar ne?* Bila je ljubomorna jer joj se činilo da je on potpuno miran dok je u njoj sve ključalo. Sportska pamučna košulja bila mu je otkopčana do sredine grudi, i Kamila nije

mogla da ne primeti kako mu se mišići na ramenima i nadlakticama grče dok je pomerao njene teške torbe. Ventilator mu je mrsio kosu izbledelu od sunca.

- Usluga sa osmehom, gospoja - rekao je otežući kada se vratio iz kupatila i bacio njene ključeve od kola na komodu. - Ne mogu a da se ne zapitam ko ti je nosio teške torbe one noći kada si pobegla iz *Snežne ptice*. Mora da su bile veoma teške, sa svom onom skijaškom opremom. Da li si baš toliko žurila da si uspela da ih sama izneseš? Ja sam mislio da si bila prilično umorna posle onoliko vežbanja. - Smešio se, ali su mu oči bile dve plave ledenice, a glas prepun gorčine.

- Molim te, Zak, za dobrobit svih nas, nemojmo se više vraćati na... na naš prvi susret - preklinjala ga je. - Tako je bolje za sve.

- Ha, siguran sam da je to bolje za tebe. Ti si takva kukavica. Ponovo si planirala da pobegneš, zar ne? Tamo na terasi, pripremala si se da održiš prigodan govor i da odbiješ da radiš za mog oca.

- Tako je - priznala je. - Ni u jednom trenutku mi nije... palo na pamet da bi gospodin Rejbern Preskot mogao biti u... srodstvu sa tobom. Mislila sam... nadala sam se da te nikada više neću sresti. Smatrala sam da ne bi trebalo da ostanem s obzirom na okolnosti, ali mi je jasno da mu je renoviranje kuće veoma važno. I već sam prihvatila njegovu ponudu.

- Pa, kakvi god da su tvoji razlozi, drago mi je što si odlučila da ostaneš. - Izgovorio je to gundajući, kao da ne želi da joj prizna da je uradila nešto lepo ili časno.

Ignorišući oštar bol koji je osetila spoznajući šta on zaista misli o njoj, upitala ga je: - Je li tvoj tata bolestan?

- Jeste - šturo je odgovorio. Okrenuo se od nje i zurio kroz prozor. - Prošle godine je imao srčani udar i od tada nije sasvim dobro. Doktori mu ne daju još mnogo vremena. Podržao sam ga kada je počeo da govori o tome da želi da obnovi kuću. Potreban mu je neki zadatak, a ovo zdanje mu veoma mnogo znači. Spreman sam da potrošim koliko god novca bude bilo potrebno da se kući vrati stari sjaj.

To je tvoje nasledstvo, Zak, poželeva je da mu kaže, ali naravno, nije mogla.

Zak je nastavio. - Ispričao mi je da želi da angažuje dekoratera iz Atlante. Veoma se pohvalno izrazio o tvojim profesionalnim sposobnostima i dopala si mu se kao osoba. Nije mi pominjao tvoje ime.

A meni nije palo na pamet da pitam. Samo mi je bilo važno da je on zadovoljan. - I dalje je stajao okrenut leđima i polako dodao: - Bio sam iznenađen koliko i ti kada sam te danas video i čuo tvoje drske prekore usred rođene kuće. - Ponovo se okrenuo da je pogleda i slegnuo ramenima, ironično se smešeci.

- Učiniću sve da bude zadovoljan, Zak, obećavam. Uprkos našem nekadašnjem... odnosu. - Poslednju reč je izgovorila šapatom, postiđena intimnošću sadržanom u njoj.

Učinilo joj se da su mu crte lica smekšale, ili je to možda bila samo igra senki. - Hvala ti, Kamila - promrmljao je i žurno izašao.

2.

Kamila se istuširala i navukla lagani kućni ogrtač. Nije spustila žaluzine kako ne bi sprečila prliv svežeg vazduha i legla je na krevet nadajući se da slučajni prolaznici preko dana ne mogu videti unutrašnjost sobe. Krevetski čaršavi su bili sveži i mirišljavi. Istegla je ruke i prste na nogama, zatežući sve mišiće na telu. Polako ih je opuštala, uživajući u osećaju oslobađanja od napetosti koja se u njoj gomilala od samog dolaska i od trenutka kada je ugledala Zaka Preskota u holu velike kuće.

Nikada, ni u najluđim snovima, nije pomišljala da bi ga mogla ponovo sresti. A sada se našla u veoma delikatnoj situaciji, s obzirom na činjenicu da je on vlasnik *Nevestinog vela* koji ona treba da restaurira. Kako će se snaći u ovim okolnostima? Bilo bi jednostavno pobeći što je prvobitno i planirala, baš kao što je Zak pronicljivo primetio. To je bila prva, instinktivna reakcija, ali sada je znala da nije u stanju da preduzme tako radikalnu meru. Pre svega, bekstvo od ovako važnog posla nikako ne bi bilo dobro za njenu karijeru. Bio joj je potreban jedan ovako veliki projekat kao referenca za sve buduće klijente. A i količina novca koju će zaraditi nije bila zanemarljiva. Rejbern Preskot je imao poverenja u nju i očigledno visoko mišljenje o njenim sposobnostima. Nije imala srca da ga razočara, naročito u svetlu saznanja da je ozbiljno bolestan. I kako bi majci objasnila da je odbila posao? Svakako joj nije mogla reći istinu. A, ako bi bila potpuno iskrena prema sebi, priznala bi da ne želi da Zaku pruži satisfakciju usled saznanja da je zbog njega pobešla. On bi bio veoma zadovoljan kada bi ponovo mogao da likuje zbog njenog kukavičluka. Pretpostavio bi da ne može da izdrži bilo kakav pritisak, da se ne snalazi u kritičnoj situaciji. E, pa neće biti tako! Neće mu pružiti to zadovoljstvo. *Ostaću i radiću svoj posao i ignorisaću ga koliko to bude bilo moguće.*

Kamila je zaronila lice u jastuk i zajecala, jer je znala da bi veoma malo žena bilo u stanju da ignoriše Zakarija Preskota. U Juti mu ni ona nije odolela.

Uzdahnula je. Ma koliko se opirala sećanjima i trudila se da ih bezbedno spakuje u udaljeni kutak uma, vraćala su joj se u svest i primoravala je da se sa njima suoči. Opustila se, dozvolila svesnoj

kontroli da popusti i prepustila slatkom bolu uspomena. Sećala se Jute... sećala se *Snežne ptice*... sećala se Zaka.

Skijanje je bio poklon iznenađenja od majke, povodom uspešnog završetka studija. Kamila se osećala krivom znajući koliko je koštao i razmišljala je da li da uopšte pristane da ide, ali je Marta insistirala i sve je već bilo ugovoreno.

Pored toga, dve Kamiline drugarice su takođe išle. Roditelji devojaka su se našli bez njihovog znanja i isplanirali im zimski odmor pošto su sve tri diplomirale na kraju tog jesenjeg semestra.

Keti Grejson i Džen Marfi bile su Kamiline prijateljice iz sestrinstva i sate i sate su provele u svojim sobama sanjareći o svim avanturama koje je trebalo da na tom putovanju dožive. Keti i Džen su bile iskusne skijašice i više zainteresovane za upoznavanje zgodnih i slobodnih mladih muškaraca nego za uslove na skijaškim stazama. Kamila nikada ranije nije skijala i zbog toga je bila uzbuđena i radoznala.

Snežna ptica, odmaralište na sat vremena vožnje od Solt Lejk Sitija, bilo je sve što su mogle i da zamisle. Tri mlade žene su uzbuđeno zauzele svoje sobe u planinarskom domu, dovikujući se i komentarišući muškarce koje su srele u liftu, praveći planove za večeru, i naravno, razmišljajući o tome šta će obući.

Keti i Džen su srele dva mladića iz Kalifornije te prve noći na večeri. Kamila je bila malo opreznija u sklapanju poznanstava sa nepoznatima. Imala je puno muških prijatelja na fakultetu, nekoliko ljubavnih veza, od kojih su joj neke slomile srce, a druge bile prijatne, ali nikada nije bila u stanju da se zaljubi i odljubi sa tom bezbrižnom učestalošću koja je odlikovala većinu njenih prijateljica.

Prva dva dana se usredsredila na skijanje, uzela je časove na blagim padinama, sve vreme se osećajući kao trapavo derište u poređenju sa Keti i Džen, koje su jezdile stazama sa svoja dva spretna udvarača.

Svaki mišić na telu ju je boleo i negodovao zbog ovog surovog zlostavljanja, i bilo je veoma malo mesta na kukovima i butinama koja nisu bila prekrivena ružnim ljubičastim modricama. Da li će ikada savladati ovaj sport? Činilo se da se svima ostalima veoma dopada. Ona mora da je potpuno mimo sveta.

Namrštila se dok je sedala za sto u trpezariji planinarskog doma. Bilo je to njihovo drugo veče na planini. Keti i Džen su otišle na večeru u Solt Lejk sa svojim novim mladićima, i mada su je preklinjali da im se pridruži, ona je ipak odbila. Nije želela da im predstavlja smetnju; želela

je da na brzinu večera, ode u sobu i potopi se u vrelu kupku u nadi da će tako donekle ublažiti bolove u svom napaćenom telu.

Nije očekivala da će joj se iko obratiti i poskočila je na zvuk Zakovog glasa dok joj je prilazio sa leđa i pitao da li je sama i da li želi društvo. Okrenula se da pogleda odakle dolazi taj uzbudljiv glas i ostala zarobljena u sjaju njegovih plavih očiju. Osmeh mu je bio blag i opušten, odeća besprekorna; bio je očaravajući. Da li je on to pogrešio? Da li je ovaj čovek - čovek prilično stariji od nje - zaista pitao da zajedno večeraju?

Promucala je nekakav nemušti odgovor nakon čega je on seo na stolicu preko puta nje. Nekoliko narednih minuta se uopšte nije sećala. Toliko ju je uzdrmalo njegovo samouvereno prisustvo da se kasnije nadala da je uprkos svemu uspevala da na njegova pitanja odgovara iole razumno. Međutim, malo kasnije, njegovo prijatno raspoloženje je prešlo i na nju i nastavili su da opušteno ćaskaju o filmovima, knjigama i skijanju.

Imao je jak južnjački akcenat i kada ga je upitala čime se bavi, samo se nasmejao i odgovorio joj da je farmer. Pomislila je da se šali i smejala se sa njim pre nego što su prešli na drugu temu. Ljubazno ju je pozvao da plešu, ali je ona odbila, objasnivši mu da je sve previše boli, te da je svaka aktivnost intenzivnija od večernjeg obroka u tom trenutku za nju previše naporna. Pošto su završili večeru, nastavili su razgovor uz kapučino pored ogromnog kamina u jednom uglu trpezarije i potom ju je otpratio do vrata njene sobe.

- Hoćeš li sutra biti na stazi?

- Mislim da ću se do tada malo oporaviti. Bar se nadam da hoću - nasmejala se i kao Popaj stegla biceps.

Njegov osmeh i srdačno ponašanje bili su toliko očaravajući da se još jednom nasmejala prepuna čiste radosti. - Hvala ti što si sa mnom podelila sto večeras, Kamila. Vidimo se sutra na snegu. - Nakratko joj je stisnuo ruku, okrenuo se i nonšalantno odšetao hodnikom ka liftu.

Na svoje nezadovoljstvo, Kamila je narednog jutra bila bezrazložno nervozna. Obukla je svoje najlepše skijaško odelo. Prekorevala je sebe što se ponaša kao tinejdžerka ludo zaljubljena u kapitena školskog fudbalskog tima, ali je za doručkom, uprkos svesnoj odluci da to ne čini, pretraživala trpezariju u potrazi za njegovim likom.

Tek ga je pred podne ponovo videla. Proleteo je pored nje brzinom svetlosti i zatim vešto ukočio i sačekao da ga ona sustigne. Bila je nesrećna što je imao priliku da vidi njene nespretne pokrete na skijama.

- Dobro jutro - veselo joj je doviknuo. Kosa mu se presijavala na jarkom suncu, nemarno razbarušena od vetra. Fizička snaga kojom je odisao sada je bila jasno vidljiva u tesnim skijaškim pantalonama, a oči su mu bile dva dragulja od safira u kojima se ogledalo plavo nebo Jute.

Ostatak dana je sve vreme bio uz nju. Okrenula bi se i shvatila da je posmatra i uzvratila bi mu osmeh. Kada je za ručkom prišao njihovom stolu, Ket i Džen su se skoro zagrcnule i zamalo ugušile svojim sendvičima od crnog hleba.

- Je li on filmska zvezda? Gospode, prelep je. Kamila, šta se to desilo sinoć? Kriješ li nešto od nas? Ispričaj nam sve detalje.

Kamila je sedela postidena njihovim direktnim pitanjima i još posramljenija činjenicom da zapravo nije imala šta da im ispriča. Bio je ljubazan; to je bilo sve.

Večerala je sa svoje dve tužne prijateljice koje su se prethodnog poslepodneva rastale sa svojim pratiocima jer je za njih odmor bio završen. Posle večere, lokalni bend je zasvirao muziku za ples, i Zak joj je prišao i pozvao je da plešu. Zakoračila je u njegov zagrljaj, trudeći se da ne obraća pažnju na podignute obrve svoje dve drugarice i očajnički se nadajući da Zak nije primetio njihove radoznale poglede.

Privio ju je čvrsto uz sebe sa više samopouzdanja nego ijedan muškarac do tada. Osetila se bespomoćnom u njegovim snažnim rukama i bilo je to opojno, očaravajuće osećanje. Plesao je sa puno stila, kao što je radio i sve ostalo, i Kamila se prepustila njegovom savršenom vodstvu. U jednom trenutku je bradom prošao kroz njenu tamnu kosu i učinilo joj se da je nešto promrmljao, ali je verovatno to samo umislila. Kada ju je pustio i odveo natrag do stola, trudila se da sakrije razočaranje drhtavim osmehom.

Ponovo je došetao do nje sledećeg jutra za doručkom i pozdravio Ket i Džen onim osmehom koji je topio srca.

- Na oglasnoj tabli je poziv za vožnju konjskom zapregom večeras. Da li bi želela da ideš, Kamila?

- Da. - Uzvratila mu je osmeh. - Zvuči zabavno. - Izgledala je potpuno pribrano, ali joj se srce popelo u grlo.

- Odlično. Doći ću po tebe u sobu par minuta pre devet.

Čitavog dana su mahali jedno drugom kada bi se slučajno sreli na stazi. Nije ga videla u planinarskom domu tokom večere. Žurno je večerala i popela se u sobu da se obuče za vožnju sankama. Obukla je uske farmerke verujući da lepo ističu njenu figuru i uvukla noge u tople čizme koje su joj dosezale do kolena. Nežni, svetložuti džemper od angore upotpunio je kombinaciju. Tako ženstveno obučena, odlučila je da ne nosi debelo zimsko rublje koje je oblačila ispod odeće za skijanje, nadajući se da će joj ipak biti dovoljno toplo.

Kriomice je posmatrala Zaka dok su se spuštali liftom ka prizemlju. On je takođe nosio farmerke. Iznošene kaubojske čizme virile su ispod izresanog ruba pantalona. Pod jaknom od jagnjeće kože nosio je beli džemper sa rol kragom. Prsti kojima je pritisnuo dugme u liftu bili su dugi i snažni, nadlanice osunčane i prekrivene svetlim maljicama.

Pre no što su izašli u hladnu zimsku noć da se popnu na sanke, povukao ju je ka sebi i sigurnim prstima privukao dve strane njene zimske jakne sa zečijim krznom, poravnao ih i polako povukao rajsferšlus preko njenog stomaka i grudi do ispod grla.

- Ne smem da ti dozvolim da se razboliš - prošaputao je i Kamila je zadrhtala pred tom samouverenom prisnošću.

Seli su u mirisno seno i uvili se u ćebad koju su dobili u planinarskom domu. Svi su pevali i Kamila je sa smeškom slušala muževni meki bariton dok joj je njegov topao dah grejao obraz.

Obgrlio ju je jednom rukom i privukao bliže sebi, mada su im noge od samog početka bile isprepletene kako bi im bilo toplije. Zaprepastila se kada je otkopčao njenu jaknu par centimetara i dlanom joj milovao grlo. Puls joj je divljao dok su joj njegovi prsti plesali po ključnoj kosti i vratu. Kada je podigla glavu i stidljivo ga pogledala, samo joj se nasmešio i nagnuo se da joj spusti lagani poljubac na čelo.

Uskoro je počeo da pada sneg i sanke su se vratile u planinarski dom. Zak ju je spustio na zemlju, i Kamila je krenula da se penje stepenicama ka ulazu. Uhvatio ju je za lakat i nežno povukao unatrag.

- Umem da spremim opasno dobar kapućino. Da li želiš da dođeš u moju sobu i popiješ jedan sa mnom? Molim te.

Glas mu je zvučao ubedljivo, osmeh mu je bio nežan, i Kamila se nije opirala tom savršenom spoju, iako su joj sirene za uzbunu svom snagom odjekivale u glavi. Bez reči je potvrdno klimnula glavom i uhvatila ga pod ruku. Hodali su klizavim stazama do druge grupe zgrada u blizini planinarskog doma. Bili su to apartmani i Zak joj je objasnio da

je jedan njegov prijatelj vlasnik jednog od njih i da mu ga je pozajmio na nedelju dana. Otključao je vrata i uveo je unutra. Soba je bila veoma muževna. Grube, široke grede prostirale su se duž visoke, kose tavanice. Jedan zid sobe zauzimao je ogroman prozor sa koga se pružao izvanredan pogled na planine. Mala kuhinja se nalazila iza vrata od drvenih letvica i Kamila je pretpostavila da se kupatilo nalazi iza drugih sličnih vrata. Kamin od granita zauzimao je drugi zid i nalazio se tačno nasuprot ogromnog kreveta prekrivenog mekom kožom.

Kako bi prikrla nelagodu, Kamila je prokomentarisala: - Ovo je očigledno deo naselja namenjen bogatijoj klijenteli. Moja soba u planinarskom domu je slatka, ali ni nalik ovome.

Pomogao joj je da skine jaknu i spustio je na stolicu. - Tako je. Moj prijatelj nema nikakvih finansijskih problema. Sumnjam da je ovde ukupno proveo više od par dana. Idi i sedi uz vatru dok ja pripremim kapučino.

Otišao je u kuhinju zviždućući. Izgledalo je da je navikao da bude sam sa ženom u prostoru koji nije bio ništa drugo do spektakularna spavaća soba. Kamila je prišla prozoru i zagledala se u prizor pred sobom, slušajući ga kako zveckta posuđem u kuhinji.

- Sneg sve jače pada. Drago mi je da nije počeo pre nego što smo završili vožnju. - Nesvesno je povukla konopac koji je navukao zavesu.

Pokušao je da sakrije osmeh koji je izazvao taj njen gest i ušao je u sobu noseći dve šolje pune vrele aromatične tečnosti. Osetila se potpuno blesavo. Kako joj je uopšte palo na pamet da navuče zavese! Sada će pomisliti da je želela da se sklone od pogleda spoljnog sveta. Da li je to želela?

Povukao ju je za sobom na prostirku ispred vatre, skinuo joj vlažne čizme i masažom joj ugrijao promrzla stopala pre nego što je izuo svoje čizme i približio stopala plamenu.

Ćaskali su o nebitnim stvarima, veselo se prisećali čoveka koji je tokom vožnje sankama pevao glasnije nego svi ostali zajedno, ali potpuno bez sluha, pa je neprestano promašivao melodiju i zbunjivao druge.

Pošto su ispili kapučino, i pošto je uz opušten razgovor napetost koja je među njima rasla počela da popušta, uzeo joj je šolju iz ruke i spustio je pored svoje. Pogledao ju je direktno u lice, šakama joj obuhvatio glavu i privukao je sebi.

Usne koje su je dotakle bile su tople i uverljive, prelazile su preko njenih vesto i zahtevale odgovor. Kada je prvi put jezikom dodirnuo njen, protresao ju je strujni udar i obavila je ruke oko njegovih ramena. Zamišljala je kako bi izgledalo ljubiti ga, ali nije bila pripremljena za ovako snažnu reakciju koju je njegov zagrljaj izazvao. Poljubac je bio nežan, ali autoritativan. Ipak, nije se osećala ugroženom, već jednostavno po prvi put otkrivenom.

Vreli, vatreni poljupci preplavili su joj lice i vrat i nikada posle toga nije mogla da se seti kako joj je skinuo džemper. Buljio je u sjajnu tkaninu njenog prozirnog grudnjaka za koji je ona znala da više otkriva nego što pokriva.

- Ovo ti baš i nije od neke pomoći, zar ne? - nasmejao se dok je otkopčavao kopču sa prednje strane grudnjaka.

Njegove ruke su bile iskusne i znale su tačno šta treba da rade, uzbudivale su je na način na koji to nikada nisu uspela trapava milovanja drugih muškaraca pre njega. Zagnjurio je glavu među njene dojke i promrmljao: - Kamila, Kamila, tako si mila. I prelepa. I želim da vodim ljubav sa tobom.

Da li je odgovorila klimanjem glave, ili je nešto rekla, ili je smatrao da je njeno ćutanje znak pristanka? Ničega se nije sećala. Preneo ju je do kreveta i sklonio kožni prekrivač. Mora da je ona sama skinula farmerke jer joj je on okrenuo leđa kako bi se oslobodio svoje odeće. Sledeće čega se sećala je da su ležali nagi pod glatkim pokrivačima. Imao je divno telo. Odsjaj plamena iz kamina pravio je plešuće senke po zidovima i bojio maljice na njegovim grudima, rukama i nogama zlatnom svetlošću.

- Kamila - dahtao je milujući joj grudi. Prislonio je svoje usne uz njene i jedino što joj je preostalo bilo je da odgovori na njegovu strast. Vodio je ljubav sa njom nežno i u isti mah divlje. Poveo ju je sa sobom na strastveno putovanje i kada je vrhunac stigao, Kamila je shvatila da je čarobna realnost daleko premašila sva njena očekivanja i pretpostavke.

Pošto se konačno odvojio od nje, sklonio joj je vlažne uvojke sa slepoočnica i potražio pogled njenih očiju boje čilibara. - Trebalo je da mi kažeš, Kamila. Žao mi je.

Opušteno je ležala u njegovom naručju, uživajući u stabilnom ritmu otkucaja njegovog srca koji joj je odjekivao u uhu. - Da li ti je stvarno žao? - prošaputala je.

- Nije - tiho se nasmejao. Ali ju je privukao bliže i nežno je milujući zagnjurio glavu u njenu kosu. - Zašto mi ništa nisi rekla?

Malo se pridigla i pogledala ga sa nevericom. - Pa, to zaista nije nešto što tek tako možeš da ubaciš u neobavezan razgovor. „Divan dan, zar ne? Uzgred, nikada do sada nisam bila sa muškarcem.” I šta bi ti uradio i da sam ti rekla nešto slično?

- Verovatno ne bih odustao. - Spustio je pogled na njene grudi. - Ne bih mogao da ti odolim. - Ponovo ju je vatreno poljubio i zatim je okrenuo na stranu i privukao je leđima na svoje grudi i stomak. - Spavaj sada. - Njuškao joj je uho spuštajući glavu pored njene na isti jastuk.

Kamila nije spavala te noći. Slušala je njegovo ravnomerno disanje i znala je da on spava, ali je ona bila previše uzbuđena. Njegov topao dah joj je pleo kosu. Njegova ruka je posednički ležala na njenom kuku. Osećala se toplo, opušteno, bezbedno. Kod kuće. Smirena. Zadovoljena.

Iako bez iskustva, bila je srećna što je čula njegove tihe uzvike zadovoljstva. Ona je njega zadovoljila.

Ipak, neke od tih reči zaparale su joj je mozak i prizvale neprijatne misli. Da li je to sve što je ona njemu značila? Put do zadovoljenja? Sve je ukazivalo na činjenicu da je on imao puno iskustva u vođenju ljubavi. Verovatno je morao da se brani od gomila žena koje su ga opsedale. Kamila je tek u tom trenutku shvatila da mu se ona baš nikako nije suprotstavila. Dobrovoljno je ušla u njegov zagrljaj i u njegovu postelju! Zatim je počela da razmišlja šta ona o njemu zapravo zna. Ništa! Ništa sem imena i činjenice da ima bogatog prijatelja koji je vlasnik kreveta koji je sa njim tako raskalašno delila. Ni on njoj nije postavio previše pitanja. Nije želeo da zna bilo šta o njoj. Nije mu stalo! Proveo je par zabavnih dana i jednu noć sa ženom deset godina mladom od sebe i verovatno mu je njeno neiskustvo bilo posebno privlačno. Kamila se osetila prljavo i posramljeno. Vodio je ljubav sa njom nežno i sa poštovanjem, na prvi pogled iskreno, ali ona je bila sigurna da je to sve bilo deo svesno isplanirane igre zavodačenja.

Zadrhtala je na još jednu zastrašujuću pomisao. Trudnoća? Gospode! Nije uzimala kontraceptivne pilule, niti koristila bilo koje drugo sredstvo zaštite, a nije ni on. Šta ako već u tom trenutku u sebi nosi dete potpunog stranca!

Ta neprijatna pomisao bila je apsurdnija i strašnija od svih prethodnih. Nije smela da dalje razmišlja o tome. Nije smela!

Uspaničila se. Pobegla je.

Izvukla se iz njegovog toplog zagrljaja, očajnički se trudeći da ga ne probudi. Prikupila je svoju odeću i obukla se drhtavim rukama. Pošto je tiho izašla i za sobom zatvorila vrata, pretrčala je kroz snežnu oluju do planinarskog doma i zamolila pospanog službenika na recepciji da joj pripremi račun i obezbedi prevoz do Solt Lejk Sitija. Uveravala ga je da se radi o hitnom slučaju pošto je on oklevao da joj dozvoli da putuje kroz snežnu oluju. Izbegavala je njegov pronicljiv, radoznao pogled.

Spakovala se veoma brzo, sve vreme jecajući. Na brzinu je nažvrljala poruku svojim drugaricama, koje će svakako uznemiriti njen neočekivan odlazak. Lagala je i napisala im da ju je majka pozvala jer je njihova dugogodišnja porodična prijateljica teško bolesna i na samrti. Priča je i njoj zvučala besmisleno, ali ničeg pametnijeg nije mogla da se seti u tom stanju potpunog rastrojstva.

Pobegla je u noć, stigla na aerodrom u Solt Lejk Sitiju u zoru, zahvalna što je pospani vozač bezbedno provezao prastari kombi kroz oluju. Ušla je u prvi avion koji je kretao ka istoku i rezervisala mesto na sledećem letu za Atlantu.

* * *

Sada je bila sredina septembra u Načezu u Misisipiju. Ovi događaji odigrali su se u decembru u snežnim planinama Jute, pre skoro dve godine. Zak Preskot ju je u mislima neprestano proganjao od te noći.

Prisećajući se svega toga ponovo, Kamila se setila da je trenutak pre nego što je izašla, pogledala ka krevetu u kome je Zak mirno spavao. Snažna muška figura jasno se ocrtavala pod mekim prekrivačem, kosa mu se razbarušeno spuštala na čelo, i tamne trepavice senčile su mu glatke obraze. Grč u stomaku, veoma sličan gladi, gotovo da ju je zaustavio u pokušaju bekstva.

Ponovo je osetila taj isti bol.

3.

Kamila se veoma pažljivo obukla za večeru. U Načez je ponela belu heklanu letnju haljinu, koju će moći da obuče svega jednom ili dva puta pre no što je hladno vreme primora da je odloži u plakar do sledećeg proleća. Bila je to jedna od njenih omiljenih haljina, i, usuđivala se da sama sebi prizna, veoma joj je lepo stajala. Dve široke trake su se vezivale oko vrata, ostavljajući otkrivena leđa i praveći lep kontrast sa bronzanim tenom. Diskretan dekolte i široki jarko-zeleni satenski pojas upotpunjavali su utisak.

Kamila nikada nije bila zadovoljna svojom figurom i kao tinejdžerka je danima patila kada su ostale devojčice počele da poprimaju ženstvene obline. Ostala je tanka i od tada su joj samo grudi postale bujnije, dok su joj kukovi i butine i dalje bili veoma vitki. Sada su joj zavidele sve njene vršnjakinje, kojima je posle jedne ili dve trudnoće bilo veoma teško da povrate vitku liniju i da se mere se Kamilinin mladalačkim izgledom.

Nanela je na sebe parfem i posmatrala kako joj se mirisna rosa polako spušta na uvojke oko lica i miluje joj ramena. Odlučila je da pusti kosu. Zašto da se uopšte trudi? Uz vlagu koja je bila zaštitni znak ovog gradića, bilo kakav pokušaj da je smiri i uredi bio bi privremen i bezuspešan.

Srce joj je poskočilo u grudima kada je u ogledalu ugledala Zakov odraz. Stajao je iza mreže za komarce na ulaznim vratima iza nje. Kamila je pretpostavila da će sama odšetati do velike kuće. Nije joj palo na pamet da će imati pratioca na raspolaganju.

Podigao je ruku i zakucao namerno preglasno. Besno se okrenula i prostrelila ga pogledom reagujući na njegovu podrugljivu drskost.

- Sad baš možeš i da uđeš, Zak. Koliko dugo stojiš na vratima?

- To će ostati moja mala tajna i tvoja velika briga. Priznajem da mi nije bilo dosadno. - Pohotno se osmehivao i Kamila se ponovo okrenula ka ogledalu kako bi stavila male biserne minduše.

- Spremna sam - promrmljala je. Zašto je morao da izgleda tako neodoljivo? Svetio laneno odelo i košulja bebi plave boje otkopčana oko vrata isticali su njegov bronzani ten i ažurni sjaj očiju. Osmeh mu je otkrivao blistavo bele zube.

- Ne sasvim. Moj otac je dami poslao korsaž od ružinih pupoljaka iz svoje bašte. Naređeno mi je da se postaram da ga nosiš.

Pružio joj je maleni korsaž od žutih ruža uvezan belom satenskom trakom. - To je baš ljubazno od njega - uzviknula je Kamila iskazujući iskreno žensko radovanje cveću.

- Dirli, naša domaćica i Sajmonova žena, ga je napravila za tebe, ali je on lično odabrao ruže. Potpuno je očaran tobom.

Kamila je pomirisala delikatne pupoljke i podigla pogled ka Zaku. Iznenadila se kada je shvatila da je pažljivo posmatra neobičnog izraza lica. Nije mogla sasvim jasno da razazna emociju koja mu se ogledala na licu, ali ju je zamenio izrazom prezira čim su im se pogledi sreli.

- Pretpostavljam da ću morati da cveće stavim u kosu. Nemam pribadaču kojom bih ga prikačila na haljinu.

Pokretom mađioničara koji izvlači zeca iz šešira, okrenuo je poledinu revera i izvukao dugu iglu sa bisernim vrhom. - Bio sam u izviđačima. Uvek sam pripremljen za sve izazove.

Uzeo joj je korsaž iz ruke i, pre no što je shvatila šta planira da uradi, provukao prste ispod tkanine njene haljine. Dodir njegovih toplih ruku ubrzao joj je puls, otežao disanje i podstakao vreo talas da se iz stomaka razlije po čitavom telu. Da li joj se samo pričinilo ili su mu prsti blago podrhtavali kada je njima pritisnuo njene grudi kako bi učvrstio iglu iza korseta. I mada je buketić bio već sasvim dobro pričvršćen, ruka mu je i dalje bila u njenoj haljini, i mogla je da oseti njegovo isprekidano disanje iznad svoje glave. Polako je podigla glavu i osmotrila malje na njegovim grudima, prkosnu bradu, senzualna usta, dug, tanak nos i konačno one plave oči koje su je uznemirujuće pomno proučavale. Lice joj je bilo na svega par centimetara od njegovog, ali je osetila nevidljivu barijeru koja ih je razdvajala i koju nijedno od njih nije bilo spremno da prevaziđe. Brzo je spustila pogled i odmakla se od njega.

Opsovao je upola glasa i istrgao ruku iz njene haljine. Učinio je to naglo i u brzini nije obratio pažnju na iglu. Osetio je bolan ubod u prst.

- Dodavola - progundao je dok je posmatrao kako mu se na vrhu prsta formira svetlocrvena kap krvi.

Kamila je odreagovala instinktivno i zgrabila ga za ruku. - Oh, Zak - povikala je. Prinela je njegov prst usnama i nežno ga sisala kao da se radi o njenom sopstvenom. Uzdah koji mu se oteo skrenuo joj je pažnju koliko je prisnosti taj čin nagoveštavao. Izvukla je njegov prst iz usta i

proverila jedva vidljiv ubod. Naglo mu je pustila ruku, kao da se opekla. - Mislim... mislim da će sada biti u redu - promucala je. Nije se usudila da ga pogleda u oči.

Prošao je do vrata i otvorio ih da je propusti. Spotičući se, provukla se pored njega.

* * *

Posle aperitiva u salonu, Kamila i njeni domaćini su uživali u dugoj i opuštenoj večeri u trpezariji. Poslužila ju je energična žena koju je Rejbern predstavio kao Dirli Bilavid Mičel. Ona i Sajmon su radili kao domaćica i batler u *Nevestinom velu* od trenutka kada je Rejbern doveo svoju mladu u tu kuću.

Videvši Kamilino zaprepaštenje na pomen domaćičinog imena⁴, Rejbern je objasnio da je Dirlina majka toliko obožavala zvuk tih reči kojima se započinje ceremonija venčanja da je osetila potrebu da svoje prvo dete nazove po njima. - Srećom, rodila je devojčicu! - šalila se žena smešeći se. Za razliku od vitkog Sajmona, ona je bila punačka, ali im je zajednička bila prijatna, optimistična narav. Kamili su se oboje dopali na prvi pogled.

- Gospođice Džejmson, lepi ste baš onako kako je gospodin Preskot rekao - nastavila je Dirli. - S obzirom na to kako je i koliko govorio o vama, počela sam da se pitam da li su mu namere potpuno časne kada je predložio da odsednete ovde, u kući. - Srećno se nasmejala pogledavši Rejbernovo zarumenjeno lice. Domaćica, koja se očigledno osećala dovoljno komotno pred svojim poslodavcima da je sebi dozvoljavala da se sa njima šali, dodala je: - Međutim, ako vas je ovde doveo zbog Zaka, to bih sasvim lepo mogla da razumem. - Ponovo se srdačno nasmejala i nestala iza vrata za koja je Kamila pretpostavila da vode u kuhinju. Ohrabrila se da pogleda u Zaka koji je namršteno zurio u svoju čašu sa viskijem.

- Kamila, molim te, oprosti Dirli i zanemari njen oštar jezik. Mi smo se tokom godina navikli da ona o svemu i svakome ima mišljenje.

- Rejbern joj se nasmešio i ona se potrudila da ga uveri da se nije uvredila.

---

⁴ Dirli Bilovid: *Dearly Beloved* (engl.): fraza kojom se obično započinje ceremonija venčanja; u bukvalnom prevodu znači „mili i dragi”. (Prim. prev.)

Dirli se vratila sa nekoliko poslužavnika krcatih hranom i poredala ih po stolu. Kamila je napunila tanjir i sa uživanjem krenula da u usta stavi prvi zalogaj ukusnog đuveča.

- Kamila, verovatno bi trebalo da te upozorim da Dirli ne začinjava hranu zbog stroge dijetе koju ja moram da sledim. Možda ćeš morati da posoliš svoju hranu, slobodno se posluži. Dirli će razumeti. - Rejbern nije počeo da jede sve dok joj Zak nije dodao posude sa soli i biberom i dok nije začinila hranu u svom tanjiru. Uzela je jedan zalogaj, pogledala u svog zabrinutog domaćina i nasmešila se.

- Sve je divno, gospodine Preskote. Ne treba da brinete da ću smršati dok sam kod vas u gostima. - Nasmejala se: - Zapravo, ako su svi vaši obroci ovako obilni, verovatno ću se i ugojiti.

- Mogla bi da dodaš koji kilogram - promrmrljao je Zak upola glasa, samo za njene uši. Ošinula ga je pogledom, ali je on delovao potpuno nepristupačno.

Rejbern Preskot je kao i uvek bio savršeni džentlmen i pokušao je da je uključi u opuštajući razgovor postavljajući joj pitanja o njenom životu u Atlanti, o njenoj porodici, o njenim interesovanjima. Zak je bio nabusit i ćutljiv i progovarao je samo kada bi mu otac uputio direktno pitanje. Ako je Rejbern i primetio njegovo durenje, nije to nijednim gestom pokazao.

- Da li skijaš? - Pitanje je bilo toliko neočekivano i van konteksta da su se i Kamila i Rejbern zaprepašćeno zagledali u Zaka. Očigledno je pitanje bilo upućeno njoj, i, kako bi sakrila svoju uznemirenost, veselo je odgovorila: - Skijam. Jedan moj prijatelj ima motorni čamac i idemo na skijanje kad god možemo.

- Ja sam mislio na skijanje na snegu - insistirao je Zak. Zašto je otvarao tu osetljivu temu u trenutku kada je bila bespomoćna i nije mogla da mu se suprotstavi, a da pritom ne otkrije Rejbernu prirodu njihovog neprijateljstva.

- Išla sam na skijanje jednom pre par godina - odgovorila je neodređeno.

- Sigurno si i *posle toga* skijala. Pretpostavljam da veoma često skijaš. - Kamila ga je namrgođeno posmatrala, dok je sve u njoj ključalo. Reč skijanje je izgovarao sa takvom intonacijom da joj je bilo potpuno jasno da uopšte ne misli na sport na snegu.

- Naprotiv. Samo sam jednom skijala. I nije mi se dopalo. I nije mi baš... dobro išlo. - Prve dve rečenice je procedila kroz stisnute zube, a druge dve je izmucala spuštene glave i zureći u svoj prazan tanjir kako se ne bi susrela sa njegovim podrugljivim pogledom.

- Hm, nisam baš siguran - otegao je. - Imaš savršenu... građu za... to. Kladim se da bi uz malo vežbe bila sjajna.

Uzdrhtala je od poniženja i naglo ustala od stola. - Molim... molim vas izvinite me, gospodine Preskote. Vratiću se za... za par minuta da krenemo u obilazak kuće. - Bukvalno je izletela iz sobe i u pozadini je začula Rejbernovo pitanje: - Jesam li nešto propustio, Zakari? Zašto se odjednom tako uznemirila?

Kamila nije sačekala da čuje Zakov odgovor, već je užurbano prošla kroz kuću, preko terase do *Udovičine kućice*.

Umila se hladnom vodom, mrmljajući uvrede na Zakov račun. Da li planira da je neprestano uznemirava tokom narednih par meseci koje će provesti ovde? Zar će neprestano da je podseća na ono što se među njima dogodilo pre gotovo dve godine? Da li će biti u stanju da podnese njegove uporne otrovne strelice koje su je neprestano podsećale na sramnu grešku koju je počinila i na događaj koji je želela po svaku cenu da zaboravi? Sada zaista mrzi Zaka Preskota!

I sa tim otkrovenjem došla je i odlučnost da se ne preda njegovoj brutalnosti. Kao što joj je majka govorila dok je bila devojčica, da treba da ignoriše dosadne dečake koji su je gnjavili u školi, sada će i ona ignorisati Zakove pokušaje da je ponizi i postidi. I kada bude shvatio da ne može da je rasplače od srama, postaće mu dosadno i prestaće da pokušava.

Osetila se oporavljenom i vratila se u kuću. Rejbern je bio sam u salonu. Ništa ga nije pitala, ali ju je stari gospodin obavestio da je Zak izašao i da se neće vraćati do kraja večeri. Izgovorila je u sebi molitvu zahvalnosti, ali je u isti mah bila i blago razočarana što nije tu da vidi njeno hrabro i odlučno držanje.

Rejbern je obilazak veličanstvene kuće započeo u dvostrukom salonu. Dve sobe su bile razdvojene teškim drvenim kliznim vratima. Jedna je korišćena kao dnevna soba, dok je u drugoj centralni komad nameštaja predstavljao koncertni klavir. Rejbern joj je objasnio da je Elis veoma lepo svirala i bio je oduševljen kada je saznao da i Kamila svira. Želeo je da zadrži klavir.

Kamila je beležila svoja zapažanja i njegove želje dok su šetali kućom, praveći listu komada nameštaja koje je trebalo restaurirati, presvući ili potpuno ukloniti. Zabeležila je broj prozora u svakoj sobi, osmislila kako da dobije na prostoru pomerajući određene komade nameštaja i razmotrila kombinacije boja po sobama kako bi stvorila harmoničnu celinu. Kasnije će pregledati svoje kataloge sa uzorcima kako bi dobila još ideja. Primetila je da su sve teške knjige koje je ponela sa sobom bile uredno smeštene u velikom holu. To je ukazivalo da Zak nije baš potpuno lišen lepih manira.

Prošli su kroz foaje i Rejbern ju je uveo u trpezariju u kojoj su ranije večerali i koju je ona već klinički precizno procenila. Pokazao joj je manju trpezariju, u kojoj se služio doručak, i konačno, kuhinju. Bila je veoma zadovoljna činjenicom da je bila opremljena modernim vodovodnim instalacijama i belom tehnikom. Ovde će biti potrebne samo kozmetičke, ne i strukturne promene. Dirli je još uvek raspremala posuđe od večere i bila je oduševljena kada ju je Kamila upitala za mišljenje pri odabiru boja za uređenje kuhinje. Raspravljale su o različitim kombinacijama, i na osnovu domaćičinog oduševljenja, Kamila je zaključila da je stekla novu prijateljicu.

Rejbern i Kamila su se popeli širokim stepeništem koje je ukrašavalo jednu stranu prostranog hola i zavijalo ka drugom spratu. Rukohvat od orahovine je bio divan, ali ga je trebalo išmirglati i ponovo lakirati kako bi povratio izvorni satenski sjaj. To će zahtevati ozbiljan fizički rad, primetila je Kamila u sebi.

Na spratu ju je Rejbern proveo kroz sobe u koje se ulazilo iz centralnog hola. Kamila je planirala da i njega uredi sa podjednakom pažnjom kao i sobe. Rejbern joj je objasnio da na spratu postoje četiri spavaće sobe. Dve su povezane kupatilom i predstavljaju prostor za bračni par. Zak se uselio u jednu od njih.

- Za sada ćemo Zaku ostaviti da sam odlučuje o uređenju svoje sobe
- primetio je odsutno i Kamila je uzdahnula od olakšanja.

Rejbern se iselio iz te dve velike sobe posle Elisine smrti i prešao u prostranu spavaću sobu na suprotnoj strani hodnika. Krasili su je krevet sa baldahinom, ormar i komoda od ružinog drveta. Kamila je oduševljeno pljesnula rukama kada je ugledala prelepi antikvitetni nameštaj. Rejbern se ponosno smešio poput malog dečaka uživajući u njenom divljenju.

- Nadao sam se da će ova soba jednoga dana postati dečja soba - uzdahnio je. - Ostavićemo je ovakvu kakva jeste do daljnjeg, mada se ne bih bunio kada bi rešila da promeniš tapete ili uneseš neke druge sitne promene. Na tavan smo smestili prostirke, nameštaj i sitnice.

Slobodno sve pregledaj i iskoristi sve što ti se dopadne.

Kamila je obećala sebi da će prvom prilikom da istraži te potencijalno dragocene predmete.

- Dirli i Sajmon imaju stan iznad garaže i uveravaju me da su srećni njegovim trenutnim izgledom. Možda bi mogla da ih ubediš da mu ne bi škodilo jedno krečenje. A zatim, kada te puste unutra, dobro ga pretresi - zakikotao se.

Kamila primeti da Rejbern izgleda umorno. Obilazak kuće je trajao duže nego što je pretpostavila i već je bilo kasno. Trudeći se da mu ne povredi ponos, iscenirala je jedno pošteno zevanje i pravila se da joj je neprijatno. - Izvinite, ali mislim da je ovaj dan bio naporniji nego što sam pretpostavljala. Ako se slažete, ja bih se sada povukla na spavanje.

- Naravno, naravno - brzo se složio. Objasnila mu je postupak restauracije dok su silazili niz stepenice. - Ujutro ću početi da pregledam kataloge kako bih vam predložila neke opšte smernice u renoviranju. Kada se o svemu dogovorimo, pozvaću studio i oni će sve naručiti iz Atlante. Dok čekamo da nam stignu materijali, možemo da počnemo da se bavimo manje uzbudljivim poslovima hoblovanja parketa, krečenja, skidanja pločica i slično. Možda će mi biti potrebno još ruku za teže poslove. Da li bi to bilo u redu?

- Draga, nemoj oklevati da tražiš bilo šta što ti je potrebno. - Ispratio ju je do zadnjeg dela kuće, ali ga je ona sprečila da izađe u dvorište.

- Ostatak puta ću sama, hvala vam gospodine Preskote. Vidimo se ujutro. Lepo se odmorite.

- I ti, Kamila. Ako ti bilo šta treba, samo podigni telefonsku slušalicu i pozvoni Sajmonu ili Dirli. Svi lokali su jasno obeleženi na aparatu.

- Hvala vam. Laku noć.

- Laku noć. - Zastao je za trenutak pre no što je stidljivo dodao: - Drago mi je što si došla, Kamila. Mislim da će nam tvoje prisustvo svima prijati.

Okrenula se i nasmešila mu se, ali je duboko u duši znala da se ne slaže sa njim. Kako bi bilo šta dobro moglo da se izrodi iz njenog

boravka pod istim krovom sa čovekom koga je mrzela podjednako strasno kao i on nju?

Prošla je kroz osenčeni vrt do svog bungalova.

* * *

Providne zavese na Kamilinom prozoru su se blago ljuljale na laganom povetarcu kada je otvorila oči i shvatila da je još veoma rano. Navukla je žaluzine dok se skidala prethodne noći, ali je, pošto je pogasila svetla i legla u krevet pod baldahinom, shvatila da je soba previše zagušljiva. Ustala je i otvorila žaluzine i ponovo se uvukla u krevet. Zujanje plafonskog ventilatora i sveži povetarac uskoro su je uspavali uprkos uznemirujućim mislima koje su joj se rojile po glavi.

Sada je sa sebe zbacila pokrivač i povukla rub kratke spavačice preko bikini gaćica dok je ulazila u kupatilo. Stajala je naslonjena na lavabo i punila čašu vodom kada je ugledala zmiju sklupčanu iza slavine.

Kamilin vrisak je zaparao vazduh; ispustila je čašu u lavabo, i ona se u kontaktu sa porcelanom razbila u paramparčad. Za trenutak je stajala nesposobna da se pokrene, a zatim je brzo uskočila u kadu. Zmija ne bi mogla da se uspentra u kadu, zar ne? Ponovo je glasno kriknula kada je dugačka zmija počela da se odmotava. Uprkos svom paničnom cviljenju začula je kako se ulazna vrata otvaraju i sa treskom zatvaraju, a potom bat teških koraka.

- Kamila, Kamila, jesi li dobro? - Zakov uznemireni glas jedva je dopirao do njenog užasnutog mozga dok je zaleđenog pogleda zurila u zmiju.

Zakova visoka silueta ispunila je ram vrata kupatila. Bio je obučen za rad na plantaži, na sebi je imao izbledele farmerke i plavu sportsku košulju. Slamnati kaubojski šešir je zabacio unazad, a iz pojasa mu je virio par kožnih rukavica.

Pogledao je u Kamilino prebledelo lice dok je cupkala u kadi, potpuno nesvesna koliko ljupko izgleda. Bila je previše rastrojena da primeti da je on upijao svaki detalj njenog tela. Ružičasta spavačica, krojena kao muška majica, jedva da joj je dopirala do gornjeg dela butina. Tamne lokne umršeno su joj se rojile oko glave.

- Šta je sa tobom, do đavola? - upitao je. Bacio je pogled na lavabo i ugledavši razbijeno staklo, ponovo upitao: - Jesi li se posekla?

Kamila je drhtavim prstom pokazala na zmiju koja se ponovo sklupčala pored lavaboa. - Zmija - škriputavo je prošaptala.

Zak se sagnuo i ugledao biće koje je izazvalo njen panični strah. Opsovao je delimično ljut, delimično zabavljen onim što je video. - Za boga miloga!

Kamila je sa nevericom posmatrala kako hvata zmiju iza glave i podiže je sa poda. Zak je za trenutak posmatrao zmiju, pa potom nju, ogorčeno odmahnuo glavom i izašao iz kupatila. Kamila je ponovo začula zatvaranje vrata. Otišao je i odneo zmiju, ali ona je i dalje drhteći stajala nasred kade.

Posle svega par minuta vrata su se ponovo otvorila i Zak se vratio u kupatilo. Stao je pred nju sa rukama na kukovima i prekorno je posmatrao.

- Živog si me isprepadala onim vriskom. Jesi li ikada čula onu priču o čobaninu i vuku?

- Zmija... zmija nije otrovna? - jedva je kontrolisala mucanje i drhtanje usana.

- Naravno da nije. Ona je porodični ljubimac i živi u tatinoj bašti. To je bezazleni smuk⁵.

Pobesnela je zbog njegovog racionalnog objašnjenja. Njoj nije bilo bitno o kojoj se vrsti zmije radilo. Sve su joj bile odvratne. Uzviknula je pravdajući se: - Kako sam ja to mogla da znam?

Mogla je da bude i vodena mokasinka⁶!

- *Vodena mokasinka* se obično nalazi pored *vode*, ružna je i boje mulja. Nema tako lepe pruge kao naš porodični smuk. - Rugao joj se glasom učiteljice koja pokušava da nešto objasni tvrdoglavom detetu, ali ona nije bila spremna da ga tako uzdrmanih nerava zbog toga prekori. I ma koliko se trudila da ih zadrži, suze su joj nekontrolisano klizile niz obraze. Ramena su joj se tresla i pokušavala je da progovori: - Ja... ja... mrzim zmije. Ne zanima me o kojoj se vrsti radi... plašim ih se... ne bih mogla... ne bih mogla...

---

⁵ *Smuk: vrsta bezopasne zmije. (Prim. prev.)*

⁶ *Vodena mokasinka: vrsta otrovne severnoameričke zmije. (Prim. prev.)*

Obuhvatio ju je i podigao iz kade. Jednu ruku joj je smestio pod kolena, drugom je obgrlio oko ramena i preneo je iz kupatila do kreveta, nežno je smestivši u svoje krilo.

- Zaista si se uplašila, je li tako? - prošaputao je, sklanjajući joj kosu sa obraza. - Izvini što sam ti se rugao. Šššš, nema je više. Sve je u redu.

Zarila je lice u njegove grudi, u meku tkaninu košulje i ponovo nekontrolisano zaridala. Tapkao ju je po leđima i milovao po obrazu, ponavljajući utešne reči. Posle nekog vremena, jecanje je prestalo, suze su usahle. Stresla se na pomisao da je sada smatra potpuno blesavom. Polako je podigla glavu i pogledala ga izvinjavajući mu se. - Izvini što sam te zadržala. Verovatno si planirao da rano kreneš na plantažu. Ipak, drago mi je što si tako rano bio na nogama. U suprotnom bih verovatno i dalje stajala u kadi. - Drhtavo se osmehnula i skrenula pogled sa njegovih prodornih plavih očiju. - Šta misliš, kako je zmija... ušla?

Nasmejao se. - Verovatno je čula svu tu priču o našoj šarmantnoj gošći i poželeva da je upozna. Pretpostavljam da je nekako prošla kroz vodovodne cevi. Ne brini se. Zamoliću Sajmona da proverí instalacije i da sve dodatno obezbedi. Siguran sam da te više neće posećivati. I ona se uplašila tebe baš koliko i ti nje. - Nekontrolisano se stresla u njegovom naručju.

Snažnim prstima joj je podigao bradu i primorao je da ga pogleda. - Nakvasila si mi košulju - zadirkivao ju je. Pogledala je vlažnu tkaninu na mestu gde je prolila reku suza.

- I zbog toga mi je žao - tiho je rekla i prstima prešla preko košulje koja je pokrivala njegova snažna prsa. Blago se stresao, i kada je podigla glavu, u njegovim očima je blistalo neko novo svetlo. Kamila je iznenada postala svesna prisnosti situacije. Osetila je meki teksas njegovih farmerki pod svojim nagim butinama i znala je da je on osećao damare njenog srca pod dojkom priljubljenom uz sopstvene mišiće na širokim plećima.

Snažnim, osunčanim prstima je obuhvatio njen potiljak i spustio svoje usne na njene. Poljubac je bio topao, odlučan i čedan... u početku. Zatim je veoma živa uspomena na senzualnost njegovih usana ponovo postala stvarnost. Rastvorila je usne pod nežnim pritiskom njegovog jezika i dah joj je zastao u grlu kada je gorljivo i strasno počeo da istražuje unutrašnjost njenih usta.

Kada su oboje ostali bez daha, odvojio je usne od njenih, ali je nastavio da je ljubi po licu.

Obasuo ju je kišom laganih poljubaca po obrazima i čelu, a zatim se preko slepoočnice spustio do njenog uha. Uzdahnula je zadovoljno u njegov vrat udišući svežu aromu njegove kolonjske vode. Ko bi sem Zaka stavio kolonjsku vodu pred odlazak na celodnevni rad u polju?

Njen uzdah ga je ponovo vratio na njene usne; dražio ju je mekim poljupcima; pio joj je sa usana. Zastenjala je kada joj je podigao ruke, obavio ih oko svog vrata i još snažnije pritisnuo svoje usne o njene. Poljubac je bio strastan i dubok, zarobio je sva njena čula. Jedva da je bila svesna pokreta njegovih prstiju preko dugmića na spavaćici i dodira svežeg vazduha na goljoj koži. Ali, trgla se i povukla unazad kada je osetila kako mu je ruka skliznula u otkopčanu spavaćicu i obuhvatila jednu dojku.

- Zak, molim te - teško je disala. Usnama je prelazio preko njenog vrata, sve do dna grla gde joj je jezikom milovao trougao ključne kosti.

- Šta me moliš, Kamila? Šta? - promuklo je upitao usana pripijenih uz njenu kožu dok je prstima izazivao fizičku reakciju njene bradavice.

Šta god da je želela da kaže, nije uspela, jer se tog trenutka čulo glasno lupanje vratima. Začuli su Sajmonov glas sa terase dok je veselo čavrljao sa Dirli spremajući se da započne sa dnevnim aktivnostima.

Kamila je skočila iz Zakovog krila i privukla krajeve otkopčane spavaćice. Sram i stid su joj obraze obojili jarkoružičasto dok ga je posmatrala trudeći se da se zakopča. Poželela je da joj je spavaćica duža. Bila je potpuno svesna činjenice da su joj duge noge sasvim izložene Zakovom intenzivnom pogledu. On je to u potpunosti iskoristio i polako ju je odmeravao od glave do pete.

Razvukao je usne u podrugljiv osmeh dok je otezao: - Čega se plašiš? Da ne izgubiš svoju čednost?

Besno ga je pogledala i nadmeno podigla bradu. - Ne mogu da verujem da mi *ti* postavljaš takvo pitanje.

Ustao je sa kreveta gipko kao ris i navukao kaubojski šešir duboko na čelo, sve do obrva posvetlelih od sunca. Zakoračio je nekoliko koraka ka njoj, i samo je tvrdoglava odlučnost sprečila Kamilu da ustukne, iako je nagonski želela da se okrene od tih plavih očiju koje su joj pržile kožu drskim, prodornim pogledom.

Zaustavio se na par centimetara od nje i promrmljao: - Lepa si ujutro. - Veselo ju je povukao za jednu loknu i štipnuo za bradu, a zatim se okrenuo i izašao. Zviždukao je dok je prelazio preko terase.

Zviždukao! Upravo ju je ta njegova nonšalantnost dovela do ludila! Ponašao se kao da se među njima nije desilo ništa neobično dok su njeni nervni završeci eruptirali poput minijaturnih vulkana puneći joj vene zastrašujućim plamenom.

4.

Sledećeg jutra Kamila i Rejbern su započeli sa renoviranjem *Nevestinog vela* raspravljajući o bojama, tkaninama i tematskim celinama. Kamila je bila iznenađena izvrsnim ukusom starog gospodina i zadovoljna što na sličan način sagledavaju budući izgled kuće. Kamila je uvek prednost davala čistim, jednostavnim i prefinjenim linijama, sa diskretnim dodirima elegancije. Nije joj se dopadalo kada bi je soba preplavila preteranim ukrasima i glomaznim komadima nameštaja, volela da je ude u prostoriju u kojoj je mogla da uživa u prostoru. Rejbernu su se dopadale boje koje mu je predložila, kao i uzorci materijala za zavese, za presvlačenje nameštaja i boje i oblici dekorativnih predmeta. Poigravali su se sa nekoliko kombinacija boja u svakoj sobi dok se ne bi usaglasili oko one koja im se oboma najviše dopadala, vodeći računa da se sve prostorije uklapaju u skladnu celinu. Marljivo je beležila sve kataloške brojeve označene na uzorcima materijala koje su odabrali. Želela je da bude sigurna da se nikakva greška neće potkrasti prilikom poručivanja.

Nastavili su da rade i posle ručka, ali su, na Sajmonov predlog, napravili pauzu sredinom poslepodneva. Sajmon je ubeđivao Kamilu da ode do *Udovičine kućice* i odmori se, ali je njoj bilo jasno da više računa vodi o Rejbernovom zdravlju i da želi da se vremešni gospodin odmara do večere.

Što se mlađeg gospodina Preskota tiče, Kamila ga nije srela do večere. Tokom čitavog dana misli su joj se vraćale na događaje od toga jutra. Bila je besna na sebe što mu je dozvolila da je poljubi tako strasno i beskompromisno. Mora da se sada smeje na njen račun, svestan da mu se predala bez otpora i uživala u njegovim vešt看 milovanjima. Osetila je ubod ljubomore dok je razmišljala sa kim je naučio da se tako dobro ljubi.

Mrzela je sebe zbog načina na koji je odgovorila na njegov dodir. Bilo je dovoljno da je samo dotakne i da mu ona razvratno uzvрати. Kao da su protekle dve godine, od kada su se upoznali u *Snežnoj ptici*, izbrisane, njegovi poljupci su u njoj probudili onu istu strast i uzbuđenje koje je osećala dok je ležala u bezbednosti i toplini njegovog zagrljaja. Usnama je nežno pozivao da mu odgovori i nije ga razočarala. Rukama je prelazio preko njenog tela prisno i znalački, ostavljajući je

bez daha. Nikada nijednom muškarcu nije dozvolila da je tako dodiruje. Zašto baš Zaku? Kakvu je to moć on posedovao nad njom? Moralna načela i skrupule gubili su značenje svaki put kada bi se našla u njegovom zagrljaju. A to je predstavljalo opasnu situaciju.

Kompromitovala se i predala mu se jednom, i zbog toga ju je i dalje izjedao osećaj krivice. Nije imala nameru da tu grešku ponovi i po drugi put.

Za večeru je obukla jednostavnu pamučnu haljinu zlatne boje, koja se slagala sa zlatnim odsjajem u njenim očima. Kada je ušla u salon, zatekla je Rejberna u udobnoj fotelji koju je trebalo presvući. Bila je to jedna od njegovih omiljenih fotelja i prethodnog jutra je stidljivo upitao Kamilu da li bi bilo u redu da je zadrži. Nasmejala se i pristala. Zak je stajao pored šanka i pripremao sebi piće.

Marinsko plave sportske pantalone savršeno su mu pristajale na dugim, mišićavim nogama, a svetla svileni košulja milovala mu je vretenaste mišiće leđa i ramena svaki put kada bi se pomerio. Okrenuo se kada je čuo da je ušla i Kamila je primetila da svila nije u potpunosti sakrivala maljice koje su mu prekrivale grudi. S mukom je progutala uznemirujuću knedlu koja joj je zastala u grlu i promrmljala: - Dobro veče.

- Zdravo, Kamila. Šta bi želela da popiješ? - Čak mu je i glas bio zavodljiv.

- Belo vino, molim te. Sa ledom.

- Pravo damsko piće, Kamila - odobrio je Rejbern. - Ne dopada mi se kada žene piju žestoka pića. Upravo sam Zaku pričao šta smo se sve danas dogovorili. Potvrdila si moje poverenje u tvoj talenat.

- Hvala na komplimentu, gospodine Preskote. Nadam se da će i vaš sin biti zadovoljan rezultatima. - Uputila je pogled Zaku, koji je i dalje bio na nogama, sada sasvim blizu nje držeći njeno piće u ruci. - Ukoliko bi želeo da vidiš uzorke koje smo odabrali, rado ću ti ih pokazati pre no što naručim materijale i farbe.

- Veoma ljubazno od tebe, Kamila, ali ću se i ja pouzdati u tvoj ukus. Rekao sam ti kako kuća *ne treba* da izgleda. Tata me uverava da ti se dopada jednostavan dekor. Sve ću prepustiti vama dvoma. Neka konačni rezultat bude iznenađenje za mene.

Svakako je bio dobro raspoložen. Očekivala je da će ga zateći sarkastičnog i nevaspitanog, naročito posle onog događaja u njenoj sobi.

Ovaj Zak je više podsećao na onog šarmantnog muškarca koji ju je zaveo u *Snežnoj ptici*. Ovako raspoložen bio je još opasniji. Moraće da otvori četvore oči.

Tokom večere, Rejbern je molio sina da joj priča o plantaži. Bila je impresionirana podacima koje je na jedvite jade uspjela da izvuče iz Zaka. Izgledalo je da mu je gotovo neprijatno da govori o veličini imanja i o prihodima koje od njega ostvaruje iz godine u godinu. Osnovni usev im je, naravno, bio pamuk, ali su takođe gajili i manje količine drugih biljaka, i čak su uzgajali nekoliko konja. Ovo poslednje je bila aktivnost koju je Zak želeo da pojača.

- Načez ima tako burnu istoriju - rekla je Kamila tokom jedne pauze u razgovoru. - Oduvek sam uživala da čitam o ovom gradiću u istorijskim priručnicima.

- Zanimljivo je da je većina osnivača grada odlučila da živi na uzvišenjima sa kojih se pruža pogled na reku Misisipi, i da svoje plantaže formira na drugoj strani, u Lujizijani. Pretpostavljam da su oni bili prvi Amerikanci koji su morali da prelaze veće razdaljine na putu do posla. - Zak se smešio i čitavo lice mu je zablistalo, a svetlost sveća sa stola ogledala se u ažurnim dubinama njegovih očiju. Kamila se osetila srećnom i opuštenom po prvi put od dolaska u ovu kuću.

- Ovih dana, pre nego što zahladni, moraš odvesti Kamilu u obilazak plantaže - rekao je Rejbern.

Kamilin pogled ukrstio se sa Zakovim preko stola i srce joj je poskočilo pri pomisli na čitav dan u njegovom društvu. Očima ju je izazivao da pogleda u stranu, netremice je posmatrajući, pogledom u kome je mogla pročitati milion značenja. - Biće mi zadovoljstvo - složio se dok je ustajao od stola. - Međutim, sada ću morati da se izvinim. Izlazim sa jednom damom.

Kamila je taj nemarni, uzgredni komentar doživela kao grom iz vedra neba i istog trenutka bila je besna na sebe zbog te reakcije. Pa šta ako se nalazi sa drugom ženom? To za nju nema nikakvog značaja. Zašto je onda ono prijatno raspoloženje od pre par trenutaka nestalo onog trenutka kada im je Zak pozeleo laku noć i napustio prostoriju brzim, laganim korakom? Poslednji pogled koji joj je uputio bio je podrugljiv i arogantan, što je preusmerilo njen bes. Više nije bila ljuta na sebe, već na njega. Pokazaće ona njemu! Nije joj nimalo stalo da li ima jedan ili sto ljubavnih sastanaka te noći!

Pristala je na partiju bridža. Rejbern je bio njen partner, a igrali su protiv Dirli i Sajmona. Veselo je ćaskala sa svima i, na prvi pogled, izgledalo je kao da se dobro zabavlja. Ali osećala se veoma nesrećno, pitajući se koja je to žena okupirala Zakovu pažnju te duge večeri.

* * *

Dani su brzo prolazili. Rejbern i Kamila su, posle čitave nedelje razgovora i odlučivanja, odabrali sve materijale koje je trebalo naručiti. Kamila je telefonom pozvala svoj studio u Atlanti i sa saradnicom koja će obaviti narudžbinu pažljivo prošla kroz čitavu listu materijala, boja i predmeta. Molila ju je da je svakako obavesti ako neki od materijala ne budu dostupni, ili ukoliko se bilo šta iskomplikuje. Potom je zamolila da razgovara sa majkom. Za vreme kratkog razgovora. Kamila ju je neprestano uveravala da je dobro i da su Preskotovi veoma šarmantni. *Stariji Preskot svakako jeste*, dodala je u sebi.

Tokom dana je retko viđala Zaka. Odlazio je na plantažu veoma rano i vraćao se tek pred večeru. Često je i sa večere odsustvovao i Rejbern bi joj samo rekao da ima druge obaveze. Teško joj je padalo njegovo odsustvo, jer, ma koliko joj bilo mrsko da to prizna, on je tih dana neprestano bio u njenim mislima, i radovala se trenucima kada bi uveče sedeo preko puta nje za stolom. Iako je ponekad govorio dvosmisleno, sugestivno, asocirajući na značenja koja je samo ona mogla da razume, uživala je u njegovom društvu. Duboko su je povređivali njegova nadmenost i sarkazam, ali je radije patila u njegovom prisustvu nego u prividnom miru njegovog odsustva.

- Udovica Hejzlit? - upitala je Kamila trudeći se da ne izgleda previše zainteresovano.

- Tako je. Zak se često sa njom viđa, mada meni ta žena uopšte nije simpatična. Ona je... izveštačena folirantkinja. Svaki put kada je uz Zaka, posmatra ga kao mama medvedica svoje meče, gotovo preteći svakome ko se usudi da mu priđe. Ima i moderan pristup materinstvu. Ima dvoje dece. Slatki su, pametni i lepo vaspitani. Ali svake jeseni ih šalje u internat, a leta im popunjava boravcima u kampovima i gostovanjima kod baka i deka. Nadam se da Zak ima dovoljno pameti da se ne veže za jednu *takvu* ženu.

Kamila se nasmešila u sebi, trudeći se da pred Rejbernem zadrži ozbiljan izraz lica. Bar je sada imala nekakvu ideju o tome sa kim Zak

provodi vreme i saznala je da se njegov otac protivi toj vezi. To joj je išlo u prilog.

Iznenada se uspravila u stolici. Zašto bi ona uopšte razmišljala o Zakovom ljubavnom životu? Svakako ga nije želela za sebe! Kakav je to muškarac koji zavede nevinu devojkicu i zatim ne oseća ni stida ni kajanja zbog onoga što joj je ukrao i što mu ne pripada ukoliko joj nije suprug? Ne! Ona sasvim izvesno nije želela muškarca poput Zaka Preskota.

* * *

Uz pomoć lokalnih novina sa rubrikom posvećenom privrednim oglašivačima, Kamila je počela da pronalazi zidare, molere, tapetare, restoratere i krojače. Svi su dobro poznavali porodicu Preskot i imanje *Nevestin veo*. Bilo joj je drago kada je shvatila da će sa lakoćom pronaći sve zanatlije koje su joj bile potrebne za restauraciju zdanja.

Uskoro su ušli u prijatnu dnevnu rutinu. Kamila je počela da primećuje smenu godišnjih doba. Sezonskog cveća na terasi više nije bilo. Jedino su još hrizanteme bile u punom cvatu, ukrašavajući *Nevestin veo* duginim bojama jeseni.

Niski oblaci koji su danima prekrivali pejzaž jednoga jutra su se konačno otvorili i počela je da pada kiša. Sajmon je pozvao Kamilu u bungalov da je obavesti da gospodin Rejbern neće sići na doručak i da joj je poručio da bi i ona toga dana trebalo da odmori. Rekao joj je da je stari gospodin odlučio da provede dan u svojoj sobi prolazeći kroz računovodstvene knjige sa plantaže. Kamila je znala da je to bio Zakov posao, ali ju je prijatno iznenadilo saznanje da on još uvek želi da svoga oca uključi u vođenje firme i omogući mu da pregleda finansije.

Obukla je udobne farmerke i tamnu kariranu košulju i odlučila da taj kišni dan provede istražujući na tavanu. Od samog dolaska je želela da krene u potragu za skrivenim blagom čije joj je prisustvo Rejbern nagovestio čim je stigla.

Dok je zurila u olujnu kišu koja je terasu pretvarala u jezero, sa zaprepašćenjem je shvatila da nije sa sobom ponela kišobran. Otišla je u kupatilo i preko glave prebacila debeo frotirski peškir. Kosu je skupila u konjski rep i dodatno je zaštitila velikom beretkom.

Oklevajući je iskoračila na pokriven trem *Udovičine kućice*, duboko udahnula, sagla glavu i trčeći cik-cak kako bi izbegla duboke bare, pretrčala preko klizave terase.

Sudarila se sa visokim, širokim zidom od mišića i prepoznala Zakov dubok, tihi smeh dok ju je rukom obuhvatao oko struka.

- Hej, budi pažljiva, okliznućeš se. Ovamo. - Provirila je ka njemu ispod peškira i videla da u ruci drži ogroman kišobran koji ih je oboje štitio. Još uvek sa rukom oko njenog struka, sproveo ju je do ulaznih vrata izbegavajući sve veće bare.

Pošto su se našli na suvom, Zak je protresao kišobran, zatvorio ga i prislonio uz zid, a potom prstima prošao kroz svoju od sunca posvetlelu kosu. - Uh, kakav potop. Sajmon je shvatio da nemaš kišobran, pa sam krenuo po tebe. Trebalo je da me sačekaš. - Blistavo se smešio, a Kamilino srce je i dalje divlje udaralo posle bliskog kontakta sa njegovim vitalnim telom. Na sebi je imao stare, udobne farmerke, usko pripijene uz kukove kojima je njihao dok ju je vodio ka kuhinji.

- Dođi. Ima pogačica u rerni. Kajgana ili jaja na oko?

- Ti spremaš doručak? - upitala je Kamila sa nevericom.

- Naravno - slegnuo je ramenima. - A što da ne? Nisam bespomoćan. - Zvučao je ogorčeno. - Kajgana ili jaja na oko? - ponovio je naglašavajući svaku reč.

- Kajgana - odgovorila je sa smeškom i prišla radnoj površini da sebi sipa šolju kafe iz velikog aparata pored zida.

Okrenuo se ka štednjaku i preko ramena upitao: - Manje ili više pržena?

- Više pržena - odgovorila je. Namršteno ju je pogledao, i spustio guste obrve glumeći da je zgrožen njenim odsustvom ukusa.

- Prvo ću izvaditi svoj deo - progundao je dok je razbijao jaja u činiji. - Žao mi je što danas nećeš dobiti kačamak⁷ za doručak, ali svaki put kada pokušam da ga pripremim, prekuvam ga, i postane gumast. A onda me i Dirli grdi što mora da riba šerpu. - Kamila se nasmejala.

Aroma pržene slanine i pogačica u rerni ispunili su kuhinju dok je Kamila postavljala sto. Zak joj je objasnio da je Dirli otišla u posetu bolesnoj prijateljici i da je Sajmon na spratu sa Rejbernom. Tišina u

---

⁷ U originalu - *grits*: Posebna vrsta obroka od kukuruznog brašna nalik kačamaku, tipična za jugozapad Sjedinjenih Američkih Država. (Prim. prev.)

kući, koju je remetilo samo dobovanje kiše ušuškala ih je u paperjastu kapsulu prisnosti, i Kamila se nasmešila pri pomisli da bi ovako izgledao njihov život da su se sreli pod drugim okolnostima, zaljubili jedno u drugo i venčali. Delili bi bezbrojna jutra poput ovog. Možda bi do sada imali i bebu. Nije bila svesna da je izdaje raznežen izraz lica kojim je posmatrala Zakova leđa, sve dok se on nije okrenuo sa dva tanjira u kojima se pušila kajgana i prekinuo je u sanjarenju.

Lukavo se nasmešio dok je spuštao tanjire na mali sto, potom je prebacio nogu preko naslona stolica i seo. - Ne znam o čemu si maštala, ali iskreno se nadam da je imalo veze sa mnom. Izgleda da je bilo nešto veoma prijatno.

Kamila je krajnje koncentrisano nanosila buter na svoju pogačicu i odbila da ga pogleda u oči. - Ja... hm... samo sam razmišljala šta ću sve naći na tavanu danas.

- Lažljivice - nežno je prošaputao. Prsti su joj zadrhtali od prisne intonacije u njegovom glasu i sa treskom je ispustila nož na tanjir.

Nekoliko minuta su jeli u tišini, a onda mu je Kamila čestitala na kulinarskoj veštini. Pošto je završila i počela da prikuplja tanjire i escajg, iznenadio ju je rekavši: - Ja ću oprati sudove. Ionako mi je potrebna još jedna šolja kafe. Lepo se provedi na tavanu.

Napustila je prijatan ambijent kuhinje dok je Zak i dalje sedeo za stolom zamišljeno ispijajući vrelu kafu.

Na tavan se ulazilo iz sobe koju je Rejbern sa puno odlučnog optimizma nazivao dečjom sobom. Kamila je zastala ispred njegovih vrata i tiho zakucala. Sajmon ih je otvorio i Kamila ih je obavestila da se penje na tavan, te da se ne uznemire ukoliko čuju bat koraka i čudne zvuke iznad glave. Rejbern joj je doviknuo „dobro jutro” preko sobe. Sajmon je zatvorio vrata za njom i Kamila se uputila u susednu sobu.

Stepenice ka tavanu nalazile su se uz vrata plakara. Kamila se hrabro popela, razmičući paukovu mrežu ispred očiju. Otvorila je vrata tavana i rukom potražila prekidač za svetlo na mestu na zidu koje joj je opisao Sajmon. Napipala ga je jer na tavanu nije bilo prozora i tama pred njom je bila potpuna. Na pokret njenog ručnog zgloba, prostor je osvetlila jedna gola sijalica koja je visila sa plafona.

Soba, jer je to zapravo bila soba, se protezala čitavom dužinom kuće. Koferi i putne torbe stajali su naslagani uz jedan zid sve do strehe, a kutije svih oblika i veličina bile su nasumično raspoređene po prostori. Police su pokrivale čitav jedan zid i bile su prepune gajbica

od kojih je na većini stajala i cedulja sa spiskom predmeta koji su se u njima nalazili. Većina nameštaja bila je čaršavima zaštićena od prašine i Kamila je mogla samo da pretpostavi šta se pod njima krije. Po svemu sudeći, dan se pretvarao u pravi poduhvat.

Nestrpljivo sklanjajući uvojke kose koji su je golicali po obrazu, bacila se na posao. Dok je pregledala nekoliko kutija na nižim policama, košulja joj se ispasala iz pantalona. Jednostavno ju je vezala oko struka.

U prvih nekoliko kutija pronašla je samo bezvredne sitnice, nikakvo skriveno blago. Ipak, našlo se tu nekoliko kristalnih činija koje bi mogla da upotrebi u trpezariji pošto ih lepo opere i vrati im prvobitni sjaj. Tu kutiju je odvojila na stranu.

Povukla je još jednu kutiju ka sebi i u isto vreme primetila kako se oluja napolju pojačava. Kiša je dobovala po krovu direktno iznad njene glave i negde u blizini se čuo snažan zvuk grmljavine. Pružila je ruke da dohvati jednu od kutija sa više police i začula iza sebe glas koji ju je u tome sprečio.

- Povredićeš se. Ja ću ti je doхватiti - ponudio joj je Zak svoju pomoć i prešao preko prostorije.

- Prepao si me! - uzviknula je, pitajući se kako se popeo uz stepenice a da ga ona nije čula, u sledećem trenutku se setivši jake grmljavine koja je upravo odjeknula i prigušila njegove korake. Nije želela da pri meti koliko na nju utiče njegovo prisustvo. - Zašto mi se tako prikradaš? Uostalom, mogu sama da dohvatim kutiju! - tvrdoglavo je izjavila i ponovo se okrenula ka polici. Podigla je ruke iznad glave i tek što je prstima dotakla ivicu police, osetila je Zakove snažne grudi pritiskute uz svoja leđa. Nagnuo se unapred i pružio snažne ruke ka kuriji. Umesto da je dohvati, kao što je očekivala, svojim rukama je prekrrio njene i zarobio ih. Našla se u veoma delikatnoj pozi, sa rukama u vazduhu i neprijatno blizu Zaka. Upravo se spremala da mu kaže šta misli o njegovom arogantnom stavu kada je glasan prasak munje, koja je udarila u zemlju negde sasvim blizu, rascepao vazduh, posle čega se tavan našao u potpunom mraku jer je nestalo struje.

Kamila je prigušeno kriknula.

- Sve je u redu. U redu je. Nema potrebe da paničiš. Uz tebe sam.

Zakov glas je bio miran, ali je Kamila poželela da mu se nasmeje u lice. Nije mu bilo jasno da ne bi bila ni blizu toliko uplašena da on *nije* bio sa njom. Plašilo ju je upravo njegovo svemoćno, muževno prisustvo u mraku.

Krupne, preplanule šake koje su pokrivale njene polako su se opuštale i počele da je blago miluju od laktova ka ramenima. Masirao ju je na trenutak, usredsređujući se na donji deo vrata, zatim je zavodljivo spustio ruke sa obe strane grudnog koša, sastavio ih i umirio na njenom obnaženom stomaku.

Dah kojim joj je mrsio kosu bio je isprekidan, a usne kojima joj je obeležavao vrat zavodljive. Jednu šaku je raširio na njenom stomaku, dok je drugom skliznuo u pojas njenih farmerki i palcem joj hipnotišuće sporo milovao pupak.

- Kamila - zastenjao je dok joj je odvezivao čvor postavljen visoko, odmah ispod grudi. Ustima je krenuo od uha ka obrazu i poljubio joj ugao usana izgovarajući njeno ime. Kamila, uzdrmana trncima koji su joj obuzeli čitav donji deo tela, okrenula se ka njemu i tiho ga pozvala po imenu. Ruke su joj se mimo njene volje obavile oko njegovog vrata, povukavši mu lice ka svome dok su im se usne tražile u tami.

Pripili su se jedno uz drugo u trenutku kada je svojim usnama zarobio njene. Odgovorila mu je podjednako strasno, kušajući ga, udišući taj jedinstveni miris, osećajući svilenkastu teksturu njegove sjajne kose u koju je grčevito zarivala prste.

Jednom rukom je skliznuo do njenih kukova i privukao je bliže sebi, primoravajući je da prepozna snagu njegove želje. Zadrhtala je od saznanja da je njena podjednako jaka.

Podigao je ruku ka svom vratu i uzeo jednu njenu ruku u svoju. Kamila je osetila dodir njegovog jezika na svom dlanu i topli dah na svom ručnom zglobu pre nego što joj je ruku pritisnuo na svoje grudi i promuklo zamolio: - Dodirni me, Kamila.

Oklevala je samo na trenutak, a potom je naslonila glavu na njegove grudi, otkopčala mu dva dugmeta na košulji i zavukla ruku pod nju. Prstima je lagano plesala preko gustih malja, a potom, pošto se ohrabrila, počela je da istražuje snažne mišiće ispod njih.

- Oh, bože - prostenjao je pre nego što je svojim usnama ponovo potražio njene.

Ruke joj je zavukao pod košulju u pokušaju da otkopča prednju kopču na njenom grudnjaku.

Ponovo je došla struja.

Posramljeno su odskočili jedno od drugog i zatreptali na svetlu koje ih je iznenada zaslepilo, kao da oboje pokušavaju da se sete gde su i šta su radili pre nego što ih je strast obuzela.

Kamila je skupila hrabrost da pogleda u Zaka, ali on je rukama prolazio kroz kosu sa toliko frustracije i besa, da se nije usudila da mu se obrati. Okrenula mu je leđa i sredila odeću, uvukavši čedno košulju u pojas pantalona.

- Zak, jeste li ti i Kamila gore? - začuo se Sajmonov glas sa dna stepenica.

Zak se tužno nasmejao i sa gorčinom u glasu uzvratio: - Jesmo, sve je u redu. Ponovo je došla struja.

- U redu, samo sam proveravao. - Čuli su Sajmonove korake dok se udaljavao i tavanom je ponovo zavladala tišina koju je remetilo samo njihovo glasno disanje i dobovanje kiše.

Kamila je stidljivo podigla glavu i susrela se sa Zakovim ironičnim pogledom. - Čestitam, Kamila, upravo si se spasila od još jednog mog pokušaja napastvovanja. - Povredila ju je hladnoća u njegovom glasu, ali ništa nije rekla. On se okrenuo i pošao ka stepenicama. Na trenutak je zastao i ponovo je pogledao. - Do sledećeg puta - rekao je pre nego što je nestao u otvoru na podu.

5.

Te noći za večerom Kamila je saznala da je Zak morao da otputuje u Kentaki na nekoliko dana kako bi pogledao jednu farmu pastuva i razgovarao sa uzgajivačem konja koga je pratila veoma dobra reputacija.

Rejbern joj je rekao: - Pokušao sam da ga odgovorim od puta po ovako lošem vremenu, ali bio je nepopustljiv. Ponekad je tvrdoglav kao magarac. - Starac joj se nasmešio. - Pretpostavljam da ima utisak da ne može baš mnogo da radi na plantaži po ovom vremenu. Jesi li imala sreće na tavanu? - upitao je.

Kamila se trudila da prikrije zbunjenost koju je osećala pri svakom prisećanju onoga što se toga jutra desilo na tavanu. Namrštila se dok su joj u ušima odzvanjale Zakove podrugljive i grube reči izgovorene na rastanku, ali se pribrala i izgovorila sa onoliko entuzijazma koji je mogla da prikupi. - Da. Pronašla sam nekoliko kristalnih činija. Mislim da će sjajno izgledati u kredencu sa posuđem ovde u trpezariji. Šezlong bi takođe mogao da se iskoristi u nekoj od spavaćih soba ako ga restauriramo i presvučemo.

Takode sam pronšla sto za čaj koji bi se sjajno uklopio u salonu. Pronšla sam još par stvari, ali još nisam sigurna da li mogu da se iskoriste. - Bezvoljno je viljuškom premeštala hranu po tanjiru, i nije bila zainteresovana za razgovor, mada, kao prava kćer Marte Džejmson, to nikada ne bi pokazala.

Rejbern je po svemu sudeći primetio njeno raspoloženje jer je ljubazno upitao: - Jesi li dobro, Kamila?

- Oh, izvinite, gospodine Preskote. Molim vas, oprostite mi zbog lošeg raspoloženja. Mislim da me je ovaj kišni dan malo omeo, nedostaje mi kuća - ubedljivo je lagala. Izgledalo je da je zadovoljan odgovorom, mada je, kada ga je pogledala, shvatila da je pronicljivo posmatra plavim očima, nešto manje blistavim od Zakovih. Da li on ipak zna mnogo više o onome što se oko njega događa nego što želi da pokaže?

Pružio je ruku preko stola i potapšao je po nadlancici. - Kamila, potpuno te razumem, i nadam se da će nostalgija uskoro proći. Mogu li ja nešto da učinim?

Njegova ljubaznost i iskrenost bili su više nego što su njena uzdrmana osećanja mogla da podnesu, i, na svoj užas, briznula je u plač.

- Izvinite, molim vas - ponavljala je dok je ustajala od stola. - Mislim da ću da odem u bungalov i na spavanje. - Pobegla je iz sobe pre no što je uspeo da joj odgovori.

Provela je besanu noć, bacajući se i okrećući po krevetu u iščekivanju nedostižnog sna. Kada je konačno zaspala, sanjala je uznemiravajuće snove o Zaku. Kako jedan isti čovek može da bude tako nežan i mio u jednom trenutku i tako ogorčen i pun mržnje u sledećem? Kako je svojim zagrljajem može svesti na bespomoćnu robinju, a potom je optužiti da je za sve ona kriva, da je sve to bila njena ideja? Pravi je blagoslov što će biti odsutan nekoliko dana. Zašto je onda ona tako beskraino nesrećna upravo zato što zna da nije tu?

Progonio ju je. Mučio je. To nije fer! Bio je u sakriven u nekom udaljenom kutku njene svesti protekle dve godine, a sada joj je ponovo neprestano na pameti. To stalno podsećanje na prolaznu avanturu u *Snežnoj ptici* za nju je predstavljalo strašno mučenje. Zašto ju je tako vatreno ljubio ako ju je toliko prezirao? Zaista je luda što i dalje ostaje tu i trpi tu psihičku torturu. Ali, kao i uvek potpuno iskrena sama pred sobom, zapitala se da li bi se zaista bolje osećala kada bi tog trenutka otišla i kada nikada više ne bi sreća Zaka Preskota. Potpuno iskreno priznala je sebi da ne bi.

Duboko je uzdahnula i drhteći utonula u nemiran san.

* * *

Rejbern ništa nije rekao o tamnim krugovima oko njenih očiju ili o bledim obrazima kada su se ponovo sreli narednog jutra. Izvinila mu se zbog detinjastog ponašanja prethodne noći i on je pokušao da smehom umanji ozbiljnost situacije, ali je Kamila znala da tako osećajnog čoveka nije mogla da zavara svojim bezazlenim lažima.

Odmah posle doručka počela je da radi na rukohvatu na stepenicama. Pošto je sljuštala tamnu skramu koju su stvorile godine prevlačenja dlanova preko drveta, bilo je potrebno ponovo mu dati stari sjaj. Bio je to prljav, dug i dosadan posao. *Upravo mi je to potrebno*, mislila je Kamila, *da prestanem da razmišljam o svojim problemima*. Vredno je radila u starim farmerkama i kose vezane u maramu.

Bilo joj je potrebno čitava dva dana da rukohvat dovede u zadovoljavajuće stanje; uspešno je odbila Rejbernovo insistiranje da dovede pomoć, i odlučila da sve završi sama.

Pošto je završila rad na rukohvatu, nakon čega je ponovo zasijao toplim sjajem, započela je sa uređivanjem podova. Iako je veći deo parketa u sobama bio pokriven prostirkama koje su u porodici bile nekoliko generacija, Kamila je smatrala da ga celog treba ishoblovati i ponovo lakirati. Angažovala je O'Malijeve, oca i sina, da obave ovaj neprijatan i na prvi pogled neizvodljiv zadatak.

Čim su se prvoga dana pojavili, Kamila je zaključila da su otac i sin O'Mali veoma simpatični i bila je zadovoljna što ih je Rejbern preporučio. Šon O'Mali se kretao veoma spretno za čoveka njegovih godina, a svoj posao obavljao je se entuzijazmom dvadesetogodišnjaka. Rik O'Mali je bio otprilike Zakovih godina. Imao je pepeljastu kosu i svetlokestenjaste oči. Uvek spreman na osmeh i veselog nastupa, bio je omiljen svuda gde bi se pojavio. Besramno je flertovao sa Kamilom, ali na tako prijatan način da mu ona nije mogla odoleti. Zadirivala ga je i takođe flertovala, i tokom narednih nekoliko dana dugi sati napornog rada brzo su prolazili.

Iako niži od Zaka, Rik je imao kompaktno mišićavo telo, energično i spretno baš poput tela njegovog oca. Neusiljeno je ćaskao sa Dirli, Sajmonom i Rejbernom svak put kada bi ušli u prostoriju u kojoj je radio. I tek posle nekoliko dana neprestanih veselih razgovora, Kamila je shvatila da veoma retko govori o sebi. Takođe je primetila da su mu oči često zamagljene tugom koja bi mu na trenutak zasenčila inače veselo lice. Brzo bi je sakrio ukoliko bi primetio da ga neko posmatra.

Ispratila ih je do trema jednog poslepodneva kada su završili sa poslom. Son je već otišao do kamiona parkiranog na kolskom prilazu, ali je Rik zaostao i pomalo stidljivo upitao Kamilu da li bi izašla sa njim narednog petka.

- Ovog vikenda se igra fudbalska utakmica u lokalnoj gimnaziji. Veliko rivalstvo je u pitanju. Čitavi gradići se okupljaju za ove utakmice. Da li bi želela da ideš?

Samo je na trenutak oklevala, razmišljajući o Zaku i o tome kako bi on reagovao. - Da - veselo je prihvatila. Zašto bi je bilo briga šta će Zak misliti o tome da li ona izlazi sa drugim muškarcem? Ona je odrasla osoba. Svakako je nije posedovao, niti je ona polagala bilo kakvo pravo na njega.

- Odlično. Vidimo se sutra. - Rik je energično odskočio sa trema, zatim napravio par smešnih skokova na putu ka kamionu, dok se Kamila iskreno smejala njegovim gegovima.

Taj petak posle podne zatekao ju je na rukama i kolenima u uglu salona, u poslu do guše. Sajmon je ušao sa bokalom limunade.

Rik joj je prišao i pomogao joj da ustane. - Odmori se malo, mlada damo - šalio se sa njom dok ju je podizao. - Pogledaj se samo! Pokušavamo da lakiramo podove, ne jedni druge - smejao se i izvadio maramicu iz džepa kako bi joj obrisao fleku sa lica.

Dok se Kamila šaljivo sklanjala pred njegovim pokušajima da je upristoji, Zak je prošao ispod luka koji je razdvajao salon od hodnika. Ledenog izraza lica, očiju zatamnjenih olujom gneva koja je u njemu ključala, posmatrao je scenu na koju je naišao. Mišići na bradi su mu se grčili od napetosti i Kamila je primetila da stiska pesnice držeći ruke uz telo kao da se trudi da se savlada.

- Zdravo, Zak. - Bila je to jednostavna izjava, ali je u njoj bilo svesnog upozorenja za Rika koji nije mogao da pretpostavi šta se događa. Okrenuo se i ugledao Zaka u nabusitom stavu i potom nakratko ponovo pogledao u Kamilu, zbunjenog, ispitivačkog izraza na licu.

Brzo se oporavio i prešao preko sobe ispružene ruke. - Zak, druže, dugo se nismo videli. Već nedelju dana radim u tvojoj kući i tek sada srećem vlasnika zdanja. Kako si?

- Dobro sam, Rik, a kako si ti? - reči je odsečno izgovarao u ritmu kojim se rukovao sa Rikom. - Vidim da ti je posao ovde baš zabavan. Izvinite me. - Klimnuo je glavom Riku i šonu O'Maliju, ali je Kamilu ignorisao. Naglo se okrenuo ka hodniku i naleteo na Rejberna koji je prisustvovao čitavom razgovoru.

- Zdravo, sine. Kako je bilo na putu?

- Korisno, nadam se - kratko je odgovorio Zak.

- Odlično. Drago nam je što si se vratio.

- Stvarno? Čini mi se da je moj dolazak svima pokvario zabavu. - Rekavši to, odmarširao je uz stepenice. Rejbern ga je pogledom ispratio dok nije nestao na spratu, a potom je pogledao Kamilu. Poželela je da se drveni pod na kome je tako prilježno radila otvori i proguta je.

Zatim ju je obuzeo bes prema Zaku. Zašto bi se ona osećala postidenom? Ona nije uradila ništa loše, pa čak i da jeste, to se Zaka Preskota nije ticalo. Prkosnu je podigla bradu i objavila: - Mislila sam da

nekoliko dana odsustva od kuće ljudima popravlja raspoloženje. To samo pokazuje kako se lako greši.

Ukoliko je očekivala prekor od Rejberna, grdno se prevarila, jer je on zabacio svoju sedu glavu i glasno se nasmejao.

Rik je izgledao nervozno i obrisao je znojave dlanove o nogavice farmerki. Poznavao je Zaka Preskota od osnovne škole i prepoznao je taj pogled u Zakovim očima. Značio je nevolju i svako sa imalo zdravog razuma bi mu se sklonio s puta kada bi njegove oči zasjale tim ledenim sjajem. - Trebalo bi da nastavim sa poslom - promrmljao je, postićeno sklanjajući pogled od Kamilinog.

Pre nego što je otišao toga dana, Rik ju je povukao u stranu i uznemireno prošaputao: -

Vidi, Kamila, nisam imao nameru da uđem u prostor drugom muškarcu. Jeste li ti i Zak... hoću da kažem... ima li nešto...?

Kamila ga je prekinula pošto mu je bilo teško da formuliše pitanje. - Rik, radujem se našem sastanku večeras. Nema nikakvog razloga da ne izađem sa tobom.

Obrisao je par kapi znoja sa gornje usne i odahnuo. - E, pa, drago mi je ako je tako. Ne bih želeo da razljutim bilo koga. - Nervozno se nasmejao i zatim je veselo uštinuo za bradu. - Vidimo se oko sedam, važi?

Složila se i on je otišao.

* * *

Tokom večere Zak je bio čutljiv i zlovoljan, baš kao što je Kamila i očekivala, ali je Rejbern odlučio da ne dozvoli da mu to pokvari večer. Pričao je Kamili dogodovštine iz svoje mladosti. Njegove avanture na Misisipiju nisu bile ništa manje slikovite od onih Toma Sojera i Haklberija Fina. Uprkos činjenici da ju je uznemiravalo Zakovo loše raspoloženje, od srca se smejala Rejbernovim pripovedanjima. Primetila je da što se ona više smeje, to Zak postaje natmureniji. E, *pa neka ga, neka se duri*, pomislila je prkosno i još se glasnije smejala.

Po završetku obroka, Rejbern se naslonio u stolici i obrisao suze od smeha iz uglova očiju. - Da, da, to leto 1932. je bilo baš nezaboravno. - Na trenutak je začutao, a potom je upitao: - Kada Rik dolazi po tebe, Kamila? Ne smemo te zadržavati. Kamila ide sa Rikom na fudbalsku

utakmicu večeras - objasnio je Zaku. Kamila mu je uputila jedan brzi pogled, ali on je samo ravnodušno slegnuo ramenima i uzeo gutljaj ledenog čaja.

- Oko sedam - odgovorila je Rejbernu, povređena Zakovom nezainteresovanošću Rejbernovom objavom.

- Pa, u tom slučaju bi trebalo da požuriš. Mada i sada izgledaš prelepo. - Odgurnuo je stolicu i, kao da mu je to upravo tog trenutka palo na pamet, dodao: - Zak, zašto sutra ne bi poveo Kamilu u obilazak plantaže? Naporno je radila čitave nedelje, i želeo bih da se tokom vikenda odmorim.

- Ne znam... - zaustila je ona, ali ju je Zak prekinuo.

- Važi. Ionako nemam pametnijeg posla. - Ustao je od stola. - Vidimo se ujutro. Obuci se sportski. - Bez reči je izleteo iz trpezarije.

- *Kako se samo usuđuje!* - vrisnula je Kamila u sebi. Pogledala je Rejberna kome su se obrve podigle gotovo do linije kose u izrazu nemog pitanja dok je posmatrao okvir vrata kroz koji je nekoliko minuta ranije besno proleteo njegov sin.

Kamila se brzo posle toga izvinila i vratila u bungalov da se spremi za sastanak sa Rikom. Više nego ikada ranije, želela je da se lepo provede te večeri. Istovremeno, izjedala ju je neizvesnost narednog dana.

* * *

Rikovo dobro raspoloženje bilo je zarazno, i malo pošto su krenuli Kamila je gotovo zaboravila Zakovo durenje i onaj potpuno nezainteresovan pristanak na Rejbernov predlog da narednog dana zajedno posete plantažu.

Veče je bilo sveže i vedro, savršeno za fudbalsku utakmicu. Pošto su parkirali automobil na parkiralištu ispred stadiona, Rik je uhvatio Kamilu pod ruku i sproveo je preko naizgled beskonačne prašnjave staze pune kamenčića i šljunka do blistavo osvetljenog i veselo ukrašenog fudbalskog terena. Navijački orkestri koji su predstavljali dve škole takmičili su se u ritmičnom udaranju u bubnjeve, a Kamila i Rik su se uz smeh trudili da prate ritam prvo jednog, pa onda drugog orkestra dok nisu potpuno obamrli od vibracija.

Kamila je na sebi imala kariranu vunenu suknju i odgovarajući džemper, ali je veoma brzo zažalila što nije kod kuće ostavila svoje antilopske cipelice i obula nešto toplije, udobnije i sa ravnom petom.

Pronašli su svoja sedišta svega nekoliko minuta pre početka utakmice. Usred navijanja i bodrenja, Rik ju je upoznao sa parovima koji su sedeli oko njih. Nije svima zapamtila imena, ali to nije ni bilo važno. Uskoro su svi bili potpuno poneseni igrom.

Rik je preterano lascivno buljio u navijačice koje su skakutale ispod tribina. Oboje su pljeskali rukama i udarali nogama o zemlju smejući se kao tinejdžeri. Konačno se opustila, posle nedelja napetosti i sjajno se zabavljala.

A tada je ugledala Zaka. Peo se uz strme stepenice na tribinama, ruke obavijene oko ramena visoke, vitke žene blistavoplave kose. Poznanici su pozdravljali privlačan par dok se kretao ka svojim sedištim, zaustavljajući se gotovo u svakom redu kako bi sa nekim progovorili par reči. Zak je, iako se šalio i živo razgovarao, pogledom neprestano prelazio preko gomile dok nije spazio Kamilu i Rika. Rik je u tom trenutku razgovarao sa muškarcem koji je sedeo do njega i nije video kada su se Zakove plave oči susrele sa Kamilininim i kada joj je uputio podrugljiv, drzak osmeh. Brzo je okrenula glavu i pokušala da ne obraća pažnju ni na njega ni na njegovu zavodljivu pratilju, ali joj je srce divlje udaralo i iznenada je osetila bolno probadanje ljubomore.

Još joj je bilo neprijatnije kada su Zak i ta žena seli samo dva reda ispod nje i Rika. *Zašto?* Upropastiće joj čitavo veče! Užasno ju je nerviralo što je to morala sebi da prizna, ali je znala da je to istina. Ma koliko se trudila da uživa u utakmici i u društvu veselog i ljubaznog Rika, više nije mogla se usredsrediti ni na šta sem na Zakov potiljak i na glavu osobe koja mu se previše često približavala, prelazeći plavim uvojcima preko njegovih ramena. Da li je to ta udovica Hejzlit koju je Rejbern pomenuo sa onolikim gnušanjem?

Na poluvremenu ju je Rik častio mlakom toplom čokoladom i bajatim kokicama. Navijački žar se još više pojačao u drugom poluvremenu. Rezultat je prvo bio na strani jednog, potom na strani drugog tima. Kada je u poslednjem trenutku utakmice domaći tim osvojio poen⁸ navijači su poludeli. Svi su bili na nogama, vikali su, zviždali, pljeskali u ritmu navijačke pesme koju je užasno glasno izvodio

---

⁸ *Radi se o američkom fudbalu u kome nema golova kao u evropskom. (Prim. prev.)*

školski orkestar. U žaru navijačke strasti, Rik je čvrsto zagrlio Kamilu, podigao je u vazduh i glasno je poljubio u usta. I dok se smejala njegovom navalentnom entuzijazmu, pogled joj se sreo sa Zakovim preko njegovih širokih ramena. Zurio je u njih dvoje iznad glava podivljale navijačke gomile. Bio je potpuno miran. Svi podrugljivi osmesi su nestali. Lice mu je bilo nepomično, sumorno, kao isklesano u granitu. Samo su mu oči bile žive. Isijavale su plavi plamen. Prezrivo se okrenuo od nje. Raspoloženje na stadionu je bilo na vrhuncu i Kamila je bila zahvalna što niko nije primetio njeno odsustvo oduševljenja.

Rik ju je posle utakmice odveo na picu, a potom vratio u *Nevestin veo*. Na vratima *Udovičine kućice* mu se zahvalila na prijatnoj večeri i nije se opirala kada ju je uhvatio za mišice i privukao sebi u poljubac za laku noć oslobođen svake strasti. Dok se udaljavao, prepoznala je tugu koju je i ranije primećivala na njegovom snažnom, ljubaznom licu. Nežno ju je pomilovao po obrazu pre nego što joj je poželeo laku noć i otišao. Da li je to on povio ramena i usporio svoj inače energičan korak? *Izgleda da svi patimo u samoći*, filozofirala je dok je ulazila u sobu.

* * *

Sledećeg jutra vreme je bilo poput onog prethodne večeri: vedro i oštro jesenje jutro. Kamila je obukla farmerke čuvenog modnog kreatora koje su isticale njene vitke noge i kukove. Nosila je košulju dugih rukava bež boje, a oko vrata je vezala rukave plavog džempera. Obula je par udobnih čizama koje su već videle previše promena godišnjih doba, ali koje su bile toliko udobne da još nije mogla da se odluči da ih baci.

Bilo je još uvek rano, ali je ona ipak prešla preko terase, prošla kroz zastakljeni trem i ušla u kuhinju gde je Dirli pripremala pogačice i svežu kafu.

- Dobro jutro, Kamila. Jesi li lepo spavala? Čujem da danas ideš na plantažu sa Zakom. Čuvaj se. On je poznat kao veliki zavodnik. - Veselo se nasmejala dok je smeštala pogačice u rernu. Kamila je pobledela na pomisao na plavušu koja se tako posesivno pripijala uz Zaka tokom čitave utakmice. Brzo se okrenula da sebi sipa šolju kafe. - Bogami jeste, pravi je zavodnik - nastavila je Dirli. - A i šta drugo da očekuješ, sa onim plavim očima? Do ludila su me dovodili dok je bio u gimnaziji. Devojčice bi zvale telefonom, kikotale se i tražile da razgovaraju sa Zakom.

Telefon je neprestano zvonio. I njemu su se devojčice dopadale, ali je tada više voleo sport i automobile. A dok je bio na fakultetu... pa, ne znam baš mnogo o tome jer tada nije živeo ovde, ali kada se vratio, morao je da se krije od svih neudatih devojaka i njihovih majki. Sa nekoliko žena je povremeno izlazio po par godina, ali su jedna za drugom odustajale od čekanja i udavale se za druge. Nikada nije izgledao kao da ga je gubitak bilo koje od tih žena uznemirio.

Kamila nije prekidala ovaj informativni monolog, i bez reči je počela da postavlja sto dok je Dirli vešto sekla i servirala grejpfrut. - A onda je, pre jedno dve godine, prošao kroz baš mračan period. Ufff! Bio je neprestano ćudljiv i neraspoložen. Povukao se u sebe; ni sa kim nije želeo da razgovara. Mrmljao je uvrede o ženama uopšte, i konačno smo zaključili da se u neku ozbiljno zaljubio i da ga je ona ostavila. Verovatno se umorila od njegovog odugovlačenja i udala za nekog drugog. Naravno, nikada nam ništa o tome nije rekao. Nikada nismo saznali o kome se radi, ali ga je baš povredila.

Pre dve godine. Dakle, otputovao je u Jutu da preboli nesrećnu ljubav. Bilo mu je potrebno da potvrdi svoju muškost i da povрати poljuljano samopouzdanje, i Kamila mu je u tome pomogla. Gospodin Zakari Preskot se verovatno veoma dobro osećao kada mu je kao zrela kruška upala u naručje i bez opiranja pristala da je zavede.

Dirli joj je ponovo privukla pažnju. - Mesecima nije ni sa jednom ženom izlazio, a onda je počeo da se vida sa Erikom Hejzlit. Ako mene pitaš, ona nije prava žena za Zaka. Bilo koja žena koju decu šalje tako daleko od sebe na više meseci kako joj ne bi remetili društvene planove nije prava majka. A Zak je, pošto nije zapamtio svoju majku i nema braće i sestara, uvek govorio da želi da ima puno dece... ako se *ikada* oženi. - Uzdahnula je. - Gotovo da smo svi izgubili nadu da ćemo ikada imati bebice u ovoj kući.

Kamila je rasejano nanosila buter na jednu od pogačica koje su sada, pečene i tople servirane u korpi na stolu. Otpila je gutljaj kafe i uzdahnula. Ko god bila ta žena, duboko je povredila Zaka. Kamila je bolje nego mnogi drugi znala koliko je ogorčen na suprotni pol i kako besramno koristi žene za sebično, lično zadovoljenje. Da li je taj prezrivi stav zauzimao prema svim ženama u želji da se osveti za postupke samo jedne koju je očigledno voleo?

Objekat njenih razmišljanja ušetao je u kuhinju odeven u farmerke i teksas jaknu koju je nosio preko tanke bele rolke.

- Dobro jutro, dame - veselo ih je pozdravio i glasno cmoknuo Dirli u obraz. Kamila je očekivala da će biti naduren kao i prethodnog dana za večerom. Nije bila spremna za ovog veselog, opuštenog, šarmantnog muškarca koji je prišao aparatu za kafu i nasuo sebi jednu šolju, pevušeći „Kako divno jutro” upola glasa. Poslednje što je sinoć videla bilo je besno, okamenjeno lice koje je prezrivo posmatra dok je Rik grli svojim snažnim rukama. Zar se uopšte ne seća oholog načina na koji ju je posmatrao kada je video da je Rik ljubi?

- Jesi li spremna za polazak? - upitao ju je dok je sedao i grabio vreću pogačicu, prebacujući je sa jednog dlana na drugi dok je nije spustio na tanjir.

- Jesam - odgovorila je, previše zaprepašćena ovim preobražajem da bi bilo šta drugo rekla.

- Odlično. Isplanirao sam čitav niz aktivnosti za danas. Požuri i završi doručak.

- Da, gospodine! - odgovorila je Kamila žustro i salutirala mu. Srce joj je neravnomerno kucalo zbog iskre u njegovim blistavim očima. Kad bi samo...

Zak joj je pomogao da se popne u kabinu kamioneta koji je video mnogo godina i prešao beskrajno mnogo milja neasfaltiranih puteva. Plava boja bila je ispucala i mestimično oljuštena, a jedan prozor je i dalje stajao sa naprslinom po sredini.

- Da idemo na pravi sastanak, vozio bih te kolima, ali ovo je mnogo prikladnije za obilazak plantaže. Nadam se da ti neće smetati previše.

- Nimalo - odgovorila je Kamila ravnodušno, iako su joj svi damari treperili posle kratkog kontakta sa njim, dok ju je snažnim prstima pridržavao za nadlakticu i pomagao joj da ude u kamionet. Da li će ikada postati imuna na njegov dodir?

Zak je skrenuo levo izlazeći na put ispred *Nevestinog vela* ka raskrsnici sa autoputem 65. Kretali su se ka zapadu i prema reci. Neposredno pre no što će preći viseći most, Zak joj je pokazao na kuću uzdignutu na uzvišenju sa njihove leve strane. - To je imanje zvano *Šipak*. Iz kuće se pruža divan pogled na reku, a priča se da se u njenom

salonu Džeferson Dejvis⁹ oženio Varinom Hauel¹⁰. Kuća je sagrađena oko 1812. godine.

Kamila je samo na trenutak uspela da vidi prelepo zdanje i vrt dok su pored njega prolazili. Nagla se ka Zaku kako bi bolje videla kroz njegov prozor i dojkom slučajno prešla preko njegove mišice. Uzbudjujući električni udar joj je prostrujao čitavim telom. Brzo se povukla i sklupčala u najudaljenijem uglu svog sedišta, nadajući se da nije primetio kako je na nju uticao njegov dodir.

Pravila se potpuno zaokupljena posmatranjem pejzaža dok su prelazili reku Misisipi, ali je uskoro zaista bila zadivljena prizorom. Barže, za koje je znala da su ogromne, na vodi prostrane reke izgledale su kao dečje igračke. Kamila je ugledala Načez-pod-brdom, istorijski deo starog grada. Zaustila je da to prokomentariše, ali ju je Zak pretekao: - Jedne večeri ćemo otići u Načez-pod-brdom na večeru. Tamo se jede najbolja somovina. Molim te, nemoj reći Dirli da sam ovo rekao. - Pogledi su im se sreli i nasmešili su se jedno drugom. Zubi su mu blistali, beli i sjajni. Zašto mora da bude tako prokleta privlačan?

Nekoliko minuta kasnije stigli su na stranu reke koja pripada državi Lujizijani i provezli se kroz malecnu naseobinu Vidalija, a potom nastavili na zapad. Zak je skrenuo na sever, na put iznad koga je stajao metalni luk. Reči „Plantaža Preskotovih” bile su ispisane metalnim slovima u kurzivu.

Ostatak prepodneva za Kamilu će uvek predstavljati kaleidoskop utisaka. Zak ju je vozio kroz polja, objašnjavao joj koji usevi gde rastu, kako ih premeštaju sa jednog polja na drugo, kako znaju kada polje treba preorati, čemu služi svaka alatka ili deo opreme koji bi im se našao na putu. Svaki put kada bi sreli nekog zaposlenog, Zak bi usporavao kako bi svakog ponaosob pozdravio. Svima je znao imena, što nije bilo zanemarljivo postignuće. Kamila je bila zaprepašćena činjenicom da rad na ovoj uspešnoj i raznovrsnoj plantaži zahteva toliki broj radnika.

Zakova igračka bila je farma pastuva koju je pokušavao da razvije. Pokazao joj je štale i nekoliko konja koji su već bili u njegovom posedu.

---

⁹ Džeferson Dejvis (Jefferson Davis): američki političar, prvi i jedini predsednik Konfederativnih Američkih Država (jug) tokom Građanskog rata (1861-1865). (Prim. prev.)

¹⁰ Varina Hauel (Varina Banks Howell Davis): druga žena Džefersona Dejvisa. (Prim. prev.)

Neki od ponija su bili rođeni prethodnog proleća i imali su svega nekoliko meseci. Primetila je da izgledaju veoma lepo i zdravo, iako nije znala bukvalno ništa o uzgoju konja. Zak je priznao da je u toj oblasti još uvek nov, ali da je čvrsto odlučio da nauči da vodi tako unosan posao.

Kamila ga je posmatrala dok je govorio o svojim planovima za budućnost plantaže. U glasu mu se jasno ogledalo uzbuđenje i radost. Lice mu je blistalo dok je razmišljao o ostvarenju svojih planova. Shvatila je da će Zak uvek pred sobom imati novi horizont. Da se nikada neće zadovoljiti već postignutim. Uvek će tražiti novi izazov. Na novi način je sagledavala njegovu prirodu i karakter.

I, niotkuda joj se prikrala jedna spoznaja: ona ga voli.

Bilo je to gorko-slatko otrežnjenje. Žudela je da pruži ruku i dotakne ga, da svoje otkriće podeli sa njim, ali to, naravno, nije mogla da učini.

Zar nije osećao snagu njene ljubavi? Zar nije bio svestan bure koja je u njoj divljala? *Zak, volim te*, vikala je u sebi.

Skinuo je svoj filcani kaubojski šešir, kojim je, kada je leto ustupilo mesto jeseni, zamenio onaj slamnati, i suncem posvetljene kovrdže su mu se talasale na hladnom jesenjem povetarcu. Naslonio se na ogradu, jednu nogu podigao na donju potpornu dasku, dok su mu ruke opušteno visile preko gornjeg dela ograde. Predstavljao je oličenje muškosti. Od prvog trenutka kada ga je videla u Juti, Kamila je prepoznavala tu životnu snagu i pomalo je se plašila. Konačno je sebi priznala da ju je plašio Zakov kompletan izgled i nastup. Kada je pobegla od njega... iz njegove postelje... da li je već tada shvatila da je to čovek koga će voleti potpuno, bezrezervno i strasno? Da li je pobegla uveravajući sebe da to čini zbog stida i samoprekora, kada je zapravo bežala od straha od odbijanja? Prisećala se navale osećanja ljubavi dok ju je privijao uz sebe u tišini noći. *Ljubavi?*, zapitala se. *Ne! To se ne događa na taj načini* Ali dogodilo se. Sada je to sebi priznala. Zaljubila se u njega čim ga je upoznala.

Zak je okrenuo glavu i uhvatio je kako ga pomno proučava. Obrazi su joj se zarumeneli. Može li da joj čita misli? Da li zna koliko ga ona voli?

Sklonio joj je neposlušnu loknu sa čela; prstima kao da joj je žigosao kožu. - Mislim da imaš divnu plantažu, Zak. Zaista to mislim.

- Znam da to i misliš - odgovorio je ozbiljno. Zatim je ležernijim tonom upitao da li je gladna.

- Jesam! Umirem od gladi! - potvrdila je. Nasmejao se. - Odlično. Vodim te na jedno posebno mesto na ručak.

Vratili su se do kamioneta, napustili plantažu i uputili se natrag ka Načezu.

* * *

Dok su se vozili ka gradu, Zak joj je pokazivao istorijske znamenitosti i Kamila je uzaludno pokušavala da zapamti sve što joj je govorio. Očigledno je dobro poznavao istoriju svog rodnog grada; iznosio je činjenicu za činjenicom, poput profesora. U Načezu postoji preko dve stotine kuća iz perioda pre američkog građanskog rata i svaka je slavna na svoj način. Slavni gosti kao što su Henri Klej¹¹, Aron Bur¹², Endru i Rejčel Džekson¹³, Mark Tven i Stiven Foster¹⁴ su sa porodicama provodili vreme u Načezu u nekom od tih divnih domova.

Restoran koji je Zak odabrao za ručak bio je *Kraljeva taverna*, koja se nalazila u staroj poštanskoj zgradi. Objasnio joj je da je to najstarija zgrada u Načezu, sagrađena pre 1798. godine. Indijanski konjanici su tu dostavljali prvu poštu pošto je grad prešao pod jurisdikciju SAD ranije te godine. To je ujedno i označilo i kraj upotrebe „staze Načeza“, poštanskog puta, koja se pružala sve do Nešvila u Tenesiju. Dok su ulazili u zgradu, Zak joj je pokazao rupe od metaka još uvek vidljive u zidovima, uspomene na prve napade Indijanaca.

---

¹¹ *Henri Klej (Henry Clay): američki senator iz Kentakija s kraja 18. i početka 19. veka, koji je dva puta bio predsedavajući američkog senata i ministar inostranih poslova. (Prim. prev.)*

¹² *Aron Bur (Aaron Burr): treći podpredsednik SAD u vreme prvog mandata predsednika Tomasa Džefersona (Prim. prev.)*

¹³ *Endru i Rejčel Džekson (Andreiv and Rachel Jackson): sedmi predsednik SAD i njegova žena koja je preminula pre njegove inauguracije, te tako nikada nije postala prva dama. (Prim. prev.)*

¹⁴ *Stiven Foster (Stephen Foster): američki muzičar i tekstopisac koga smatraju „ocem američke muzike“, čije su pesme popularne i posle 150 godina (na primer, Oh! Suzanna!). (Prim. prev.)*

Restoran je imao nisku tavanicu i bio je ukrašen predmetima iz perioda američkih pionira¹⁵. Kamila je bila oduševljena. Ne samo da se nalazila na mestu istorijske znamenitosti koja je svedok velikom broju značajnih događaja, već je taj trenutak delila sa Zakarijem Preskotom. I ne bi joj mogao biti zanimljiviji ni da je bio jedan od prvih doseljenika koji je upravo prešao opasnu stazu Načeza.

Zamolio ju je za dozvolu da naruči za oboje. Jeli su ljuti gambo¹⁶ od morskih plodova, pečenu piletinu sa nadevom od proje uz puno povrća i sosova. Potajno ga je posmatrala za vreme obroka. Izgledao je opušteno i zadovoljno, iako ga je zapravo otac naterao da provede dan sa njom. Razgovarao je gotovo sa svima koji su ušli u restoran, i upoznavao ju je sa onima koji bi zastali pored njihovog stola da procaskaju. Uživali su u šoljici kafe posle ručka kada je Kamila primetila: - Čini mi se da se tvoj otac bolje oseća, zar ne?

- Tako je. Mislim da mu je činjenica da si ti došla i počela da sređuješ kuću značajno popravila raspoloženje. Ipak, zdravlje mu nikada neće biti kao pre infarkta i to me neprestano brine.

- Znam da te brine, Zak. - Oprezno je dodala. - Tvoj otac te veoma mnogo voli.

- Znam. - Mangupski se nasmejao. - Ponekad poželim da imam braću i sestre, da imam sa kim da podelim tu obavezu da ga učinim ponosnim na mene i srećnim. Mislim da sam ga razočarao.

- Zašto to kažeš?

Činilo se da mu je neprijatno i promeškoltio se u stolici pre no što je odgovorio. - Tata ima tu... opsesiju da... produži porodičnu lozu... da *Nevestin veo* i plantaža zauvek ostanu u posedu Preskotovih. - Otpio je gutljaj kafe i nastavio: - Izgleda da se to neće desiti.

Nije mogla ništa da odgovori, pa je buljila u sliku na zidu do nje. Oboje su ćutali dok je Zak plaćao račun i dok su se vraćali ka kamionetu parkiranom ispred zgrade.

- Ručak je bio divan, Zak. I pošta je divna. Hvala ti - rekla mu je Kamila pošto su krenuli sa parkinga i uključili se u poslepodnevni saobraćaj u centru Načeza.

- Dopalo ti se? - upitao je smešeći se.

---

¹⁵ *Pionir je termin koji se koristi za sve doseljenike na severnoameričkom kontinentu koji su osvajali nove teritorije i započinjali izgradnju naseobina. (Prim. prev.)*

¹⁶ *Gambo: vrsta čorbe, tipične za kejdžansku kuhinju u francuskom delu Lujizijane. (Prim. prev.)*

- Plašim se da mi se previše dopalo. Između ovog ručka i Dirline južnjačke kuhinje, uskoro ću se pretvoriti u lopticu. - Nasmejala se, ali se istog trenutka setila njegovog komentara kada je prvi put pomenula svoju težinu. Rekao joj je da bi mogla malo i da se ugoji. Kriomice ga je pogledala i na svoj užas shvatila da se i on seća.

- Rekao bih da se tih par kilograma koje si dobila veoma lepo rasporedilo. - Šaljivo-pohotno joj se nasmešio od čega je njena koža boje kajsije poprimila tamniju nijansu. Dobronamerno se nasmejao, nagnuo se ka njoj i veselo je šljepio po kolenu. Kamila je zadržala dah svesna da je još par sekundi zadržao prste na njenoj nozi.

Provozali su se kroz ostale delove Načeza; velelepna zdanja su se nizala jedno za drugim. Kamila je primetila kako poetično zvuče imena domova pored kojih su prolazili: *Ćilibar, Svetli hrastovi, Brdašće predaha...* svaka građevina bila je specifična po arhitektonskom rešenju i karakteru. Neke su ličile na ljupke farmerske kuće, dok su druge odisale dahom kolonijalne južnjačke arhitekture, sa sve stubovima u stilu grčke renesanse, kao i *Nevestin veo*.

- Imanja ovih kuća mi se dopadaju isto koliko i građevine. Hrastovi, magnolije, vrbe, sve je divno. Verovatno je sve prelepo u proleće kada azaleje, forzicije, visterija i svibe procvetaju. Da ne pominjem nevestin veo! - dodala je sa posebnim naglaskom.

- Jeste - potvrdio je Zak. - Šteta što ne cvetaju cele godine. Ali pretpostavljam da bi u tom slučaju prestali da budu tako izuzetni. Jesi li videla Longvud?

- Ono osmougaono zdanje?

- Aha. Nikada nije završeno. Samo je prvi sprat urađen. Sve ove godine stoji napušteno. Mislim da su počeli sa izgradnjom 1858, ali ni do 1861. kuća nije bila završena.

- Tužno mi je kad pomislim da je neko uložio toliko vremena i truda u kuću i da je sve bilo uzalud. Da niko u njoj nikada nije živeo. Više bih volela manju kuću sa puno ljudi nego veliku a napuštenu.

- Mislim da smo konačno shvatili ko ste vi, gospođice Džejmson. Dopadaju vam se vrtovi puni drveća i kuće pune ljudi. - Pogledao ju je iskosa. - Jesam li u pravu? - upitao je dok su mu oči blistale.

- Odala sam se, zar ne? - odgovorila je smešeći se. - Verovatno je razlog tome što nemam braće i sestara. Kao dete sam bila veoma usamljena.

- Onda nam je to zajedničko, zar ne, Kamila? - Glas mu je bio tih, poverljiv i uzbudljiv. Kamila ga je nežno pogledala i odgovorila potvrdnim klimanjem glave.

Osetila se blaženo i zadovoljno. Dan je bio divan. Uživala je u vremenu provedenom samo u njegovom društvu. Dok su krivudali ka *Nevestinom velu*, Kamila se još udobnije smestila u popucalo sedište kamioneta, ne obazirući se na neudobne ivice, uživajući u novootkrivenoj ljubavi prema Zaku i nadajući se da njegovo ponašanje prema njoj toga dana ukazuje da su se i njegova osećanja prema njoj menjala. Bio je šarmantan, ljubazan, zabavan, gotovo nežan. Možda još ima nade za njih dvoje. Dve godine nijedan drugi muškarac nije uspeo da zauzme Zakovo mesto u njenom srcu i umu. Da li postoji bilo kakva nada da Zak može da se priseti one noći koju su proveli zajedno, a da pri tome ne oseti samo gorčinu? Da li se takođe seća i čari slasti koju su delili?

Skrenuli su ka prilazu kući; kamionet je poskakivao preko neravne površine staze. - Ako mi dozvolite da se umešam, gospodine Preskote, mislim da bi bilo potrebno asfaltirati ovaj put.

- Aha, tako mislite, gospođice Džejmson? - upitao je šaljivo nadmeno. Zatim se nasmešio i namignuo joj. - Potpuno si u pravu.

Kočnice na kamionetu su zacvilele kada je prikočio. Okrenuo je ključ u bravi i ugasio motor i radio. Iznenadna tišina doprinela je opštem utisku opuštenosti. Sunce na zalasku pravilo je duge senke na travnjaku i pozlačivalo crveno i žuto jesenje lišće, proizvodeći utisak žive vatre. Vazduh je napolju bio prohladan, ali je u kamionetu bilo toplo.

Ni Kamila ni Zak se nisu pomerili. Sedeli su u tišini, blizu jedno drugom u uskoj kabini kamioneta. Bila je to prisnost bez reči, bez dodira. Oboje su uživali u ovom trenutku mirne intime, u bliskosti tela onog drugog od koje su ostajali bez daha.

Kao da oboma rukovodi dobro sinhronizovan mehanizam, u isti mah su okrenuli glave jedno ka drugom. Sasvim polako, Zak je ispružio ruku preko kabine i lagano joj dodirnuo venae od kose, a zatim rukom obuhvatio njen obraz. Gledala ga je pravo u oči dok ju je pažljivo posmatrao. Bila je zarobljena u njegovom pogledu, dva ažurno plava magneta su je potpuno opčinila dok su prelazila od vrha njene glave, preko njenih širom otvorenih blistavih očiju, ka nosu i zaustavila se na njenim razdvojenim usnama. Spustili su se na njeno grlo, na dno vrata

gde je osećala pulsiranje sopstvenog bila, i zatim ponovo zaustavile na njenim grudima. Dojke su joj bile napete i osetljive, napinjale su se pod mekanim pamukom košulje.

Zakov pogled se vratio na njena usta. Palcem je prešao preko drhtavih usana, blago pritiskajući donju usnu nadole i dodirujući joj donji niz belih zuba. - Nisam zaboravio, Kamila. Živo se sećam kako nam je bilo zajedno. - Glas mu je bio milovanje, meko i uzbudljivo, uznemirujuće iskreno. Spustio je drugu ruku na njenu levu dojku uz nežni pritisak. - Osećam kako ti lupa srce. I ti se sećaš.

Svom snagom ju je privio uz sebe, zarobivši sopstvenu ruku između njihovih tela. Očekivala je da će mu i usne biti divlje kao i zagrljaj, ali su one bile meke, senzualno su joj dražile usta pijuckavim poljupcima. Probio joj je usne jezikom, ali kada su se razdvojile, nije ušao. Spustio je obe usne na ugao njenih usta, na šta je ona uzbuđeno, gotovo frenetično izgovorila njegovo ime.

Više nije mogao da se uzdrži, pokrio joj je usta svojim. Jezici su im se sreli, baršunasti i hrapavi. Prstima zarobljenim na njenim grudima je uspeo da je dovede do novih visina strasti. Nesvesno, Kamila se izvila kako bi mu omogućila lakši pristup svom telu. Rukama je pratio njene obriske dok je usnama nastavio sa svojim očaravajućim zahtevima. Zaronio je lice u udolinu njenog vrata, teško dišući, i progovorio škriputavim glasom: - Kamila, Kamila, začarala si me. Od *Snežne ptice*...

Glasan zvuk automobilske sirene ih je oboje naterao da odskoče i razdvoje se. Zak je upola glasa izgovorio psovku toliko sočnu da je Kamila nikada ranije nije čula. Kada je ugledao aerodinamičan, srebrni porše kako se zaustavlja pored kamioneta, ponovo je opsovao dok je otvarao vrata i izlazio. Kamila je drhtavim i žurnim pokretima pokušala da poravna odeću i popravi frizuru pre nego što je i sama izašla.

- Dragi, tako mi je drago što sam te našla kod kuće - rekla je visoka plavuša naslonjena na sportski automobil. Kamila je istog trenutka prepoznala ženu koju je Zak vodio na utakmicu prethodne večeri. Na sebi je imala roze pletenu haljinu, baletanke i šarenu svilenu maramu koju je oko vrata vezala sa savršeno odmerenom dozom nemara.

- Zdravo, Erika. Šta te dovodi ovamo, u potragu za mnom? - Zakov glas je zvučao prijatno, ali je Kamila primetila primesu nezadovoljstva u njegovom tonu.

- Dođi i propisno se pozdravi sa mnom pre nego što ti kažem - prela je žena dok ju je Zak za ramena privlačio sebi, a potom glasno poljubio u

široka usta. Kamilino srce je prepuklo, poževela je da pobegne u samoću *Udovičine kućice* gde je niko neće videti. Ta želja joj nije bila ispunjena, jer se već u sledećem trenutku Zak okrenuo od Erike i rukom pokazao na Kamilu. - Erika, ovo je Kamila Džejmson. Ona uređuje *Nevestin veo*. Kamila, ovo je Erika Hejzlit.

- Zdravo, gospođo Hejzlit - rekla je Kamila nevoljno. Bila je bolno svesna svoje sportske, udobne garderobe dok ju je Erika odmeravala od glave do pete. Kosa joj je bila zamršena posle Zakovog vatrenog zagrljaja. Da li su joj usne zaista toliko crvene i natekle posle njegovih poljubaca, ili joj se to samo čini? Osećala se veoma nezgrapno pored ove savršeno negovane žene.

Erika joj je na sličan način uzvratila pozdrav i zatim dodala: - Ne znam zašto je Zak morao da angažuje dekoraterku da renovira *Nevestin veo* kada već godinama zna da želim da se dočepam te kuće i da sam mu čak ponudila svoje usluge u tom smislu.

- Sigurna sam da biste odlično obavili taj posao, gospođo Hejzlit, ali mene nije angažovao Zak. Ja radim za njegovog oca.

- A svi, draga, znamo da tata misli da ti baš nemaš mnogo ukusa - umešao se Zak, na šta su se Erikina ljupka usta stisla u tanku liniju očaja.

- Pa, ako gospođica Džejmson kuću uređuje prema uputstvima tvoga oca, jedva čekam da vidim kako će izgledati kada završi - rekla je zajedljivo.

Kamila je otvorila usta u čudu pred ovako direktno sarkastičnom primedbom, a zatim su joj se dlačice na leđima nakostrešile od odbojnosti i oči ispunile zlatnim sjajem mačke koja prepoznaje neprijateljicu.

Morala je da prizna da je Erika Hejzlit bila izuzetno lepa žena. Sada je uočila sve detalje koji su joj promakli prošle noći. Plava kosa, previše plava da bi bila prirodna. Ledene plave oči, ali bez dubine, bez ljudske topline. Imala je dug, aristokratski nos koji je počinjao između dve fino izvijene obrve, široka i senzualna usta. Bila je visoka i vitka, sa stasom manekenke, a svi pokreti koje je činila bili su usporeni i uvežbani. Nikada nijedan suvišan pokret, zaključila je Kamila, dok je posmatrala kako se Erika čvrsto pripija uz Zakovo telo i skida nepostojeće maljice sa njegove jakne od teksasa. Ovi izrazi prisnosti povredili su Kamilu i samo ju je apsolutna odlučnost da joj ne dozvoli da je uplaši ohrabrila da ostane i posmatra kako neprestano dodiruje Zaka.

Govorila je tihim, pretećim glasom. - Zak, dragi, molim te, pođi sa mnom. Pokušala sam da te dobijem telefonom, ali mi je neko od tvoje posluge rekao da si izašao sa gospođicom... kako se beše zove? Nema veze. Opraštam ti što nisi bio ovde kada sam te zvala ako večeras kreneš na zabavu sa mnom.

Kamila se pušila pred Erikinim nipodaštavajućim stavom. I da Sajmona ili Dirli, ko god da je odgovorio na njen poziv, nazove poslugom! Ta žena je bila snob najgore vrste. Osim seksepila i fizičke lepote, nije mogla da razume šta Zak vidi u njoj. Bila je veoma plitka, gotovo providna.

- Gde se održava ta zabava?, upitao je Zak ravnodušnim glasom.

- Oh, znala sam da ćeš doći! - uzviknula je Erika pre nego što se propela na prste da ga poljubi u obraz. - U Melrouzu, dragi, i, naravno, obavezna je formalna toaleta.

- Naravno - potvrdio je ironično Zak.

- Dođi po mene oko sedam. Žao mi je što te obaveštavam u poslednji čas, ali me je domaćica pozvala tek jutros, potpuno uspaničena. Jedan od poželjnih neženja je otkazao i ostalo joj je prazno mesto za stolom. Rekla sam joj da sam sigurna da te mogu ubediti da dođeš, ali sam je u isto vreme upozorila da obavesti sve slobodne devojke da ti definitivno nisi „poželjan”.

- Ja o tome odlučujem, Erika - pripremio joj je Zak, ali se činilo da Eriku nije uznemirilo njegovo odustvo smisla za humor.

- Oh, stalno me zadirkuješ - prekorila ga je i pljesnula po grudima dugim, izmanikiranim noktom. - Vidimo se u sedam, dragi. - Pošto je još jednom poljubila Zaka u obraz i dalje ignorišući Kamilu, ušla je u svoj sportski automobil i odjurila ka glavnom putu.

- Lep auto - mazno je otegla Kamila pre nego što se stepenicama popela na prednji trem.

Jasno je čula Zakove psovke izgovorene upola glasa dok ju je pratio preko neravnih dasaka na tremu.

* * *

Zak se te noći veoma kasno vratio kući. Kamila to nikome ne bi priznala, ali nije mogla da zaspri sve dok nije čula tih zvuk motora njegovog linkolna dok ga je parkirao u garaži.

Šta su on i Erika radili do ovih sitnih sati? Sva radost koju je osetila zbog bliskosti i prisnosti koju su delili ranije toga dana iščilela je pred prizorom prefinjene Erike i zbog načina na koji mu se očigledno uspešno umiljavala. Zar nije u poslednjem trenutku prihvatio da ide na zabavu samo zato što ga je ona molila? A samo par minuta ranije ljubio je nju, Kamilu, strasno i nekontrolisano! Da li će uvek biti spreman da odgovori na Erikine potrebe? Šta je to počeo da joj govori trenutak pre nego što ih je Erika prekinula? Da li je zaljubljen u tu šašavu, površnu ženu? Ako nije, zbog čega ostaje u njenom društvu do pola četiri ujutro?

Ova i slična pitanja kolala su joj mozgom sve dok je čista iscrpljenost nije uvela u nemiran san.

6.

Kamila je prihvatila Rejbernov poziv da sa njim ide u crkvu. Sedela je pored njega na njegovoj uobičajenoj klupi i pokušavala da ostane budna tokom službe. Zak, naravno, nije pošao sa njima. Ona je bila besna na sebe što nije mogla da zaspi dok se on nije vratio kući. Ostao je da spava toga jutra, bez ijedne brige na svetu, dok je ona patila zbog njegovog dugog sastanka sa Erikom Hejzlit.

Po povratku kući, zatekli su Zaka u salonu, među ošmirglanim komadima nameštaja i ishoblovanih podova, okruženih zidovima sa kojih su skinuti tapeti. Sedeo je na jedinoj nepokrivenoj stolici, jedne noge oslonjene o koleno druge, ispijajući svoju kafu i čitajući sportski deo nedeljnih novina.

- Dobro jutro - javio im se čim su ušli u glavni hol. - Pridružite mi se ako uspete da nađete još stolica. - Učtivo se nasmejao, a u Kamili je ključalo zbog njegove ljubaznosti. Zašto se i on ne oseća nesrećno i mrzovoljno kao i ona?

- Dobro jutro, sine. Ima li zanimljivih prenosa fudbalskih utakmica na televiziji danas posle podne? - upitao ga je Rejbern dok je spuštao šešir i kaput na čiviluk u hodniku.

- Aha, nekoliko. Moram da odem do plantaže odmah posle ručka, ali ću se vratiti makar da zajedno odgledamo drugo poluvreme.

- Sjajno - blistao je Rejbern, i Kamila se iznenada osetila zanemarenom i neprilagođenom u ovom domaćinstvu dva muškarca, šta ona ovde uopšte radi? Kako se sve ovo desilo? Kada je izgubila kontrolu nad svojim životom?

Ali u sledećem trenutku joj se pogled susreo sa Zakovim po prvi put toga dana. Bila je zaprepašćena što je u tim izražajnim, tamnoplavim očima pročitala odraz neskrivene nežnosti i topline.

- Kako si ti od jutros, Kamila? - Poverljiv ton kojim joj se obratio, učinio je da se oseti kao da su sami u sobi, sami na svetu. Glas mu je bio blag, nežan, milujući. Kako se samo usuđuje da joj se tako obraća posle noći koju je proveo sa Erikom!

- Odlično se osećam - odgovorila je prenaglašeno.

Shvatila je da je primetio tamne krugove oko njenih očiju i upale obraze, i bilo joj je jasno da je njen uznemiren izraz lica protivrećio recima koje je izgovorila.

Zak se trudio da prikrije smešak i jednostavno je uzvratio: - Odlično.

Okrenula je leđa tom zlobnom licu i otišla do klavira na drugi kraj prostorije. Podigla je prekrivač koji ga je štitio od prašine, sela i svirala melodije koje je znala napamet, sve dok Dirli nije objavila da je ručak serviran.

Prethodnih nedelja je Kamila naučila da je nedeljni ručak značajan događaj i jedini pravi obrok toga dana. Nedeljom uveče su se svi snalazili kako su znali i umeli, jeli ostatke od ručka ili sami sebi spremali sendviče. Sto je bio prepun hrane. Zlatno pohovana piletina, činija kremastog krompir pirea, razne salate, dve musake od povrća, sosovi i čokoladna torta za desert.

Sve je bilo izvrsno, ali Kamila nije mogla da se usredsredi na obrok jer je sve vreme pažnju obraćala samo na muškarca koji je sedeo preko puta nje. Primetila je kako mu lepo stoje pantalone od kamilje kože čim su ušli u trpezariju. Mornarski džemper izgledao je tako mekano da je bila sigurna da je od kašmira. I ma koliko se trudila da se posveti čokoladnoj torti, um joj se vraćao na događaje sa tavana kada je u potpunom mraku vrhovima prstiju dodirnula snažne mišiće na Zakovim grudima. Kada bi sada zavukla ruku pod njegov džemper, osetila bi njegovu toplu kožu, oštre kovrdžave malje pod prstima i...

Trgla se iz sanjarenja kada je shvatila da je Zak posmatra znalački se smešeći. Da li uvek može da pročita sa njenog lica kada o njemu mašta? Pocrvenela je i brzo spustila pogled na tanjir. Zašto ovako utiče na nju?

Kada je skupila hrabrosti da ga ponovo pogleda, uhvatila ga je kako je odmerava na isti način kao i ona njega. Na sebi je imala braon vuneni komplet koji je obukla za odlazak u crkvu, a ispod sakoa je nosila svilenu bluzu boje kajsije. Pre no što su ušli u trpezariju, skinula je sako i okačila ga na čiviluk pored Rejbernovog kaputa i šešira. Tek kasnije, svesna Zakovog upornog pogleda, setila se da je bluza donekle providna i da, kada je nosi bez ičega preko, koristi posebni grudnjak koji je malo bolje pokriva. Toga jutra, bez namere da skida sako, nosila je providan grudnjak koji je sve otkrivao. Zaboravila je na to kada je skidala sako.

Zakove oči su se spustile do visine njenih grudi i tu se zadržale bolno dugo dok je Kamila crvenela i znojila se. I da je pružio ruku i dodirnuo je, ne bi intenzivnije osećala njegovo zanimanje za svoje telo. Pogled mu je imao kvalitet fizičkog milovanja, uzbuđujući i uverljiv. Konačno je podigao glavu i pogledao je pravo u oči boje čilibara, osvetljene unutrašnjom vatrom koje je bila svesna, ali koju nije mogla da kontroliše.

Trudila se da mu ne prikaže svoju ljubav potpuno otvoreno, ali su joj čula bila bespomoćna pred tim smelim pogledom.

Rejbern je razbio čaroliju odgurnuvši stolicu od stola, spativši je od Zakovog opasnog hipnotizma.

- Idem da se presvučem i odoh na plantažu nakratko - rekao je Zak bezbrižno i napustio trpezariju ponovo zviždućući. Da li mu je bilo tako lako da je izbaci iz glave?

Kasnije, dok je ležala na svom krevetu i zurila u istu stranicu knjige iz minuta u minut, ubedila je sebe da bi i ona mogla podjednako lako da izbriše sećanje na njega. Zašto joj se onda stalno vraćao? Zašto su sve njene misli neprestano bile usmerene na Zaka? Zakova meka kestenjasta kosa, svetla od sunca. Zakove plave oči koje su jednim toplim pogledom rušile sve njene odbrane. Zakove ruke sa dugim, snažnim, od sunca potamnelim prstima kojima je beskrajno nežno milovao njenu kožu. Zakove usne...

* * *

Mora da je zadremala, jer je poskočila kada je zazvonio telefon pored kreveta, i par trenutaka nije znala gde je.

Odgovorila je posle trećeg zvona brzim: - Halo.

- Odmah dođi u kuću, Kamila.

Dirli je zvučala izbezumljeno, bez daha. Domaćica je odmah potom prekinula vezu.

Kamila je još ranije obukla par braon sportskih pantalona, ali je uz tešku muku navukla cipele i sako na putu ka vratima. Nešto strašno se dogodilo. Dirli nikada ne bi bila tako štura, tako oštra. U dnu stomaka je osetila nagoveštaj užasne nesreće dok je dugim koracima prelazila preko terase.

Ušla je kroz vrata na zadnjem tremu koja su vodila ka kuhinji. Otvorila je vrata i ušla, zatvarajući ih za sobom, da spreči dotok hladnog vazduha. Okrenula se i sa užasom zastala pred prizorom koji je zatekla.

Rejbern je ležao na kuhinjskom podu, zatvorenih očiju. Fine, kao isklesane usne visile su razdvojene; nos kao da mu je bio pritisnut štialjkom; seda kosa, obično besprekorno očešljana, umršeno mu se kovrdžala oko glave; koža mu je bila bolesne žutosive boje. Sajmon mu je sedeo na stomaku i naginjao se ka njegovim grudima. Korenom obe šake energično je i ritmično masirao Rejbernove grudi sa razmakom od nekoliko sekundi. Košulja mu je bila otkopčana, kaiš i gornje dugme na pantalonama takođe. Dirli je stajala pored telefona, kršeći ruke, u suzama.

Kamila je odmah procenila ozbiljnost situacije i brzo upitala: - Jeste li pozvali hitnu pomoć?

- Jesmo - odgovorio je Sajmon ne prestajući sa reanimacijom. - Idi i nadi Zaka. Na plantaži je. Dođite pravo u bolnicu. Ambulantna kola će stići za par minuta. U svakom slučaju idemo tamo, sa njima ili bez njih.

- A telefon...

- Niko se ne javlja. - Obilno se znojio, ali mu je glas bio smiren. Pobedonosno je uzviknuo kada je Rejbern pokušao da udahne vazduh i kada je osetio njegov slab puls pod prstima. - Hvala ti, Bože - pomolio se.

Kamila je ponovila njegovu kratku molitvu, ali nije gubila vreme, trkom je krenula ka garaži u kojoj je pored Zakovog linkolna bio parkiran i njen automobil. Ubacila je ključ u kontakt bravu. Automobil je srećom upalio isprve, i vesto ga je izvezla iz garaže na prilazni put. Da li je zapamtila put do plantaže? Preko reke Misisipi, kroz Vidaliju i potom na sever. Tako je. Zapamtila je. Ali koliko će joj trebati da stigne, i gde će na onom prostranstvu pronaći Zaka? Oh, Bože, samo da ne bude prekasno. Čvrsto je stegla volan i kontrolom uma pokušala da uspori broj otkucaja sopstvenog srca. Morala je da ostane mirna. Morala je da bude snažna zbog Zaka. On će biti uznemiren, i ona mu mora pomoći da prebrodi sve što ga čeka kada stignu u bolnicu. Šta ako Rejbern... Ne! Ne sme ni da pomišlja na *tu* mogućnost. Sajmon je uspeo da mu povрати puls. Ambulantna kola su verovatno stigla par minuta pošto je ona krenula. Lekari će znati kako da mu pruže adekvatnu pomoć.

Prešla je preko mosta i kroz gradić Vidaliju, srećna što u to mirno nedeljno popodne nije bilo puno automobila na ulicama. Mirno? Kako

brzo se može promeniti to blagostanje, kako je malo potrebno da se ljudski životi preokrenu za tren oka. Molim te, Bože, ne dozvoli mu da umre!

Stigla je do puta koji je vodio ka plantaži brže nego što je očekivala i skrenula gotovo ne usporivši. Kuda će sada? Vodila se instinktom i usmerila automobil ka štalama. Nije bilo nikoga koga bi mogla da pita gde je Zak, setila se da su prenosi fudbalskih utakmica na televiziji u toku. Niko neće sedeti napolju na zimi kada može u toplom da gleda fudbal. Prosto je bila besna što muškarci toliku pažnju pridaju sportu. *Naročito u ovakvim trenucima*, pomislila je ogorčeno. Shvatila je da je potpuno iracionalna, ali ove nasumične, besmislene misli uspevale su da joj skrenu pažnju sa slike Rejbernovog dugačkog tela opruženog na kuhinjskom podu, ranjivog i beživotnog, koja joj je titrala pred očima.

Ugledala je napušteni kamionet parkiran ispred jedne štale i pored njega naglo ukočila svoj mali auto. Nije isključila motor, samo je podigla ručnu kočnicu i izletela napolje, dozivajući Zaka. Utrčala je u štalu i umalo srušila čoveka koji je radio u polumračnoj prostoriji.

- Šta se do đavola...

- Gde je Zak? - šćepala ga je za mišicu, trudeći se da što pre dobije odgovor. - Veoma je hitno. Gde je on?

Očigledno je sagledao užas u njenim očima. Kratko joj je odgovorio.

- Izjahao je na jednoj od kobila.

- Kuda?

- Na onu stranu. - Rukom je pokazao ka velikoj livadi koja se, činilo se, pružala u nedogled.

- Možeš li mu nekako signalizirati? Imaš li signalni pištolj, alarm protiv požara, bilo šta?

- Hmmm... - počeo se po glavi i Kamila samo što nije zavrištala od nestrpljenja. - Imam pištolj - počeo je sumnjičavo.

- Donesi ga i ispali sve metke koje imaš.

Poslušao ju je. Očigledno je pištolj već bio napunjen. Izneo ga je i ispali šest hitaca u vazduh. U miru i tišini nedeljnog poslepodneva, pucnji su dugo odjekivali prostranstvom plantaže.

Kada ga je prvi put ugledala, bio je samo tačkica na horizontu, ali je nekoliko sekundi kasnije jasno videla Zaka i njegovu kobilu kako jure preko pašnjaka.

Video je Kamilu dok je još bio daleko, i čak i sa te udaljenosti mogla je da pročita zbunjen izraz na njegovom licu. Dok se približavao, jasno se videlo kako mu preko lica prelazi spoznaja o jedinom hitnom slučaju koji bi nju mogao dovesti do njega i naterati je da ga prizove pucnjima iz pištolja. Skočio je sa kobile i pre nego što se potpuno zaustavila i potrčao ka njoj.

- Tata? - upitao je iako je već znao odgovor.

- Da, Zak. Treba odmah da krenemo u bolnicu.

- Ulazi. - Pokazao je na suvozačevo sedište njenih kola. - Erni, molim te, istimari konja. I nađi nekoga da mi doveze kamionet do kuće.

Seo je za volan, pomerio sedište unazad koliko je mogao kako bi smestio svoje duge noge, i ubacio menjač u brzinu. Kamila je mislila da je ona brzo vozila ka plantaži, ali sada, kada je Zak preuzeo komande, imala je utisak da lete. Pejzaži su promicali neprepoznatljivi i zamagljeni. Stigli su u Načez za upola kraće vreme od onoga koje je njoj bilo potrebno u odlasku. Ponovo je bila zahvalna što u to doba nema mnogo saobraćaja.

- Sta se desilo? - upitao je kada je naglo zakočio pred semaforom, proklinjući što mora da pruži pravo prvenstva automobilu punom tinejdžera i jednom karavanu sa velikom porodicom.

- Zaista ne znam, Zak. Imao je srčani udar. Dirli me je pozvala u *Udovičinu kućicu*. Kada sam stigla do kuhinje, on je ležao na podu.

Sajmon mu je sedeo na stomaku i pokušavao da ga reanimira. Već su bili pozvali hitnu pomoć, mada nije stigla pre nego što sam ja krenula. Odmah sam pošla po tebe.

- Je li... Jesi li videla da li je... - Glas mu je prepukao i Kamila je instinktivno pružila ruku i oslonila je na njegovu butinu. Plašila se tog pitanja, ali je znala da mora iskreno da mu odgovori.

- Nije disao kada sam ja stigla. Neposredno pre nego što sam krenula, Sajmon je uspeo da mu povрати puls i počeo je da se bori za vazduh.

- Oh, Bože - zastenjao je Zak i pesnicom udario u volan.

Prišli su bolnici kroz prilaz za hitnu pomoć i Zak je parkirao automobil na prvo prazno mesto pored ulaza. Praktično su utrčali kroz staklena vrata koja su se automatski otvorila kada su zakoračili na gumenu otirač ispred njih. Dirli i Sajmon su skočili sa zelenog plastičnog

kauča kada je Zak sigurnim korakom krenuo ka ordinacijama, ali ga je Sajmon uhvatio za ruku i zaustavio.

Tihim, smirenim, ali odlučnim glasom ga je upozorio. - Zak, neće te pustiti da uđeš. Ionako ne možeš da im pomogneš, samo ćeš im smetati. Znaju šta rade. Molim te, sačekaj ovde sa nama. Dr Danijels je već sa njim. Bio je ovde kada smo stigli.

Kamila je posmatrala stroge crte oko Zakovih usana i primetila kako se malo opuštaju. Telo koje je do tada bilo napeto kao violinska struna počelo je da se opušta, a zatim je jedva primetno počeo da tone. Da ga nije pridržavala za mišicu, ne bi ni primetila promenu u njegovom držanju.

- Šta se desilo? - upitao ih je, još jednom štedeći reči kao i nešto ranije sa Kamilom.

Sajmon je ćutao. Dirli je pokušala da objasni Sta se desilo. - Bila sam u kuhinji i prelistavala knjige sa receptima kada je ušao i rekao da ga muči stomak i zatražio sodu bikarbonu. Pomislila sam da... da loše izgleda. Imao je čudnu boju lica. Okrenula sam se da mu pripremim sodu i čula sam kako se srušio na pod. Pozvala sam Sajmona. Stvorio se za nekoliko sekundi.

Sajmon je nastavio. - Već sam bio u prizemlju. Gledali smo utakmicu na televizoru u njegovoj spavaćoj sobi. Bio je uznemiren, izgledalo je kao da ne može da se opusti. Nisam obratio preteranu pažnju kada mi je rekao da ide dole da nešto potraži, ali pošto je izašao, pomislio sam da mu nije dobro, a da ne želi da mi kaže. Krenuo sam za njim i tada sam začuo Dirlin vrisak.

Zak je spustio ruku na muškarčevo rame i čvrsto ga stegao. - Hvala ti, Sajmone. Ma šta da se desi, zahvalan sam ti što si bio uz njega kada si mu bio potreban. Kako se osećao kada su ga doveli u bolnicu?

Dirli je tiho jecala i Kamila ju je ponovo odvela do plastične sofe, ali nijednog trenutka nije prestala da prati razgovor između dva muškarca. Pažljivo je posmatrala Zaka.

- Nije bio pri svesti, Zak, ali je ponovo imao puls. Nije onoliko snažan koliko bismo mi to želeli, ali to sad više nije ni važno. Dali su mu kiseonik i disao je prilično dobro. Odveli su ga u onu sobu - pokazao je na jednu od ordinacija u dnu hodnika - i od tada niko nije izašao.

Zak je sumorno klimnuo glavom i krenuo ka ordinaciji, iako bez one odlučnosti koju je pokazao nekoliko minuta ranije. Sajmon je pošao da

sedne pored Dirli, a Kamila je prišla Zaku. Nije ga dodirivala. Nije ga čak ni gledala. Samo mu je stavila do znanja da je tu i da mu je na raspolaganju ako mu je to potrebno.

Čekali su više od sata u napetoj tišini. Zak je koracima premeravao hodnik dok je Kamila stajala oslonjena na zid. Dirli i Sajmon su tiho razgovarali na sofi. Posmatrali su tragičnu paradu u gradskoj hitnoj pomoći. Izbeumljeni bračni par doveo je malu devojčicu sa tri izgorela prsta. Dva tinejdžera su se sudarila dok su igrali fudbal i obojica su stigli okrvavljenih noseva i otečenih očnih kapaka. Sve su zbrinjavali i svi su napuštali kliniku, a Zak i dalje ništa nije znao o stanju svoga oca. Mada su sestre užurbano izlazile i ulazile u ordinaciju, nisu želele bilo šta da mu kažu, uprkos njegovom sve većem nestrpljenju.

Kada su konačno reči koje su želeli da čuju bile izrečene, bilo je to toliko nenadano, da su istog trenutka zaboravili na sve vreme jezivog čekanja.

Vrata ordinacije su se otvorila, i kroz njih je izašao sedokosi čovek sa naočarima sa ramom od kornjačinog oklopa. Ugledao je Zaka i krenuo ka njemu ispružene ruke za pozdrav. Zak mu je stisnuo ruku kao da mu od toga život zavisi, i postavio mu ono jedino važno pitanje samo očima.

- Otac ti se sada odmara, Zak, i za sada je van opasnosti.

Zak je drhtavom rukom prešao preko očiju, zatim kroz kosu i tek onda odgovorio: - Hvala, doktore.

Doktor je samo klimanjem glave prihvatio zahvalnost i polako nastavio. - Ovaj je bio baš jak, Zak. Neću da ti ulepšavam situaciju. Još uvek je u lošem stanju. Smestio sam ga na intenzivnu negu i tamo će ostati sve dok ne procenim da je dovoljno snažan da izađe. Može potrajati nekoliko nedelja. Svestan je, rekao mi je da je jeo prokletu prženu piletinu za ručak. - Kada je primetio da Zak pokušava da progovori, podigao je obe ruke ispred sebe kao da se brani. - Znam, znam, mrziš da ga kontrolišeš. U svakom slučaju, ovde će biti pod nadzorom 24 časa dnevno. Ne želim ni do toaleta da ode, a da ja za to ne znam. - Iznenada je postao svestan Kamilinog prisustva i bacio je jedan pogled ka Zaku pre no što se izvinio. - Izvinite, mlada damo, što sam bio tako direktan.

- Dr Džordž Danijels, gospođica Kamila Džejmson. Odsela je sa nama u *Nevestinom velu* i preuređuje nam kuću.

- Aha. Rejbern vas je pomenuo kada je poslednji put bio na kontroli. Veoma se radovao vašem dolasku.

- Da li možemo još nešto da uradimo, doktore Danijelse? - upitala je Kamila pošto je prihvatila snažnu i u isto vreme tananu doktorovu ruku.

- Možete. Čim mu bude dozvoljeno da prima posetioce, možete da dođete da sedite uz njegovo uzglavlje. Sam pogled na to lice i telo bi u svakom muškarcu probudio želju da se oporavi. - Nasmejao se, a Kamila je pocrvenela, stidljivo pogledavajući Zaka, koji se smešio. Dr Danijels nije bio budala. Oboje ih je opustio i Kamila je bila zahvalna tom direktnom čoveku oštrog jezika na tome. Dopadao joj se.

Izvinila se, ostavila Zaka i doktora da nastave razgovor i otišla da zabrinutom paru Mičels prenese vesti o zdravstvenom stanju njihovog poslodavca.

- Zašto vas dvoje ne odete kući? Ja ću ostati sa Zakom. Sigurna sam da on uskoro neće krenuti. Pozvaćemo vas ukoliko se bilo šta promeni.

Zapravo, bilo bi logičnije da oni ostanu sa Zakom umesto nje, ali nije bilo te sile koja bi je sada od njega odvojila.

Okrenula se od vrata pošto im je još jednom mahnula i videla da Rejbernov krevet iz ordinacije hitne pomoći prebacuju u odeljenje intenzivne nege. Bio je okružen medicinskim osobljem. Jedna medicinska sestra pridržavala mu je bocu sa infuzijom iznad ruke. Kada se još malo približila, videla je da u nosu ima cevčice za kiseonik. Lice mu je i dalje bilo nezdrave boje voska i Kamila se ponovo uznemirila.

Zak je bio nagnut nad ocem i stiskao je jednu njegovu bledu šaku svojim snažnim, preplanulim rukama. Kamila nije mogla da čuje o čemu govore. Rejbernov glas je bio slab, ali Zak se smešio. Upravo su se spremali da ga odvedu kada ju je Rejbern primetio. Na njeno zaprepaštenje i uprkos zabranama sestara, rukom ju je pozvao da mu pride. Dr Danijels je potvrdno klimnuo glavom kada ga je upitno pogledala. Prišla je krevetu i nagla se nad starim gospodinom, spuštajući uho gotovo do njegovih usana kako bi mogla da čuje šta govori.

Nasmešila mu se i klimnula glavom, zatim je lako okrznila Rejberново čelo usnama. Sestre su odvezle krevet niz hodnik u pratnji dr Danijelsa.

- Šta je to bilo? - upitao je Zak dok su iz daljine pratili povorku.

- Zamolio me je da vodim računa o tebi. Rekao je da si ponekad veoma tvrdoglav i da ne želiš da prihvatiš pomoć kada ti je potrebna. - Pogledala ga je uglom oka.

- Stvarno? A šta ti misliš, gospođice Džejmson? - upitao je ratoborno.

- Mislim da je to verovatno dobra procena tvog karaktera. Takođe mislim da ti je potrebna šolja kafe. - Kada je počeo da se buni, objasnila mu je: - Još dugo ti neće dozvoliti da ga posetiš. Hajde - naredila je, uhvatila ga za ruku i pvela u suprotnom pravcu, ka kafeteriji.

- Da, naredniče - odbrusio joj je.

Pošto su seli za ružičasti plastični stočić, i otpili po gutljaj grozne kafe kojoj je u prilog išla samo činjenica da je bila vruća, Zak je ozbiljno rekao: - Nisam stigao da ti se zahvalim za ono što si danas uradila. Ja...

- Zak, molim te. Ni reči više. - Tužno je odmahнула glavom dok je ledenim prstima stiskala toplu plastičnu čašu i zurila u mutnu, tamnu tečnost u njoj. - Da li zaista misliš da su mi potrebne tvoje reči zahvalnosti? Posle svega što su među nama dogodilo...

- Tako je - prekinuo ju je Zak. - Tako je, nešto se *zaista* desilo među nama. - Pogledom je tražio zlatne odsjaje u njenom oku. Postale su blistave od neprolivenih suza. Uzeo je njenu sitnu šaku i obavio je svojim. - *Zašto*, za ime boga, Kamila, *zašto* si me ostavila te noći u *Snežnoj ptici*?

Nikada do tada nije otvoreno pomenuo njihovu zajedničku noć, i sada, kada je sve izašlo na videlo, Kamilu su preplavile uspomene, gušile su je, davile je svojim prisustvom. Žudela je da pruži ruku i dodirne meke uvojke koji su mu prekrivali čelo, da miluje tu čvrstu bradu i snažnu liniju vilice, da spusti glavu na njegova snažna prsa, da pronađe snagu u njegovom naručju. Pribrala se kako bi uspela da mu odgovori. - Ja... Juta se desila pre toliko vremena, Zak. Sve je tada bilo drugačije. Ne želim da razgovaram...

- Ali, ja želim da razgovaram o tome, do đavola! - Žile na vratu su mu iskočile dok je to izgovarao kroz stisnute zube.

- Uznemiren si, Zak. Ni ti ni ja nismo trenutno dovoljno emotivno stabilni kako bismo kopali po davnoj prošlosti. - Nije to želela da kaže, ali je morala da bude stroga kako bi spasila sopstveni život. Zatim mu je zadala još jedan nizak udarac. Bila je svesna toga što čini, ali borila se da

sačuva poslednje mrvice svog samopoštovanja. - Mislim da nije pošteno prema tvom ocu da sedimo ovde i raspravljamo o našim problemima.

Promrmljao je neku psovku, odgurnuo stolicu i preturao po džepovima farmerki da pronađe sitniš za bakšiš. Dok su prilazili vratima kafeterije, zgrabio ju je za mišicu i naterao je da se okrene i pogleda ga.

Lice mu se naginjalo nad njeno dok joj je pretio: - Saznaću zašto si me ostavila, Kamila. Nijedna žena ne napušta moj krevet bez obrazloženja. Kada se sve ovo završi, nateraću te da mi kažeš zašto si to učinila.

Naglo ju je pustio, pa je na trenutak izgubila ravnotežu i zaljuljala se. Dakle, o tome se radi! Njegov muški ego je povređen, i mora da sazna zašto ga je napustila. Nije njemu stalo ni do nje ni do njenih osećanja. Samo je želeo da povрати svoj imidž zavodnika. Očigledno navikao da on prekida veze, nije mogao da zamisli da jedna žena pobegne od njega. Kamila mu je ostala duboko urezana u sećanje samo iz tog jedinstvenog razloga. Ona je bila ta - *jedina* - koja ga je ikada ostavila!

Zaključak ju je pogodio kao fizički udarac. Nadala se da Zak ipak oseća bar delić nežnosti koju je ona gajila prema njemu. Sada joj je sve bilo jasno. Ona je bila samo telo, ništa više. Objekat koji treba da zadovolji njegovu seksualnu pohlepu, ne osoba sa dušom i oseća njima. Kada se probudio i shvatio da je njegova partnerka od prethodne večeri otišla, osetio se poniženim. Njegov ponos to nije mogao da izdrži i još uvek je želeo da sazna zašto se to desilo,

A ipak, i dok je besnela i prezirala ga, Kamila ga je i dalje volela. Posmatrala ga je dok se savetovao sa dr Danijelsom kada su ulazili i izlazili iz Rejbernove sobe tokom poslepodneva i večeri. Da, volela ga je. Šta sada da radi? Tokom tog beskonačnog dana sebi je to pitanje postavila hiljadu i jedan put.

Kada su ona i Zak konačno napustili bolnicu, bilo je jedanaest sati uveče. Dr Danijels ih je uverio da će ih pozvati ako bude bilo ikakvih promena u Rejbernovom stanju pre jutra. Vozili su se kući potišteni i u tišini.

Nisu progovorili ni dok su ulazili u mračan centralni hol. Niti su progovorili kada ju je Zak uzeo u naručje i grubo je privio uz sebe u zagrljaj koji je ličio na kaznu.

Usne koje su se spustile na njene bile su brutalne, povredivale su je. Jednu ruku je upleo u njenu tamnu kosu čvrsto joj fiksirajući glavu dok

je harao njenim ustima jezikom kao da traži odgovore na pitanja koja su ga progonila. Grdila je sebe što mu se ne suprotstavlja, što ga ne kažnjava kao što on kažnjava nju, ali bilo je previše jakih emocija koje su jedna po jedna isplivavale na površinu. Tog čitavog dana bile su zatvorene, bezbedno smeštene. Trauma koju je doživela kada je ugledala Rejberna na podu, gotovo mrtvog, opasna vožnja do plantaže i natrag, napeto iščekivanje u bolnici, rasprava sa Zakom, sve to je kulminiralo u tom jednom poljupcu u naletu nekontrolisane strasti. Njena osećanja su tražila oduška, oslobođenje u njegovim rukama, u njegovim ustima, u njegovoj vrelini.

Prihvatio je njenu ponudu primirja i usne su mu postale mekše, zavodljivije. Ustima je nežno povukao njene usne, njen jezik. Mrmljao je nešto nerazumljivo, ili je to ona ispuštala te tihe zvuke čistog zadovoljstva? Nije bila sigurna, niti joj je bilo važno. Usnama je prešao do njenog uha, vrata i zaustavio se u dnu grla. Zabacila je glavu kako bi mu dozvolila pristup vratu i drugim delovima tela.

Ispasao joj je svilenu košulju iz pantalona i podvukao ruke pod nju. Još uvek je bila u istoj bluzi boje kajsije bez zaštitnog grudnjaka i osetila je kako dlanovima prelazi preko providne tkanine onoga koji je previše otkrivao.

- Moram da te dodirujem - hrapavo je prošaputao dok je otkopčavao prednju kopču na grudnjaku. Njene dojke su mu se izlile u dlanove. - Oh, Bože, Kamila - dahtao je dok joj je njuškao vrat. Istraživao je polako, nežno, vrhovima prstiju izazvao odgovor njenih bradavica.

Jedva da je uspela da tiho izgovori njegovo ime pre nego što su se njegove usne ponovo obrušile na njene sa obnovljenim žarom. Kukovima se pripio uz nju dok joj se skidao blejzer sa ramena. Otkopčavao joj je košulju izluđujuće polako, zaustavljajući se da pomiluje kremastu put kako mu se ukazivala, savijajući se da poljubi osetljiva mesta na koja je nailazio. Milovanja njegovog jezika izazivala su električne šokove koji su joj potresali čitavo telo.

Kamila se privila uz njega dok je u njoj želja nekontrolisano rasla. Gorljivo mu je otkopčavala dugmad na košulji i konačno uspela da mu je prevuče preko ramena. Razdvojili su se na trenutak kako bi oboje izvukli ruke iz rukava. Potom su stajali jedno pred drugim, nagi do pojasa. Zak je pružio ruke i obuhvatio joj lice dlanovima, lagano prelazeći palčevima preko njenih usana. Oči su mu bile nežne, blage, sve nabusitosti je nestalo. Obožavao ju je pogledom, gutao je očima njenu

kožu, njenu siluetu, sa uživanjem punim emocija. - Kamila, prelepa si. Želim te. Potrebna si mi večeras. - Reči su bile jedva čujne, čist oblačić vrelog vazduha.

Polako je spustio jednu ruku na njenu dojku i nežno je milovao. Blago je pojačao pritisak, i krajnje nežno, polako je povukao ka sebi i pritisnuo njene grudi na svoje toplo, nago telo. Privila se uz njega, a golicanje oštarih malja na grudima ju je dodatno uzbuđivalo. Još ju je snažnije zagrlio, spljoštivši joj dojke o mišićavi zid svojih grudi. Osećala je zlatni krst koji je uvek nosio oko vrata kako joj se urezuje u kožu. Usta koja su zarobila njena su obećavala, zavodila, zahtevala.

Jezici su im se dodirnuli.

- Zak, je li sve u redu? Čula sam da ste ušli, ali niste upalili svetlo. - Dirlin glas kao da je beskonačno odjekivao kućom, a luk svetla se pojavio na dnu hodnika kada su se kuhinjska vrata otvorila na drugoj strani kuće.

Kamila je prikupila svoju bluzu i blejzer sa poda i držala ih ispred sebe dok je bežala u susednu sobu. Panično je pokušavala da navuče bluzu.

Zak je izbegao svetlo sakrivši se u duboku senku stepeništa. - Sve je u redu, Dirli. Stigli smo. - Pročistio je grlo i pokušao da zvuči malo ubedljivije. - Samo smo razgovarali. Tatino stanje je stabilno. Javiću ti ako bilo šta novo saznamo.

- Pa, ja sam vas čekala da vam kažem da ima hrane u frižideru ako ste gladni. I, da, gospoda Hejzlit je zvala tri puta. - Doza oštine jasno se osećala u njenom glasu dok mu je prenosila ovu poslednju informaciju.

- Hvala ti, Dirli. Idi na spavanje. Vidimo se ujutro. - Čuli su kako se kuhinjska vrata zatvaraju i ponovo su uronili u najdublju tamu. Zatim su se ulazna vrata na zadnjem tremu zatvorila sa freskom što je značilo da je Dirli otišla u svoj stan iznad garaže.

- Prokletstvo - uzviknuo je Zak upola glasa. - Osećam se kao blentavi školarac. Odrastao sam čovek, a evo me ovde ispod stepenica ljubakam se kao neki blesan. - Rukama je prošao kroz kosu koju je samo par minuta ranije Kamila razbarušila svojim strastvenim milovanjima.

- Ja... uh... ja... vidimo se ujutro - promucala je dok je završavala zakopčavanje bluze.

- Pa, verovatno bi najbolje bilo da odemo u krevet - rekao je. Grubo se i razočarano nasmejao. - U *razdvojene* krevete, gospođice Džejmson - dodao je sarkastično i podrugljivo se naklonio.

- I opet ste se spasili od sudbine gore od smrti. Kada će vas vaša srećna zvezda *konačno* napustiti?

- Uuuu, uvek si tako nadmen, zar ne? - Njegova ironična intonacija povredila ju je koliko i reči koje je izgovorio. Odsečno mu je uzvratila: - Pretpostavljam da ti sad misliš da sam ja ovo sve unapred planirala, da sam znala da će Dirli biti ovde. E, pa baš me briga šta ti misliš. Samo mi je drago *što jeste* bila ovde i što se pojavila baš u tom trenutku. - Ljutito je krenula ka vratima i preko ramena mu dobacila: - Uostalom, šta bi Erika na ovo rekla? - Bila je ponosna na sebe što je poslednja bila njena, ali je njena radost bila kratkog daha jer joj je doviknuo iza leđa.

- Ne znam. Ali planiram da saznam. Iz ovih stopa idem da joj se javim.

Nasmejao se kada je zalupila vratima za sobom.

7.

Kamila se kasnije jedva sećala onoga što se događalo tokom prve nedelje Rejbernovog boravka u bolnici. Iako su bili haotični i uznemiravajući, dani su joj se svi spojili u jedan, naporan i monoton. Ona i Zak bi odlazili u bolnicu svakoga jutra i tamo ostajali do kasno uveče. Kamila bi napravila pauzu nekoliko sati kasnije i vraćala se u *Nevestin veo* da proveri kako teku radovi na kući. Tamo bi pojela jedini zdrav obrok u toku dana, i potom bi se vratila u bolnicu kako bi Zak mogao nakratko da izađe.

U početku je dr Danijels zabranio bilo kakve posete Rejbernu, sem trominutnih Zakovih boravaka raspoređenih na svaka četiri sata. Ali kako se činilo da se pacijentu polako vraća snaga, doktor je dozvolio i Kamili da ga posećuje, ponekad sama, ali često sa Zakom. Izgledalo je da njene posete Rejbernu pričaju više nego jaki lekovi koje je uzimao.

Kamila je pokušavala da se uzdrži od razgovora o renoviranju kuće, ali joj je Rejbern neprestano postavljao pitanja i uskoro je počela da mu podnosi redovne i detaljne izveštaje.

Svakoga dana su stizali neki od materijala koje su poručili i sada su krojačice šile zavese, zidari ojačavali krov, a moleri lepili tapete. Želeo je da bude uključen u sve. Ponovo je postala svesna koliko mu ovaj projekat znači.

Posle nedelju dana intenzivne nege, dr Danijels je obavestio Zaka da će Rejberna preseliti u privatnu sobu.

- Jak je on matorac, Zak. Grčevito želi da živi, a to je za oporavak važno baš kao i operacija ili lekovi ili bilo šta drugo što bih ja mogao da uradim. Uz dobru negu i pažljivo kontrolisanu dijetu, mislim da će neko vreme biti dobro. Ali još uvek ne želim puno ljudi u njegovoj sobi. Odmor je trenutno njegov najjači lek. Vodiću računa o svemu i ako se napravi prevelika gužva, zalepiću znak „Zabranjene posete” na njegova vrata.

Dr Danijels je takođe pomenuo da su stepenice u *Nevestinom velu* preveliki izazov za pacijentovo srce i da neće moći da se iz dana u dan uz njih penje u svoju sobu. Predložio je da pokušaju da pronađu neko drugo rešenje. Pitali su Kamilu za mišljenje.

- Možemo li da učinimo nešto povodom toga, Kamila? Ovo je tvoje polje, i spreman sam da uložim novca koliko je potrebno samo da napravimo nešto što će mu odgovarati. - Nešto od one strašne uznemirenosti koja je ispunjavala Zakove oči prvih dana posle Rejbernovog srčanog udara je polako nestajalo. Negova ljubav i briga za oca bili su očigledni. Stajao je i sanadom posmatrao Kamilu dok je pokušavala da prizove inspiraciju.

Kada joj je jedna ideja pala na pamet, zlatne dubine njenih očiju su zablistale, a lice jo se ozarilo dok je zamišljala kako će sve izgledati. - Jeej - veselo je oteгла. Zatim je uzbuđeno dodala: - Zak, mislim da imam predlog koji će mu se dopasti i neće mnogo koštati.

- Jasno si definisala prioritete. Mora mu se dopasti. Mada, plašim se da će nam biti teško da ga ubedimo da se iseli iz sopstvene spavaće sobe. Možda bi ovo neko vreme trebalo da ostane naša tajna.

- Važi, ali hajde da ga zovemo iznenađenje, a ne tajna. Tako zvuči manje pokvareno.

- Dogovoreno. - Nasmehio se.

- Ako sve ispadne onako kako planiram, sigurna sam da će mu se dopasti. Upotrebiću sav svoj talenat. Možda će to na kraju biti najlepši deo zdanja. - Nasmejala se. Njeno oduševljenje je bilo zarazno i Zak se smejao sa njom. Bilo joj je drago što ga vidi malo opuštenijeg, posle toliko dana potpune napetosti. Linije oko njegovih očiju jasno su svedočile o hroničnom umoru i nedostatku sna čak i kada bi se vratio kući sa tom namerom.

Onaj vatreni susret u hodniku u noći posle Rejbernovog srčanog udara ih je oboje učinio opreznim u društvu onog drugog. Poput dvoje mačevalaca, izvodili su komplikovanu plesnu koreografiju, probadajući se i provocirajući jedno drugo rečima i osećanjima. Ljudima oko njih činilo se da su dobri prijatelji koji dele brigu za što mu je dozvolila da tako besramno vodi ljubav sa njom. *Ljubav?* Ne! Ljubav sa njegovim zagrljajima nije imala ništa zajedničko. I sam je rekao da je želi. *Tada.* U tom trenutku. - Potrebna si mi večeras - tiho joj je zajecao na uho. Bila mu je potrebna žena, njeno telo. Kamila Džejmson je jednostavno bila jedina prisutna.

Da je rekao: - Volim te - šta bi uradila? Tužno je sebi priznala da bi mu se bacila u naručje i molila ga da je nikada više ne pusti. Njena ljubav prema Zaku bila je deo nje, i, mada joj je on nikada neće uzvratiti,

znala je da će ga voleti dokle god živi. Da ga voli od prvog trenutka u *Snežnoj ptici*.

Bolelo je što je on pokušavao da zavede njeno telo dok je njena duša patila za njim. Zatim se prisetila osećaja njegovih usana na svojim, njegovih usana na svojoj koži, njegovih ruku, zahtevnih i nežnih u isto vreme, i želje za njom koju je odavala svaka ćelija njegovog tela. Priznala je sama sebi da je fizička strast značajan deo njene ljubavi. Ali, bez ljubavi, strast postaje varka, surogat koji ne može da zameni istinska osećanja. Kamila je odlučila da se ne zadovolji ničim sem pravom ljubavlju, čak i kada je Zak u pitanju.

Odlučila je da spreči sebe da upada u situacije u kojima bi je njegovo udvaranje moglo dovesti u iskušenje da mu se preda. Radiće svoj ili iko drugi sazna šta oseća.

Uprkos svim uveravanjima da će Rejberna pažljivo pratiti 24 časa dnevno, Zak je insistirao da preko noći ostaje sa ocem u bolničkoj sobi.

- Prikačen je na sve one mašine koje prate njegove vitalne funkcije, ali je potpuno sam u toj sobi. Želim da budem tu ako se išta... ako se išta desi. - Raspravljao se sa jednom od sestara, potom sa dr Danijelsom, ali nije popuštao.

Kamila je bila zabrinuta za njega. Njegovo ispošćeno lice i drhtav glas jasno su ukazivali da je potpuno iscrpljen, a živci su mu bili napeti i slabi kao stari kanap, spremni da se pokidaju svakog trenutka dok je ubeđivao Džordža Danijelsa.

- U redu, Zak. Ti si odrastao čovek, i krupniji si od mene, tako da ne mogu da te fizički izbacim napolje - pristao je na kraju nevoljno dr Danijels.

I tako je ta stvar rešena. Izgledalo je da niko ništa ne može da učini da ga natera da se predomisli.

Tokom dana je Kamila bila previše zauzeta poslom da bi mogla da vida Rejberna onoliko koliko je želela. Pokušala je da ublaži njegove mrzovoljne tugovanke svaki put kada bi uspela da se izvuče i ode do bolnice u kratku posetu. Bilo joj je teško da za sebe sačuva sve aktivnosti oko izgradnje njegove nove sobe, jer joj je to oduzimalo veoma puno vremena. Želela je da sve bude gotovo do njegovog povratka iz bolnice. Želela je da to bude njen poklon za dobrodošlicu.

Setila se kako joj je rekao da tokom zime sve biljke preseljava u kuću i kako im onda ponestaje prostora. Razmislila je o svemu i

zaključila da bi zastakljen zadnji trem bio odlično mesto za Rejbernovu novu spavaću sobu. Angažovala je zidara koji je ozidao sobu. Ostavili su velike prozore kako ne bi izgubili utisak otvorenog prostora. Kamila je naručila roletne od bambusa koje su se mogle spuštati i podizati u zavisnosti od potrebe za prirodnim svetlom i privatnošću. Želela je da mu obezbedi neometan pogled na baštu koju je toliko voleo.

Podelila je dugačku prostoriju na dva dela. Na jednoj strani je bila spavaća soba sa malim kupatilom, koje je povezala sa postojećim vodovodnim instalacijama. Druga strana je bila dnevna soba u koju je unela njegovu omiljenu fotelju, sada presvučenu novom tkaninom koja se uklapala u tople bež i braon tonove, odabrane pažljivo za taj prostor. Pod je bio prekriven tepihom koji se mogao koristiti za uređenje kako otvorenih, tako i zatvorenih površina. Televizor, police sa knjigama i lične predmete su preneli iz njegove stare spavaće sobe na spratu. Dodali su i nekoliko novih detalja, uz Zakovo srdačno odobravanje. Kamila i Sajmon su prostor ispunili biljkama. Instalirala je i ovlaživač vazduha, koliko zbog Rejberna toliko i zbog njegovih tropskih biljaka. Bila je zadovoljna rezultatima i jedino joj je bilo žao što glava porodice više neće moći da koristi divne komade nameštaja sa sprata: krevet sa baldahinom i komodu od ružinog drveta. Ipak, Rejberново zdravlje bilo je mnogo važnije od nameštaja.

Zaku se dopadao novi raspored. Tokom dana, njegov otac će moći da u svakom trenutku dozove Dirli dok radi u kuhinji. Sobe u prizemlju pomagale su Mičelovima, koji su takođe već zašli u treće doba, u naporima da pomognu da se Rejbern što brže oporavi. Sve u svemu, Kamilina ideja je bila pravo rešenje njihovog problema, i blistala je dok ju je Zak hvalio posmatrajući kako sobe razvijaju sopstveni identitet.

Do tada je proveo pet noći zaredom u bolnici, i kada bi svratio kući samo kako bi na brzinu progutao večeru, Kamila je sa zaprepašćenjem posmatrala kako je svakoga dana sve umorniji i iscrpljeniji.

Kasnije, sama u svojoj sobi u *Udovičinoj kućici*, nije mogla da se smiri, hodala je sa kraja na kraj bungalova. Brinula se za Zaka podjednako kao i za Rejberna. Bio je previše tvrdoglav da prizna da očevom oporavku nikako ne bi pomoglo ako bi se i on razboleo. Bila je neoprezna i stavila mu je to do znanja. Pošto je otišao, Dirli i Sajmon su je tešili zbog ružnih reči koje je izrekao na njen račun. Bila je to veoma ružna scena koja se završila njegovim besnim izletanjem iz kuće.

- Nema veze - branila ga je. - Previše je umoran, ne zna šta govori.

Nije mogla da se smiri. Posle nekog vremena, ubedila je sebe da čini pravu stvar, otišla do kuhinje u velikoj kući, obavila jedan telefonski razgovor, pronjuškala po frižideru i krenula u bolnicu.

Otvorila je vrata Rejbernovе sobe oprezno, ali odlučno. Unutra je bilo mračno, samo je jedna noćna lampa bacala slabu svetlost. Po Rejbernovom ravnomernom, dubokom disanju, zaključila je da spava čvrstim snom pod uticajem lekova. Zak je stajao pored prozora. Rukama se oslanjao o prozorski ram dok je čelom pritiskao hladno staklo.

Okrenuo se kada je ušla, sa izrazom iznenađenja na licu. - Mislio sam da je medicinska sestra. Otkud ti ovde? Je li sve u redu kod kuće? - Glas mu je zvučao iscrpljeno.

- Sve je u redu, ne brini. Ti izgledaš jezivo, a verovatno se tako i osećaš. - Ljutilo ju je pogledao ispod namrštenih obrva. Jedva se suzdržala da se ne nasmeje.

- Baš ti hvala - kratko je odgovorio.

- Nema na čemu - ljupko mu je uzvratila. - Donela sam ti nešto za jelo. Sendvič sa govedinom, jabuku i domaći keks. Jedi - naredila mu je. Oklevao je samo trenutak, a zatim zahvalno utonuo u duboku fotelju. Privukla je mu mali sto i postavila hranu pred njega. - Vraćam se za minut sa mlekom. Večeras više nećeš piti kaf u. - Nije sačekala da se pobuni, okrenula se i smireno odšetala do vrata i izašla zabacivši glavu unazad.

Kada se vratila sa malim pakovanjem mleka iz aparata u hodniku, primetila je da je sendvič već nestao i da Zak sa zadovoljstvom jede jabuku. Trudio se da bešumno žvaće u potpuno tihoj sobi. Na trenutak se zakikotala, na šta ju je ponovo smrknuto pogledao, prekorevajući je što mu se ruga. Završio je lagani obrok u tišini i popio mleko u jednom dugom gutljaju.

- Ovo je bilo odlično. Hvala ti. - Obrisao je usta papirnom salvetom koju mu je dodala i počeo da ubacuje otpatke u papirnu kesu u kojoj mu je donela hranu.

- Drago mi je da ti je prijalo. Odmah se vraćam. - Ponovo je izašla, ali se ovoga puta vratila posle svega nekoliko sekundi. Zak je ponovo stajao pored prozora; masirao je vrat jednom rukom, dok je drugom bezuspešno pokušavao da uguši zevanje. Kamila je ušla u pratinji jedne ratoborne medicinske sestre koja je u ruci nosila napunjen špric sa iglom.

Kamila je znala da će Zak pomisliti da se radi o leku za njegovog oca. Pogledao ih je gotovo sa zanimanjem kada su se ona i sestra ustremile na njega, sateravši ga u ćošak pored prozora.

- Skini pantalone, Zak. - Nije bila sigurna da li ga je zbunio njen zapovednički ton ili drski zahtev, ali izraz zaprepašćenja na njegovom licu je bio gotovo komičan. Bilo joj je potrebno užasno puno samokontrole da se ne nasmeje. Zadržala je strog izraz lica.

- O čemu ti to, do đavola, govoriš? - zauriao je.

- Rekla sam, „skini pantalone“. Dobićeš finu injekciju koja će ti pomoći da zaspiš. - Glas joj je bio prepun one slatkaste, neiskrene radosti koju sestre koriste u komunikaciji sa nezgodnim pacijentima.

- Ma kako da ne! - prkosno im se suprotstavio Zak.

- Uputstva dr Danijelsa. Ako insistiraš da i dalje ostaneš u ovoj sobi, moraćeš da spavaš. Sada, hoćeš li da budeš dobri, hrabri dečko, ili ćemo morati da pozovemo čuvara da te savlada?

Bila je sigurna da je Zak u tom trenutku mirne savesti mogao da je zadavi. Niko ne manipuliše muškarcem kakav je Zak Preskot i uspe da se izvuče bez posledica.

Pogledao je u sestru pored nje, koja ga je prekorno gledala, ruku u uštirkanim rukavima uniforme ratoborno prekrštenih preko ogromnih grudi. Nije treptala, a lice joj je bilo kao isklesano u glini i ispečeno do tvrdoće dijamanta. Uprkos besu, Zak je progutao knedlu gledajući u iglu i Kamila je ponovo morala da se suzdrži da se ne nasmeje.

- Neću primiti tu prokletu injekciju. Makar pozvali Hipokrata lično da mi je da. - Mišići na vilici su mu poigravali i stezao je pesnice ruku ispravljenih pored tela. Kamila je prepoznala sve znake. Bio je spreman da eksplodira.

- U tom slučaju, nudim ti alternativu. - Okrenula se ka sestri. - Molim vas, unesite krevet. - Sestra je prezrivo frknula ka Zaku i nečujnim korakom napustila sobu. Kretala se neobično gipko za osobu tih dimenzija.

- Zamolila sam ih da ti unesu krevet na rasklapanje. Ja ću ostati budna i paziću na gospodina Preskota. Obećavam ti, Zak, ali ti moraš da odpavaš. Molim te. Kako za tvoje, tako i za očevo dobro. Ako se onesvestiš od iscrpljenosti, šta misliš, kako će se on osećati? I on ne može da se oporavi ako brine za tebe. Obećala sam mu da ću paziti na tebe, i planiram da održim svoje obećanje.

Uzdahnuo je i umornim pokretom provukao ruke kroz kosu. - Ostaćeš budna? Cele noći?

- Dok se ne probudiš ujutro - obećala mu je. Upravo tada su se vrata otvorila i tehničar je u sobu ugurao mali krevet na točkiće. Izašao je bez reči kao što je i ušao.

Zak je naizmenično gledao u Kamilu, pa u svog oca u bolničkom krevetu koji je nekim čudom prespavao čitav džumbus. Opustio je ramena i Kamila je pročitala izraz predaje na njegovom licu. Zatim se pokvareno nasmešio. - Ta fotelja uopšte nije toliko loša kada si dovoljno umoran. - Pokazao joj je na meku fotelju od veštačke kože. Otišao je do kupatila i zatvorio vrata za sobom. Kamila se smestila u fotelju, pripremajući se za svoje noćno bdenje. Zak je ugasio svetio u kupatilu pošto je izašao. Prišao je krevetu i sumnjičavo ga zagledao.

- Mislim da neću uspeti da se smestim u ovu prokletinju - gundao je dok je izuvao cipele.

Kamila se tiho nasmejala. - Zaspćeš istog trenutka, nećeš ni osetiti da je tesan i kratak. - Utonula je u meku fotelju, ali se odmah zatim naglo uspravila kada je videla kako Zak ispasuje košulju i otkopčava kaiš na pantalonama. - šta to radiš? - upitala je za oktavu višim glasom.

- Šta misliš da radim? Skidam se. Da li je trebalo da budem džentlmen i zamolim te da se okreneš na drugu stranu?

- Ali... ali ne možeš ovde spavati tako... tako... - zamuckivala je.

- Ovo je bila tvoja ideja, gospođice Džejmson. Ili si to već zaboravila? Rekla si mi da skinem pantalone. Siguran sam da sestra Ledena faca neće da se uvredi. Mislim da je ona već sve videla. - Spustio je farmerke bez oklevanja. Kamila je pocrvenela do ušiju i skrenula pogled.

- Zar nećeš doći da me poljubiš za laku noć? - začikavao je sa druge strane slabo osvetljene sobe.

- Naravno da neću! - uzviknula je. Njegov jedini odgovor bio je tihi smeh. Čula je kako opruge škripe, šuštanje čistih i uštirkanih čaršava dok se Zak smeštao na kratkom krevetu, zatim jednu prigušenu psovku, i potom je nastupila tišina. Kao što je i predvidela, svega nekoliko minuta kasnije ravnomerno je disao što je ukazivalo da je zaspao onog trenutka kada je spustio glavu na jastuk. Pa, njena misija je uspešno obavljena, ali je ona bila na ivici živaca. Sve je išlo po planu dok nije počeo da se skida. Ma koliko slabo svetio u sobi bilo, tama nije u

potpunosti sakrila njegovu fantastično privlačnu figuru od njenog pogleda. Prisećala ga se dok je ležao na boku u prostranom krevetu u apartmanu u *Snežnoj ptici*, tela pokrivenog jedino odsjajem vatre iz kamina. Na tu pomisao, telo joj je prodrimala serija uznemiravajućih strujnih udara. Neudobno se promeškoljila u fotelji.

Noćni sati su se polako vukli, a monotoniju su prekidale jedino periodične posete medicinskih sestara koje su proveravale da li je Rejbern dobro. Kamila je vreme provela neprirodno mirna u fotelji ili stojeći pored prozora, svesna da svaki trenutak koji provede ovde omogućava Zaku da produži okrepjujući san. Kada su prvi zraci sunca počeli da prodiru u sobu, spustila je roletne i soba je ponovo utonula u tamu. Želela je da ovu noć produži koliko god može.

Polu sata pošto je svanulo, otišla je do toaleta, pažljivo za sobom zatvarajući vrata pre no što je upalila svetlo i ugasivši ga pre nego što je ponovo otvorila vrata. Tiho se kretala kroz sobu ka fotelji, ali kada je prolazila pored Zakovog malog kreveta, naglo je jednu ruku izvukao ispod pokrivača i uhvatio je za koleno. Stavila je ruku na usta kako bi prigušila krik, saplela se i pala preko njega.

Uspravila se i besno pogledala u njegovo lice u senci. - Na smrt si me prepao! - prosiktala je. - Prosto je neverovatno da nisam vrisnula toliko glasno da podignem celu bolnicu na noge. Kako bi im svima objasnio razlog za moj užasan krik? - Slegnuo je ramenima i čak je i u mraku mogla da vidi da se smeši od uha do uha. - Pusti me - zadržala je kada ju je jače stisnuo oko struka.

- Neću.

- Hoćeš.

- Neću.

- Zak, molim te. Neko bi mogao da ude.

- Do sada sam dobro upoznao bolnički raspored. Imamo dovoljno vremena da te nateram da platiš za ono od prošle večeri. - Povukao ju je na sebe dok se Kamila očajnički trudila da nadole povuče svoju suknju koja joj se, dok su se rvali, podigla do pola butina. Neprirodno brze otkucaje srca objašnjavala je činjenicom da ju je isprepadao, a ne time što ih je, dok je ležala preko njega, razdvajao samo bolnički čaršav i par bokserica.

- Nemoj... - pobunila se, ali joj je oduzeo reč kada je svojim usnama zauzeo njene. Rukama ju je kao čeličnim sajlama stezao preko leđa.

Opirala se, pokušavajući da se podigne na ruke, stežući mišiće, trudeći se da izbegne da im se tela dodirnu.

Usne su mu bile ubedljive, i, sa vrelinom poljupca, Kamilini udovi su počeli da se opuštaju dok je toplota njegovog jezika širila tečnu vatru njenim venama, topeći njenu odlučnost, zamračujući joj svest, uskraćujući joj mogućnost slobodnog izbora. Srušila se na njegove grudi glasno stenjući. Njegov čelični stisak je popustio; počeo je da joj miluje leđa sa nežnošću koja ju je zarobila mnogo čvršće od fizičke snage pre toga.

- Da li sam ti ikada rekao da imaš veoma slatku guzu? - upitao je ne odvajajući usne sa njenih. Ruke je zavukao pod njenu suknju i obuhvatio taj deo tela kome se divio. Toplota njegovih dlanova preko svilene površine njenih hulahopki je bila omamljujuća.

- Nisi! Nikada mi ništa slično nisi rekao. Udarila bih ti šamar da jesi - pobunila se slabašno. Ponovo ju je ljubio; čula su joj se davila u okeanu želje.

- Zak, molim te, ne ljubi me tako - preklinjala ga je kada su se konačno razdvojili kako bi on usnama istražio površinu kože iza njenog uha.

- Žao mi je - grleno se nasmejao - jedino ovako znam da se ljubim.

- Znaš na šta mislim - insistirala je dok se uspravljala iznad njega. Iskoristio je njen pokret da je okrene na leđa tako da on sada nju posmatrao odozgo. Čaršav mu se spustio na kukove i njegove maljave grudi sada su bile u visini njenog vrelog i rumenog lica. Zlatni krst ljuljao joj se pred očima. Nije mogla da diše. Sklonio joj je nemirne uvojke sa lica i rekao tiho se smejući: - Ako se dobro sećam, prvi krevet koji smo delili bio je poprilično veći od ovoga.

Oslobodila se iz njegovog zagrljaja i ustala sa kreveta pre nego što je uspeo da je spreči. - Rekla sam ti da ne želim da pričam o tome - očajnički je povikala, a zatim bacila pogled na Rejberna da proveriti da ga nije probudila. Srećom, i dalje je čvrsto spavao. - Svaki put kada pomeneš Jutu, pokazuješ koliko si bezosećajan. Zamolila sam te da više ne raspravljamo o *Snežnoj ptici*. - Bezuspešno je pokušavala da uredi odeću drhtavim prstima.

- E, pa ja ne radim baš uvek ono što me ti zamoliš, je li tako? - grubo je prošaputao, i sam ustajući sa kreveta i prilazeći joj. - Želim da ovo raspravimo sada i ovde. Da li ti je noć sa mnom u *Snežnoj ptici* bila toliko odvratna? Kada tako govoriš, zvuči kao da sam ja neki strašni

Viking koji sa svojom hordom divljaka juri seoske device, i da si ti jedina koju sam pronašao. Moja sećanja su sasvim drugačija. Nisam te silovao, Kamila. Ne sećam se da si vrištala, ili se branila, ili grizla... pa, možda si malkice grickala - dodao je sa zlobnim odsjajem u očima dok je trljao jednu tačku na ramenu. Kamila je shvatila njegovu insinuaciju i pobesnela.

Lupila je nogom o pod. - Odvratan si. Nisi džentlmen. - Zarežala je i okrenula glavu na stranu. - I ne mogu više da stojim ovde i razgovaram sa tobom dok ne obučeš pantalone. - Glas joj je zadrhtao i to ju je dodatno uznemirilo. Pokušala je da se smiri, a on je promumlao:

- Do đavola. - Pipao je u tami dok nije pronašao svoje farmerke, brzo ih navukao i zakopčao.

- Je li sada bolje? - rugao se njenoj stidljivosti.

- Da, hvala ti - odgovorila je čedno.

- Nema na čemu - odgovorio je na isti način. Kamila ga je mrzela zbog smirenosti sa kojom je to izgovorio.

- Želim da znam šta je to bilo toliko hitno da si me ostavila bez pozdrava. Želim da znam *sada!* - šala i poruga su potpuno nestali, zapovednički ton kojim joj se sada obraćao bio je potpuno jasan.

- Bila sam... bila sam... postidena, povređena. Otišla sam u krevet sa potpunim strancem koji mi je uzeo... uzeo si mi jedinu stvar koju žena... uzeo si mi ono što je trebalo da pripadne muškarcu koji će postati moj muž. - Sada je gorko plakala. Nije mogla da se zaustavi. - Šta bi bilo da sam zatrudnela? - videla je kako je pobledeo i zastenjao. - Oh, Bože... - Brzo ga je umirila. - Ne, nisam zatrudnela, ali mogla sam. Nisam koristila... nikakvu zaštitu... nikada nisam... ti si mi uzeo...

- Nisam ti ja ništa *uzeo*, Kamila. Nisam znao da nikada pre toga nisi bila sa muškarcem. Da si mi rekla, ostavio bih te na miru. - Prošao je jednom rukom kroz kosu, a drugom se počeo po grudima. - Ne, ne bih - priznao je uzdišući. Zatim je nestrpljivo dodao: - Do đavola, ne znam šta bih uradio, i beskorisno je da sada nagađamo. Desilo se onako kako se desilo. I ništa tu ne možemo da promenimo. I iskreno, ja ne mogu da kažem da žalim što sam spavao sa tobom.

- U tome je razlika između žena i muškaraca, Zak. Ili bar, između mene i tebe. Za tebe je to bila samo usputna avantura. Ja sam sebe kompromitovala. Svaki put kada o tome razmišljam, osećam se jeftino i

prljavo. Nijedan pristojan muškarac me više neće želiti. Ja više nemam samopoštovanja. Kako onda mogu očekivati da me neko drugi poštuje?

- Kompromitovana? Jeftina? Prljava? - Podizao je glas sa svakom narednom reči. - E, pa baš ti hvala. Nisam ni pomišljao da je vođenje ljubavi sa mnom takav zverski čin da može u potpunosti da uništi nečije samopouzdanje. - Besno je na sebe navlačio ostale delove odeće, potpuno razbarušene kose. Bio je van sebe i Kamila je bila svesna napora koji ulaže da ne urla iz sveg glasa. Prišao joj je potpuno obučen i zgrabio je za ramena. - Kada se ti i taj tvoj *pristojni* momak konačno spojite, i kada mu u suzama budeš objašnjavala kako si izgubila nevinost u rukama primitivnog, seksualno uskraćenog manijaka, objasni mu i ovo. - Grubo ju je privio uz sebe. Bio je to grub, uvredljiv poljubac, ni nalik onome od pre par minuta, bez i trunke nežnosti i topline. Pošto joj je jezikom silovito poharao usta i rukama uvredljivo prešao preko tela, odgurnuo ju je od sebe i krenuo ka vratima. Upravo u tom trenutku na vratima se pojavila ona ista sestra koja mu je pretila injekcijom, unoseći poslužavnik sa Rejbernovim doručkom i lekovima.

- Gospode! Da li se vama smena ikada završava? - zaurlao je na vratima, okrznuvši njeno ogromno telo u prolazu i gotovo oborivši poslužavnik.

Pračena sestrinim radoznalim pogledom, Kamila je u žurbi pokupila jaknu i tašnu i pobegla, zamolivši pre toga krupnu damu da poruči Rejbernu da će se vratiti kasnije.

8.

Ta užasna scena u bolničkoj sobi snažno ju je pogodila. Sada se osećala još ranjivijom u Zakovom društvu nego ranije. Imao je moć da je duboko povredi, da sruši sve njene odbrane, što mu je davalo zastrašujuću prednost. Držala se podalje od njega koliko je god mogla kako ne bi primetio na koji način na nju utiče.

Obraćali su se jedno drugom uz hladnu ljubaznost potpunih stranaca, i to samo kada su bili primorani da komuniciraju. Prećutno su se dogovorili da nadalje ona uz Rejberna provodi svaku drugu noć. Krevet na rasklapanje je ostao u sobi kako bi imali gde da se opruže tokom tih naizmeničnih noćnih dežurstava.

Sedam dana kasnije, Zak je konačno priznao da se Rejbern dovoljno oporavio da ga može ostaviti samog. Sada je već pomalo šetao bolničkim hodnicima, uglavnom u pratnji privlačnih medicinskih sestara koje su sve bile pomalo zaljubljene u tog šarmantnog sedokosog južnjačkog džentlmena.

Kamila ga je i dalje posećivala bar jednom dnevno iako je bila veoma zauzeta renoviranjem.

Izgledalo je da čak i najsposobnije zanatlije koje je angažovala imaju potrebu da joj postave hiljadu pitanja, ili da joj daju savete, ili pohvale njene ideje. I ma koliko ju je iscrpljivalo što je neprestano morala da motri na sve, ipak joj je bilo draže da sve bude urađeno prema njenim uputstvima nego da nešto urade pogrešno i potom popravljaju greške.

U toku ovih poslednjih faza renoviranja već se naziralo kako će to divno zdanje izgledati kada sve bude bilo završeno. Kamila je bila zadovoljna svim svojim izborima i jedva je čekala da Rejbern vidi kako su njegovi planovi sprovedeni u delo. Zaključila je da Zakovi komentari, u prolazu i upola glasa, predstavljaju izraz njegovog odobravanja. Bila je sigurna u kvalitet svog rada u *Nevestinom velu* i čestitala je sebi na dobrom ukusu.

A onda je započeo novi rat.

Rano jednog poslepodneva primetila je Zaka kako iz centralnog hola posmatra trpezariju. Ruke je stavio na kukove, stajao je široko razmaknutih nogu u kaubojskim čizmama. Očigledno je upravo stigao sa

plantaže: farmerke su mu bile pokrivene blatom i na sebi je i dalje imao teksas jaknu. U ruci je držao stari kaubojski šešir i Kamila se prisetila svog prvog dana u kući, kada su se sreli posle dve godine i odmah sukobili. I tada je stajao u istoj pozi. I dalje je izgledao zastrašujuće.

- Gospođice Džejmson - rekao je oštro, kada ju je ugledao. - Šta je, do đavola, ovo?

Kamila se stresla od divljeg izraza u plavim očima kojima je fiksirao i pogledala prema trpezariji. O čemu on to govori? Primetila je da su moleri gotovo završili farbanje jednog zida prostorije.

- Farbaju zidove - jednostavno je odgovorila. - Odlučili smo da ne stavljamo tapete. A stare smo skinuli još pre nekoliko nedelja...

- Jasno mi je šta rade. I potpuno sam svestan činjenice da tapeta više nema. - Glas mu je bio odmeren, krajnje ućtiv i snishodljiv, baš kao da razgovara sa nepopravljivom, bespomoćnom budalom. - Govorim o ovoj užasnoj boji koju nanose na moje zidove!

Kamila je odabrala tamnozelenu boju koja se slagala sa prostirkom na podu trpezarije. Originalna Obusonova¹⁷ prostirka, neprocenjive vrednosti, još uvek je bila u savršenom stanju. Želela je da je zadrži u toj prostoriji, ali da uz nju doda i elemente savremenog uređenja prostora. Jastučići na trpezarijskim stolicama presvučeni su tkaninom na kojoj su se tonovi tamnozelene lepo stapali sa bež i bojom kajsije. Bila je to moderna kombinacija boja koja se lepo slagala sa kolonijalnom arhitekturom kuće.

Pogledala je Zaka i nastavila sa onoliko samopouzdanja koliko je mogla da prikupi pred njegovim arogantnim pogledom. - Ta boja se zove...

- Baš me briga kako se zove. Odvratna je. Osećaću se kao da jedem u bajuu¹⁸. Uzgred, viđao sam močvarne vode lepše zelene nijanse od ove! - Divlje je mahao rukama i u jednom trenutku je ispustio šešir. Preleteo je preko prostorije i aterirao tačno na otvorenu kantu zelene farbe. Zidovi su odzvanjali od psovki koje bi postidele i najokorelijeg kočijaša. Kamila je poželela da se nasmeje dok je posmatrala kako šešir polako tone u farbu, ali joj je zbog tog besnog lica koje sada nije mogla ni da vidi, jer joj je okrenuo leđa, smisao za humor potpuno potonuo baš kao i

---

¹⁷ Obuson (Aubusson) tepisi i tapiserije: proizvodi čuvene francuske tkačke radionice iz 17. veka. (Prim. prev.)

¹⁸ Baju (bayou): francuska reč koja označava močvarne delove u južnim delovima SAD, pre svega u Lujizijani i Teksasu, uz deltu reke Misisipi. (Prim. prev.)

šešir.

Progutala je knedlu i pokušala da mu odgovori bez podrhtavanja u glasu. - Zak, neće izgledati tako tamno kada drvenariju ofarbamo u belo. Neće biti nikakvih teških zavesa u trpezariji. Platonski gipsani ukrasi će biti u tonovima jastučića na stolicama. Na prozorima će biti samo bele žaluzine. Veruj mi, biće lepo. Zelena je trenutno veoma popularna, moderna boja.

- Odlična je za Božić. Šta ćemo sa njom ostala tri stotine šezdeset i četiri dana u godini?

Povredio ju je njegov sarkazam. U istom trenutku je shvatila da su moleri spustili četke i sa živim interesovanjem slušali njihovu raspravu. Sajmon i Dirli izašli su iz kuhinje privučeni bukom, i sada su stajali u hodniku; Dirli je bespomoćno kršila ruke. Gospođa koju su angažovali da sašije zavesa za salon prestala je sa merenjima i takođe posmatrala ovu scenu. Ako je Zak želeo da je ponizi pred svima i pusti glas koji će se proširiti po Načezu da je njihova dekoraterka potpuno bez ukusa i da ne zna šta radi, to mu je baš polazilo za rukom. Još jednom je pokušala da ga urazumi.

- Zid se može osvežiti na hiljadu načina. U proleće koristite bukete cvetova pastelnih boja, u zimu, bele, u jesen, zlatne i bakarne hrizanteme mogu da...

- Sve je to veoma zanimljivo, ali ostaje činjenica da se meni ne dopada. Promeni boju. - Pošto ju je tako grubo i nevaspitano prekinuo u pola rečenice, okrenuo se na peti i odjurio niz hodnik.

- Neću!

Reči su joj izletele pre nego što je uspela da proceni koliko je taj ljutiti odgovor prikladan. Pokušala je da bude smirena, razumna, da spreči neprijatnu scenu, ali je on tvrdoglavo odlučio da nastavi da se raspravlja. Ispravila je leđa, a zlatne iskre su joj vrcale iz očiju kada se prkosno suočila sa Zakom, koji se ponovo okrenuo ka njoj.

Stiskao je pesnice ruku ispruženih pored tela. Nekoliko trenutaka je snažno stezao mišiće vilice pre nego što je progovorio ravnim glasom. - Mogu li vas podsetiti, gospođice Džejmson da ja finansiram ovo renoviranje. A to mi svakako daje pravo da iznesem sopstveno mišljenje. I, u slučaju da ste zaboravili, ovo je moja kuća.

- Sve je to tačno, gospodine Preskote, ali, dozvolite mi da ja vas podsetim da me je angažovao vaš otac, ne vi. Ova boja je odabrana u dogovoru sa njim, i sem ukoliko on ne odluči da je promeni, boja ostaje.

- Kad na vrbi rodi grožđe, gospođice Džejmson.

- Neka tako bude, gospodine Preskote. - Prišao joj je u nekoliko dugih koraka, i ona je podigla obe ruke kao da želi da se odbrani. - Prihvatajući tvoje očigledno nezadovoljstvo mojim odlukama i tvoje odsustvo poverenja u moje sposobnosti i procenu, predlažem sledeće: ako, kada se sve završi, tvoj otac bude delio tvoje mišljenje, uradiću sve onako kako ti želiš, o sopstvenom trošku. - Zavladała je teška tišina iščekivanja. Zak je ćutao i gledao je na onaj zastrašujući način. Konačno je pogledao u radnike, i oni su užurbano krenuli da se vraćaju poslu. Sajmon i Dirli su se diskretno povukli.

Dok je prolazila pored njega ka dnu hodnika, zgrabio ju je za ruku. - Duguješ mi i nov šešir - zarežao je.

- Idi do đavola - ljupko mu je odgovorila, glasom natopljenim sarkazmom. Izvukla je ruku iz njegove i odlučnim korakom otišla niz hodnik.

* * *

Iznenadilo ju je kada ju je jednog dana za ručkom upitao da li bi mogla da tog poslepodneva krene sa njim u bolnicu. Gotovo dve nedelje su prošle od one noći u Rejbernovoj bolničkoj sobi, dve nedelje od rasprave o onome što se dogodilo u *Snežnoj ptici*, dve nedelje od onih groznih uvreda koje je na njen račun izrekao. I svega nekoliko dana od svađe oko boje zida u trpezariji. Od tada nisu ni reč razmenili, uspevali su da se jedno drugom sklone s puta.

Mora da joj se iznenađenje čitalo na licu jer je brzo dodao: - Nije to bila moja ideja. Tata me je zamolio da te pitam i da dođemo zajedno danas posle podne. Pojma nemam zašto.

To je bilo sve što je rekao dok su jeli Dirlinu ukusnu pileću salatu u maloj trpezariji pored kuhinje. Kada je ustao od stola, upitao je: - Koliko ti vremena treba da se spremiš?

- Daj mi pola sata.

- U redu - odgovorio je i izašao.

Suze besa i povređenog ponosa zapekle su je u očima, ali ih je nestrpljivo otrla pre nego što je Dirli, raspremajući sto, mogla da ih primeti. Za svega nekoliko nedelja, renoviranje kuće će biti završeno i moći će da zauvek napusti Zaka. Više neće morati da trpi njegovo ismevanje i ponižavajuće insinuacije. Zašto je ta pomisao nije tešila? Zašto je, iz nekog razloga, zapravo padala u očaj na pomisao da ga više neće videti?

- Kada krećete u bolnicu, Kamila? Dirolino pitanje ju je trglo iz razmišljanja. -

Molim? Oh. Za pola sata, valjda - odgovorila je rasejano.

- Dakle, bićete tamo oko dva, je li tako? - insistirala je Dirli.

- Hm... da... pretpostavljam. Zašto?

- Samo pitam. Ništa posebno. Moram da idem u kupovinu danas posle podne i nisam htela da krenem pre nego što vidim da li ti još nešto treba.

Kamila je bila previše zaokupljena sopstvenom tugom da bi obratila pažnju na domaćičino neobično ponašanje. Imala je dovoljno problema i nije mogla da se bavi i Dirlinim čudnim komentarima.

Prešla je preko terase do *Udovičine kućice* i presvukla se. Farmerke sa etiketom poznatog modnog kreatora su upravo stigle sa hemijskog čišćenja. Sa uživanjem se uvukla u mirišljave i meke nogavice. Obukla je svilenu košulju tirkizne boje i provukla uzan zlatan kaiš kroz gajke na pojasu pantalona. Energično je četkom prolazila kroz kosu. Toga dana vlažnost vazduha nije bila tako visoka, pa je odlučila da je pusti da joj se kovrdža oko ramena i uokviruje joj lice nežnim uvojcima. Govorila je sebi da ovaj zajednički odlazak u bolnicu nema neki poseban značaj, ali se našminkala pažljivije nego obično i čak namirisala diskretnim parfemom na bazi sandalovine, koji se lepo slagao sa aromama i bojama pozne jeseni. Obukla je mekani, kožni blejzer i bila je spremna.

Zak je već čekao ispred svog tamnoplavog linkolna kada je sišla niz stepenice velikog trema. Prišao je suvozačevoj strani i otvorio joj vrata. Do bolnice su se odvezli u tišini. Bila je bolno svesna njegovog prisustva iako se trudila da izgleda ravnodušno. On je takođe na sebi imao farmerke, čiji je uzan, evropski kroj pristajao njegovim vitkim kukovima i dugim, mišićavim nogama. Sportska košulja, raskopčana oko vrata i sportska jakna od jagnjeće kože sjajno su mu stajali. Toga dana je kaubojski šešir ostavio kod kuće i kosa mu je u nemarnim uvojcima padala na aristokratsko visoko čelo. Gotovo savršen profil, razmišljala je

Kamila dok ga je kriomice posmatrala sedeći zavaljena u luksuzno sedište njegovog automobila. Nesvesno je uzdahnula, čime mu je privukla pažnju, te je uhvatio njen netremični pogled. Brzo je okrenula glavu, ali ne pre nego što je u njegovim očima jasno pročitala izraz prezrivog zanimanja.

- Jesi li skoro videla Rika O'Malijsa? - Zakovo pitanje je zvučalo neusiljeno, ali ju je zateklo nespremnu.

- Izlazim sa njim večeras. - Kamila ga je videla svega nekoliko puta posle one fudbalske utakmice. Njegov posao u *Nevestinom velu* je bio završen, i par puta kada je trebalo obaviti neki manji posao na podovima u kući, stariji O' Mali je dolazio sam. Rik ju je nešto ranije te nedelje pozvao i pošto je iskazao iskrenu brigu zbog Rejbernovog zdravstvenog stanja, pitao je da li bi želela da sa njim izađe u bioskop te subote. Prihvatila je poziv, ne samo zato što joj je bio drag, već i zato što je napetost u *Nevestinom velu* postala nepodnošljiva, te joj je bilo potrebno da jedno veče provede van kuće.

- Oduvek mi se dopadao - rekao je Zak. - On je dobar čovek. Pristojan. - Naglasio je taj pridev i uputio joj prezriv pogled. Zatim je razdragano dodao: - Naravno, mogla bi da ga pitaš o njegovoj vezi sa udatom ženom. - Kamila je naglo okrenula glavu da ga pogleda. - Nemoj da me gledaš tako sumnjičavo. Svi to znaju, i traje godinama. - Naglo je skrenuo na jedno parking mesto, ukočio u trenutku i izleteo iz automobila pre nego što je Kamila mogla da odreaguje na ovu uznemiravajuću i neverovatnu informaciju.

Popeli su se liftom na četvrti sprat i, na samom izlasku iz kabine, Kamila je osetila gotovo opipljivu atmosferu iščekivanja. Ona i Zak su prošli pored pulta za medicinske sestre gde ih je nekoliko žena propratilo kikotanjem i cupkanjem, kao da su devojke sa kojima niko ne želi da pleše na školskoj priredbi. Kamila je ispitivački pogledala u Zaka, ali on je samo slegnuo ramenima i nastavio da dugim koracima grabi hodnikom.

Zaustavili su se pred Rejbernovim vratima, otvorio ih je i propustio je ispred sebe. Zakoračila je u sobu i odmah zatim tako naglo zastala, da je Zak naleteo na nju otpozadi.

Kamila nije mogla da poveruje svojim očima! Čitava soba bila je ispunjena cvećem; ne cvećem koje je Rejbern dobijao od prijatelja koji su mu želeli brz oporavak, već ogromnim korpama ruža, hrizantema i orhideja, koje su dodatno ukrašavali sitno belo cveće i listovi paprati.

Ukrasne sveće gorele su u raskošnim mesinganim svećnjacima. Nestao je i bolnički krevet. Na njegovom mestu nalazio se beli luk od kovanog gvožđa okićen cvećem i zelenilom.

Pod lukom je stajao Rejbern glavom i bradom, svečano obučen u plavu svilenu pižamu i somotski ogrtač. Pod ruku ga je držala sitna, lepa žena čije se lice ozarilo u širok osmeh kada je Kamila ušla u sobu.

- Mama! - uzviknula je promuklo.

Sa majčine druge strane stajao je još jedan muškarac koga je Kamila prepoznala kao sveštenika u crkvi Preskotovih, a uz njega se nalazio dr Danijels, sa izrazom vragolastog ponosa na licu. Sobu su ispunili lekari i medicinske sestre, uključujući i sestru Ledenu facu, koju je Kamila od one večeri sa špricom u sebi tako nazivala. Svi su se smeškali od uha do uha, ne skidajući poglede sa Kamile i Zaka, On je virio preko njenog ramena, očigledno podjednako zaprepašćen prizorom. Kamila je začula kako neko diskretno šmrca u maramicu, okrenula se i ugledala Dirli i Sajmona koji je jednom rukom obgrlio ramena svoje punačke žene.

- Šta za ime... - mrmljao joj je Zak u uho, sekund pre nego što je Marta Džejmson preletela preko sobe da zagrlji svoju kćer.

- Kamila, srećice, izgledaš fantastično. Toliko sam srećna zbog tebe. Kada mi je Rejbern telefonirao i obavestio me da ste se ti i Zak zaljubili jedno u drugo na prvi pogled, bila sam prilično iznenađena. Želela sam da te pozovem i da iz prve ruke saznam sve divne detalje, ali me je molio da to ne činim kako ne bih pokvarila ovo iznenađenje. A ovo je Zak! - Pomerila je Kamilu u stranu i uhvatila obe Zakove ruke svojim, gledajući ga sa divljenjem. - Lep je, baš kao što sam i zamišljala. Uvek si bila izbirljiva kada su muškarci u pitanju, Kamila, tako da sam bila sigurna da je veoma privlačan. Već sam počela da se brinem da nikada nećeš naći nekoga ko će biti dovoljno „savršen”.

- Zak, ja sam Marta Džejmson. Sigurna sam da ćeš se brinuti o mojoj kćeri. Naravno, u prvi mah sam bila zabrinuta zbog razlike u godinama i zbog kratkog poznanstva, ali me je Rejbern uverio u snagu vaše ljubavi. A ako imalo ličiš na oca, onda sam sigurna da si savršeni džentlmen. Molim te, zovi me Marta.

Zak se rukovao sa Martom i dozvolio joj da ga poljubi u oba obraza. Kamila je na osnovu njegovog zblanutog izraza lica znala da je i on potpuno zatečen.

- Hajdete sada, draga naša deco, ne budite stidljivi. Svi vas čekaju. - Marta je provukla svoje ruke pod Kamilinu i Zakovu i bukvalno ih vukla

kroz sobu sve dok se nisu našli licem u lice sa Rejbernom čije su oči blistale ispod snežnobelih obrva.

- Šta se ovde, do đavola, događa? - čula je Kamila Zaka kako šapatom pita oca.

Rejbernov odgovor stigao je u potpuno drugom tonalitetu. Govorio je glasno, kako bi ga svi čuli. - Sine, nisam mogao da tebi i Kamili dozvolim da više odlažete venčanje zbog mog zdravstvenog stanja. Znam da se oboje rado i dobrovoljno žrtvujete, ali ja sam se zbog toga osećao toliko krivim da sam rešio da preuzmem stvari u svoje ruke i isplaniram vaše venčanje-iznenađenje.

Kamila je osetila kako joj svaka kap krvi juri u glavu; uši su joj gorele; sigurno bi se srušila da joj se Zak nije približio i pružio joj potporu sopstvenim drhtavim telom.

- Nisam baš ovako zamišljala tvoje venčanje, mila moja - rekla je Marta. - Ali mislim da je ovako bolje. Svakako je drugačije. Biće to divna priča za vašu decu i unuke. A ti izgledaš božanstveno i u farmerkama, baš kao i u beloj venčanici. Sigurna sam da ti Zak neće zameriti. - Dok je veselo ćeretala, Marta je dodirivala Kamilino lice i milovala joj kosu majčinski nežno i sa puno ljubavi.

Ovo mora da je san, vrištao je Kamilin mozak, za trenutak ili dva ću se probuditi i slatko ću se smeјati ovom čudnom snu. Ili noćnoj mori. Nije se usuđivala da pogleda u Zaka. Je li i on u njenom snu? Čiji je ovo uopšte san, njen ili njegov? Pokušala je da uguši histeričan smeh koji joj se penio u grlu.

- Ne znam šta... - počeo je Zak, ali ga je Rejbern prekinuo.

- Vidiš, sine, pravio sam se da spavam onog jutra pre nekoliko nedelja kada ste ti i Kamila u ovoj sobi razgovarali o onome što se dogodilo u Juti. - Napravio je pauzu kako bi dozvolio Kamili i Zaku da u potpunosti razumeju značenje njegovih reči, a potom je nastavio. - Pričali ste o tome kako bi bilo divno da medeni mesec provedete u *Snežnoj ptici* gde ste oboje već boravili. - Kamila je stajala širom otvorenih usta. - Iz vašeg razgovora sam zaključio da vam je oboma žao što se niste venčali čim ste se upoznali. Ljubav nekada tako dođe. Ponekad je potreban samo jedan dan... ili jedna noć. - Ponovo je začutao. Stavljao im je do znanja da je sve čuo i da u potpunosti razume šta se desilo pre dve godine u *Snežnoj ptici*. Niko sem njih dvoje nije mogao da razume skrivena značenja i pravi smisao onoga što je govorio.

- Ti si odgovoran čovek, Zak, i uvek si se trudio da uradiš pravu stvar. Ne bih želeo da te obaveza prema meni i mojoj bolesti spreči u tome da uradiš pravu stvar sa Kamilom. Strašno bi me grizla savest kada bih znao da sam vas razdvojio kada je toliko očigledno da treba da budete zajedno.

I Kamili i Zaku je bilo jasno na šta zapravo misli. Rejbern je saznao da je ona izgubila nevinost sa Zakom i sada je očekivao da se njegov sin ponaša kao časni južnjački gospodin koga je on vaspitao i da se oženi nesrećnom, okaljanom devojkom. Blagi, zamišljeni, ljubazni džentlmen, kako su Rejberna ljudi najčešće opisivali, u isto vreme je bio i čvrst, snažan i moćan čovek čelične volje. Toga dana je Kamila prvi put imala priliku da se lično suoči sa snagom njegovog karaktera. Obično vesele, plave oči pod obrvama Deda Mraza, sada su blistale čeličnim sjajem, kao da je svom sinu slao poruku da ne pokušava da na bilo koji način ugrozi realizaciju plana koji je on osmislio.

Blago je pogledao u Kamilu, a zatim ponovo ukrstio pogled sa sinovljevim. Kada je zaključio da se Zak neće buniti, energično je protrljao dlanove. - E, pa da počnemo. Zadržavamo oca Kolinsa, a danas posle podne ima zakazanu partiju golfa.

Svi su se nasmejali dok su mladenci zauzimali svoja mesta. Zak i Kamila su stali pod luk nasuprot sveštenika. Majka je Kamili ugurala bidermajer među ledene, ukočene prste. Rejbern i Marta su stali svako pored svog deteta.

- Oh, Zakari, umalo da zaboravim. Ovo je prsten tvoje majke. Zamolio sam Sajmona da ga donese. Siguran sam da bi ona obožavala Kamilu i da bi želela da joj ga da. Kamila, ako ti želiš neki drugi prsten, siguran sam da će ti Zak kupiti ono što ti se dopada, ali molim te, učini jednom starcu i nosi ovaj danas na venčanju.

Kamila je spustila pogled na široku zlatnu burmu koja je ležala na žuljevitom dlanu i jedva zadržala jecaj - Ni... nijedan ne bi bio tako lep kao ovaj. Hvala vam.

Bio je zadovoljan njenim odgovorom i treptanjem je zadržao suze pre no što je ponovo progovorio. - Kamila, sećaš se, upoznala si oca Kolinsa u crkvi pre nekoliko nedelja - rekao je, zvanično ih upoznajući.

- Jesam. Drago mi je, oče - promucala je.

- Zdravo Kamila. Nisam mogao ni da zamislim da ću te pri našem drugom susretu venčavati! Zdravo, Zak.

- Oče Kolinse.

- Jesi li nervozan? - upitao je sveštenik zabrinuto.

- Nisam - glasio je Zakov štur odgovor.

- Ah, odlično. Idemo, dakle. Posle ceremonije ćemo potpisati venčani list.

Nastavio je, i par minuta kasnije, Kamila Lien Džejmson i Zakari Benson Preskot postali su muž i žena. Bila je udata za čoveka koga voli, ali po koju cenu? Kajaće se zbog ovoga do kraja života. Njega su na prevaru oženili devojkom koju je on smatrao prolaznom avanturom. Šta će biti sa Erikom Hejzlit? Zar Zak nije zaljubljen u nju? Ni ona ni Zak nisu mogli da prekinu ovu bizarnu ceremoniju, niti da objasne o čemu se zapravo radi. On je bio primoran na ovaj čin, i nikada joj to neće oprostiti.

Kamila je ponavljala bračne zavete poput mehaničke lutke, ponašala se kao programirana mašina. Zakov glas je bio zvonak i smiren. Bar pred svim ovim ljudima ničim nije odavao koliko je mrzi. Ali šta će se desiti kada ostanu sami?

- Sada možeš da poljubiš mladu, Zak - obavestio ga je sveštenik.

Sve je bilo gotovo i stajala je licem u lice sa Zakom po prvi put od kada su naivno ušetai u bolničku sobu. Koliko toga se desilo u svega nekoliko minuta! Čitav život joj se okrenuo naglavce!

Polako je podigla glavu i susrela se sa pogledom njegovih plavih očiju. Nije očekivala malecni zračak nežnosti koji ju je sačekao, niti blagi osmeh na njegovim aristokratskim usnama. To ju je potpuno pomelo; donja usna joj je nekontrolisano podrhtavala, suze su joj pekle oči. On je glumio da je voli. Kada bi to bila istina! *Zašto ne može da me voli koliko ja njega?*

Zak je verovatno primetio da samo što nije briznula u plač, jer joj je zaustavio suze poljupcem. U početku je to bio lagan dodir usana, ali je uskoro prerastao u nežno spajanje dok su je njegove ruke obuhvatale u zaštitnički zagrljaj.

Kada su se konačno razdvojili, svi su aplaudirali i sobom se proneo žamor uzbuđenog razgovora. U tom trenutku je kelner ugurao dugačak sto sa posluženjem na kome se nalazila i mladenačka torta i šampanjac.

Kamilu su sa svih strana okupirali gosti. Upoznavala je majku sa ono malo njih koje je poznavala, odgovarala na čestitke i zdravice, i

stavila Zaku u usta prvo parče mladenačke torte. Zak je kroz ovu ludost prolazio kao da je sve u redu među njima.

Pre nego što je krenuo na svoju partiju golfa, otac Kolins ih je poveo u stranu i zamolio ih da potpišu venčani list koji je doneo jedan od Rejbernovih prijatelja. - Obavešten sam da ste oboje prošle nedelje dali krv¹⁹ tokom dobrovoljnog prikupljanja krvi. Dr Danijels je nekoliko puta proverio da li je sve u redu. Čestitam, Zak. Mislim da si dobio divnu suprugu. Kamila, draga, želim ti sve najbolje. Nadam se da ču uskoro imati priliku da krštavam puno malih Preskota. - Da je Zak nije čvrsto grlio oko struka, Kamila bi se verovatno onesvestila.

Posebno ju je uznemirilo kada je saznala da njena majka mora da se iste večeri vrati u Atlantu. - Doptovala sam samo na jedan dan, mila moja. Ne bih tvoje venčanje propustila ni za šta na svetu, ah moram odmah natrag. Jesi li zaboravila da moram da vodim računa o našoj kompaniji? Uostalom, ko želi da mu se majka mota po kući prve bračne noći?

- Zak, računam na tebe da mi je dovedeš čim se Rejbern oporavi. Želim da vam organizujem zabavu i predstavim svog zeta svim svojim prijateljima. Rejbern me je pozvao u *Nevestin veo* za Božić. Tako da ćemo se uskoro ponovo videti.

Dr Danijels je sačekao Martu na aerodromu i planirao je da je ponovo vozi na let kući. Pre no što su krenuli, autoritativno je sve izbacio iz Rejbernove sobe, obaveštavajući ih da je zabava završena i da je to i dalje bolnica u kojoj leži mnogo bolesnih ljudi. Kelner je prikupio posude i čaše, obećavajući Kamili da će sve cveće isporučiti u *Nevestin veo* kako bi tamo mogli da uživaju u njemu. Ponovo su uneli bolnički krevet i sestra Ledena faca je isterala sve napolje i smestila Rejberna u krevet.

Kamila je još jednom zagrlila majku i poljubila je u obraz. - Mila, iskreno se nadam da će tvoj brak biti srećan i harmoničan kao što je bio moj. Mislim da je Zak savršen za tebe. Napravite puno divnih beba za mene i Rejberna.

- Mladi Preskot će se za to postarati, mogu da se kladim u to, gospođo Džejmson. - Dr Danijels je namignuo Kamili i laktom ćušnuo Zaka u stomak. - Hajdemo sada, ne želimo da propustite let.

---

¹⁹ Prema zakonu nekih država u SAD, mladenci pre venčanja moraju da obave test krvi kojim se proverava prisustvo antitela na venerične bolesti i rubeolu. (Prim. prev.)

Otišli su niz hodnik prijateljski ćaskajući i Kamila je ostala sama sa svojim mužem. Muž! Preplavila su je svakolika značenja te reči; uhvatila ju je panika. Osetila je neodoljivu potrebu da potrči za majkom i baci joj se u naručje.

Kao da joj čita misli, Zak ju je zgrabio za lakat i poveo natrag u Rejbernovu sobu. - Želim da porazgovaram sa ocem - zarežao je, ali sa lica nije skidao lažan osmeh kako lekari i sestre koji su se sada hodnikom kretali svakom svojim poslom, ali i dalje zagledajući mladence, ne bi stekli pogrešan utisak.

Prišli su vratima Rejbernove sobe i naleteli na sestru Ledenu facu. - Gde ste vas dvoje krenuli? - upitala je nadmeno.

- Ulazimo da razmenimo još par reči sa mojim ocem. Nadam se da se slažete. - Kamila je znala da oštre linije oko Zakovih usana znače da se jedva suzdržava da ne pobesni. Veoma mu je malo falilo da potpuno izgubi kontrolu.

- E, pa ne slažem se, gospodine Preskote. Stariji gospodin Preskot me je zamolio da nikoga ne puštam u sobu. Iscrpljen je posle svega što se dogodilo ovog poslepodneva. Upravo sam mu dala injekciju sa lekom za spavanje i već je verovatno zadremao. Neću vam dozvoliti da ponovo uđete i uznemirite ga.

Zak je glasno izdahnuo krajnje iznerviran. - U redu, doći ćemo sutra rano ujutro.

Okrenuo se, uhvatio Kamilu za ruku i poveo je ka liftu. Ćutke su stajali dok su posmatrali svetlo iznad vrata koje je označavalo brojeve spratova dok se lift peo ka njima. Buljili su u taj mehanizam kao da je svetsko čudo. Kada su se vrata otvorila, gospodin i gospođa Preskot su zakoračili u kabinu i spustili se u prizemlje bez reči, ne pogledavši jedno drugo.

9.

- Još uvek je rano za večeru. Da li si nešto planirala za danas posle podne?

Kamila je toliko strepela od Zakovih nepredvidivih promena raspoloženja, da je bukvalno odskočila kada joj je postavio to pitanje dok je izvezio automobil sa bolničkog parkinga. Koliko je ona mogla da proceni, ovoga puta mu je glas bio miran, bez tragova gneva.

- Ja... uh... hmm... planirala sam da odem u tržni centar u kupovinu. Potrebno mi je par stvari, ali...

- Onda idemo u kupovinu. Dirli me je pitala da li želim da te izvedem na večeru. Ona i Sajmon su zauzeti u kući, premeštaju tvoje stvari u glavnu zgradu.

Uglovi usana su mu se podigli u nešto nalik na osmeh, i pogledao ju je iskosa da proveri da li je shvatila skriveno značenje njegovih reči. Shvatila ih je, u potpunosti. Panično je gutala knedle i samo klimnula glavom umesto odgovora dok je oko prsta vrtela nepoznatu burmu.

Parkirao je automobil na prostranom parkiralištu ispred tržnog centra, pa su zajedno ušetali u prostor koji je svojim modernim dizajnom odudarao od starinskog duha Načeza. Međutim, to kao da nikome nije smetalo, centar je bio prepun kupaca. Zak je posesivno uhvatio Kamilu za ruku dok su se probijali kroz gužvu. Da li bi iko pomislio da se ovo dvoje ljudi venčalo tek pre par sati?

Kamila se ukopala u mestu kada je primetila drugi par kako im se približava. - Rik! - stavila je obe ruke na obraze prisativši se da je trebalo da izađe sa njim te večeri. A sada je ona udata žena!

Izgledalo je da je i njemu podjednako neprijatno. Da li je to imalo veze sa sitnom, crnokosom, mladom ženom koja je stajala uz njega? Devojka je imala lepo lice i krupne smeđe oči koje su bile gotovo vodene od skrivene tuge koju je odavno pročitala i u Rikovim očima.

- Zdravo, Rik, Lora. - Kamili je bilo drago što je Zak uzeo situaciju u svoje ruke. - Lora Vimberli, ovo je Kamila. Ona i ja smo se danas posle podne venčali. Možete biti među prvima koji će nam čestitati.

Na trenutak su svi ostali bez reči. Rik je prvo pogledao u Zaka kao da mu je upravo izrasla druga glava, a potom u Kamilu, koja mu se očima izvinjavala.

- Pa to je sjajno! Vas dvoje! - rekao je Rik srdačno. Kamili se učinilo da je to rekao potpuno iskreno. - Zak, čestitam. Kamila, želim vam sve najbolje. Nisi mogla pronaći boljeg čoveka od Zaka Preskota. Zaista to mislim.

- Hvala ti, Rik.

- Gospođo Preskot, Rik mi je toliko pričao o vama. Drago mi je što smo se upoznale. Nadam se da ćete vi i Zak biti veoma srećni zajedno. - Glas Lore Vimberli bio je mekan i zvonak. Nasmešila se Kamili i Zaku iskreno i ljupko, a Kamila je osetila kako joj se srce steže. Da li je ovo ta udata žena za koju joj je Zak rekao da je u vezi sa Rikom? Nekako, ovo dvoje mladih ljudi se nisu uklapali u stereotip preljubnika.

Lora je podigla glavu ka Riku, a Kamilina pretpostavka da se zaista vole bila je potvrđena kada joj je Rik uzvratio pogled sa nežnim izrazom na licu. Sa ljubavlju je posmatrao Loru koja mu je jedva dosežala do sredine grudi.

- Kako je gospodin Vimberli, Lora? - Zakovo pitanje bilo je tiho, ljubazno i puno... čega? Sažaljenja?

- Nije dobro. Bilo... bilo mi je potrebno par stvari, pa je Rik... ponudio da me doveze ovde - promucala je šapatom i spustila glavu, nespremna da bilo koga pogleda u oči.

Rikova ruka ju je obuhvatila oko ramena, i ona se naslonila na njega. - Mislim da bismo morali da nastavimo sa kupovinom. Njen... Gospodin Vimberli očekuje da se ubrzo vrati kući. Još jednom, čestitam od srca. Zak, Kamila. - Rik im je oboma klimnuo glavom, Lora se stidljivo oprostila i krenuli su svojim putem.

Zak je poveo Kamilu do jedne klupe daleko od glavne staze pune ljudi. Čučnuo je ispred nje i oslonio se laktovima o kolena, zureći u svoje dlanove.

Pročistio je grlo. - Stidim se onoga što sam rekao. Moram da ti pojasnim situaciju. Danas sam ti kazao da je Rik u vezi sa udatom ženom. Namerno sam to rekao tako da zvuči ružno i prljavo. To nije fer ni prema njemu ni prema Lori. - Uzdahnuo je i energično protrljao dlanove o butine. - Pre svega, sumnjam da bi Rik O'Mali spavao sa bilo

čijom ženom, bez obzira na to koliko je voli. Osim toga, Lora nikada ne bi bila spremna na preljubu.

Kamili je bilo neprijatno. Nikada nije videla Zaka da se zbog bilo čega izvinjava. Ovo je njoj do sada nepoznata strana njegove ličnosti. - Ispričaj mi. Ukoliko nije poverljivo.

- Ma, do đavola, nije poverljivo. To te nisam lagao. Njihova priča redovno snabdeva gradske tračare novim materijalom. - Duboko je udahnuo i zurio u prazno dok je počinjao. - Rik i Lora su počeli da se zabavljaju još u gimnaziji. Bila je to jedna od onih ljubavi koje su večne. Nikada nisu izlazili ni sa kim drugim. Svi su pretpostavljali da će se venčati kada maturiraju. Lorina porodica je... pa, nema lepog načina da se to kaže. Oni su propalice. Čudo je da je Lora ovakva kakva jeste. Bilo kako bilo, njen matori ju je prodao Džesiju Vimberliju. Mislim da mu je to đubre dalo hiljadu dolara za nju. - Kamila je ispustila zaprepašćen uzvik, a Zak je nastavio. - Neverovatno, zar ne? U dvadesetom veku. Taj Vimberli je jedan pokvarenjak, švercer pića, stariji od njenog oca. Pričaju se užasne priče o tome kako se prema njoj ponaša. On je još gori od njene porodice.

Kada su se venčali, Rik je otišao u vojsku i dobrovoljno se prijavio za Vijetnam. Na sve moguće načine je pokušao da nastrada. Dobio je hiljadu i jednu medalju za hrabrost - ili ludost. Ali, uprkos svemu, preživio je i konačno se vratio kući. Mislim da ostatak priče možeš i sama da zamisliš.

- Ali, zašto ona jednostavno ne napusti Vimbertija? Ona i Rik moraju biti zajedno!

Zaka je iznenadila žestina u njenom glasu, ali joj je smireno odgovorio. - Stari Vimberli je bolestan. Ona ga nikada ne bi ostavila uprkos svemu što joj je učinio našao. Osim toga, dobro zna Rikove religiozne stavove i nikada ga ne bi opteretila krivicom koju bi osećao kada bi se oženio tuđom ženom, makar i razvedenom. Ona ga nagovara da vida druge žene, i on to povremeno i čini, ali svi znamo kojoj njegovo srce zauvek pripada. Jedino mogu da se nadaju da će stari jarac uskoro umreti. Čujem da je prikovan za krevet.

- To što si rekao užasno zvuči, ali i ja se nadam da će se to uskoro desiti. Izgledaju tako zaljubljeni jedno u drugo.

- Je li te to uznemirilo? Jesi li... jesi li počela da se vezuješ za njega?

- Oh, Zak! - očajno je uzviknula. - Naravno da nisam! Dopada mi se, zabavan je. Ali, uprkos svom njegovom glupiranju podozrevala sam da ga opseđa neka duboka tuga.

- U pravu si. Mislim da se trudi da neprestano bude duhovit kako bi prikrio šta zaista oseća.

- To je tako tužno - promrmljala je Kamila. Potajno je bila ljubomorna na očiglednu ljubav koju je Rik osećao prema Lori. Zak nju nikada neće gledati sa toliko naklonosti i topline.

- Pretpostavljam da je tvoj i Rikov sastanak večeras otkazan? - upitao je Zak šaljivo i Kamila se nasmejala zajedno sa njim.

- Pretpostavljam da jeste - odgovorila je dok su hodali širokim, dobro osvetljenim hodnicima tržnog centra.

- Šta ti treba, Kam tla?

Ni da joj život od toga zavisi, ne bi mogla da se seti šta je planirala da kupi. Bilo je to veoma uznemiravajuće poslepodne. - Nešto... nešto garderobe - za mucala je.

- Važi. - Uzeo ju je za ruku i poveo u jednu od ekskluzivnih radnji sa ženskom garderobom u tržnom centru. Kada je počela da okleva, blago joj je rekao - Više ne živiš od svoje plate, Kamila. Ako *ja* mislim da možeš nešto sebi da priuštiš, onda zaista i možeš.

Sledeći detaljne, iskusne savete ljubazne prodavačice, Kamila je probala nekoliko sportskih kompleta. Bila je svesna Zakovog ravnodušnog pogleda dok je žena predlagala da svaki komplet prikaže i njemu. Odabrala je tamnoplavi vuneni blejzer, suknju od kamilhara i svilenu bluzu boje slonovače.

- Mislim da ću ovo uzeti, Zak. Praktično je i lako se nosi. - Bila je zaprepašćena cenama koje je diskretno proveravala na etiketama.

Odobravajuće je klimnuo glavom, ali i upitao: - Zar ti se nisu dopali i ona žuta suknja i džemper?

- Jesu, divni su, ali...

- I onaj zeleni komplet sa pantalonama sa onom sjajnom... svilenom... bluzom?

- Pa, da, dopadaju mi se, ali...

- Da li ti sve dobro stoji?

- Savršeno joj sve stoji. Ima idealne proporcije - umešala se prodavačica, pošto se ponadala većoj kupovini.

- Sve ćemo uzeti - rekao joj je Zak, ne obraćajući pažnju na Kamilin zaprepašćen izraz lica. - Molim vas, ispegajte sve i isporučite u *Nevestin veo*.

- Pa, naravno. Vi mora da ste gospodin Preskot! Čitala sam o vama u novinama u rubrici posvećenoj društvenim događanjima.

Zak je izgledao iznervirano, ali je ljubazno nastavio: - Ovo je moja žena...

- Dakle, vi i gospođa Hejzlit ste se konačno venčali!

Kamila je pocrvenela do korena kose, a Zakovo lice se iskrivilo od besa dok joj je odgovarao hladno i odsečno: - Ne. Ovo je moja žena, Kamila Džejmson iz Atlante. Očekujemo da odeća bude isporučena u ponedeljak rano ujutro. U suprotnom ćemo vratiti robu.

Prodavačica je bila užasnuta sopstvenom greškom i očajnički je pokušavala da se iskupi. - Svakako, gospodine Preskote. Ja... mi... Hvala vam što ste vi i vaša žena posetili našu radnju.

Ona ima izuzetan ukus. Poslaćemo vam račun sa garderobom. Nemojte sada brinuti o tome.

- Hvala vam. Kamila, sačekaću te napolju dok se presvučeš.

Pošto se presvukla i još jednom zahvalila usplahirenoj prodavačici, izašla je iz radnje i ugledala Zaka pored jedne od fontana. Jednu nogu je oslonio o nizak zidić, ruku prekrštenih preko savijenog kolena. Veselo i sa osmehom je ćaskao sa dve devojke. Jedna od njih je bila zavodljiva plavuša velikih grudi besramno istaknutih tesnim roze džemperom. Kamila je pocrvenela od ljubomore. Zak je očigledno uživao u pogledu. Krajičkom oka je ugledao Kamilu i, brzo se pozdravivši sa devojkom, prišao joj i uzeo je za ruku.

Napravili su svega nekoliko koraka pre nego što je Kamila osorno rekla: - Vidim da si se dobro zabavljao dok si me čekao. Nikada neću razumeti zašto su muškarcima te vulgarne žene tako privlačne.

Zabacio je glavu unazad i glasno se nasmejao, stežući je za nadlakticu. - Već si ljubomorna? Venčani smo tek nekoliko sati, a ti već zvučiš kao neka džandrljiva žena.

Još ju je više razljutilo njegovo dobro raspoloženje. - Pa, ako baš moraš da flertuješ, mogao bi bar da odabereš nekoga bližeg sebi po godinama. One su gotovo devojčice!

Još se glasnije nasmejao. - Te žene poznajem čitavog života, i ona sa velikim grudima je starija od tebe, draga moja.

Pao je mrak dok su bili u tržnom centru, i dok su prilazili kolima, Kamilin stomak je glasno zakrčao od gladi.

- Izgleda da ću morati da te nahranim pre nego što se onesvestiš - nasmejao se Zak, zavukao ruku pod njenu jaknu i oslonio je o njen stomak tik ispod grudi. Kamila se zaustavila u pola koraka kada su njegovi prsti prešli preko svilene površine njene košulje. Drugu ruku joj je obavio oko ramena, i kako su prestali da hodaju, privukao ju je sebi. - Da nismo na ovako javnom mestu, Kamila, dodirivao bih te po drugim delovima tela. Strašno me privlačiš. - Prošaputao joj je te reči u uho i lagano je poljubio pre nego što je izvukao ruku, a potom je nastavio da je miluje po leđima na putu do kola. Srušila se na suvozačevo sedište. Noge su joj bile kao od želatina.

Zak je za večeru odabrao restoran pod imenom *Sporedni kolosek*. Bila je to stara železnička stanica koja se bukvalno nalazila na železničkim šinama. Uživali su u bogatom obroku koji se sastojao od bifteka i pekarskog krompira, posle predjela od prženih tikvica sa začinima i parmezanom. Zak je naručio bocu vina uz večeru i Kamila je počela da oseća kako je polako obliva talas topline - zbog vina, hrane, zbog muškarca - njenog muža - koji je sedeo za stolom preko puta nje. Zak ju je ubedio da naruči sladoled sa likerom i bademima za desert.

- Neću moći da uđem u svoju novu garderobu ako nastavim ovako da jedem - uzviknula je kada je kelner sa velikom keceljom pred nu spustio činiju iniju sa sladoledom.

Zak joj se toplo osmehnuo dok je sedeo zavaljen u stolici i ispijao svoju kafu. Uzvratila mu je osmeh i zatim polako počela: - Zak, htela bih da ti se zahvalim za odeću. Divna je. Nije trebalo...

- Kamila, ti si sada moja žena. Priznajem, tu titulu si ponela na neobičan način, ali si mi ipak žena. Sve materijalne stvari koje ja posedujem sada su i tvoje. Želim da to zapamtiš i koristiš. - Nagnuo se ka njoj oslonivši laktove na sto. Spustio je glas i svojim azurnoplavim očima pretraživao njeno lice na svetlosti sveća. - Kamila, želim da znaš...

- Od kada to na večeru izvodiš pomoćnu radnu snagu, Zak?

Kamila i Zak su se istovremeno okrenuli i ugledali Eriku Hejzlit pored stola. Bili su toliko okupirani jedno drugim da je nisu primetili kada je ušla. Stajala je pored njih u savršenoj pozi manekenke, odevena u plavu haljinu od mekog žerseja koja je isticala njenu vitku figuru i naspram koje su njene plave oče izgledale još ledenije. Posesivno je

spustila ruku na Zakovo rame i Kamila je proključala od gneva. Pomoćna radna snaga, ma nemoj!

- Zdravo, Erika. - Zak nije ustao da je pozdravi, samo je podigao glavu ka njenom licu, koje je na svetlosti sveća bilo nesumnjivo lepo. Kamila ih je posmatrala dok joj se srce cepalo. Zašto je morala da se pojavi baš sada, baš ovde, da podseti Zaka kako je bio primoran da se oženi ženom prema kojoj je osećao samo prezir, dok je ovu ženu istinski voleo? I šta je to želeo da joj kaže pre nego što se Erika pojavila? Svaki put bi se pojavila u najgorem mogućem trenutku.

- Mislim da ste se ti i Kamila upoznale - rekao je Zak dok je Erika rukom prelazila preko njegovih ramena.

- Jesmo, zdravo Kamila - odgovorila je pomalo grubo.

- Erika - Kamila je uzvratila istom merom. U tom trenutku se Eriki pridružio sredovećni muškarac prosečnog izgleda, i ona ga je predstavila kao poslovnog partnera njenog pokojnog muža koji je u Načez doputovao da sa njom upravo o poslu razgovara. Kamila nije dobro čula njegovo ime jer ih je Erika upoznala samo zato što je morala i bez poklanjanja dužne pažnje svom pratiocu.

- Još uvek mi nisi odgovorio na pitanje, Zak. Od kada izvodiš svoje službenike na večeru? - Erikina lepota bila je ukaljana grimasom koju je napravila iskrivivši usne u ružan, podrugljiv osmeh dok je posmatrala Kamilu.

- Kamila više nije naša dekoraterka, Erika. Ona je moja žena. Venčali smo se danas poslepodne. - Zakov glas je bio ravnodušan, i Kamila je na trenutak osetila sažaljenje prema njemu. Mora da je strašno naći se zarobljen sa ženom koju ne želiš i biti u situaciji da je predstaviš ženi koju voliš.

Erikine oči su još hladnije zablistale na svetlosti sveća. - Ti mora da se šališ - narugala se.

- Ne, ne šalim se - brecnuo se Zak.

Erika je sklonila ruku sa Zakovog ramena kao da se opekla. Zatim je svoje ledene oči, pune čiste mržnje, okrenula ka Kamili. Kamila je gotovo mogla da oseti iglice gneva koje joj je Erika očima zabadala u kožu i mrzela je sebe što se skupila pred tim zlokobnim pogledom.

Erika se naglo ponovo okrenula ka Zaku i grubo ga upitala: - Šta se desilo? Bio si neoprezan, pa je ostala u drugom stanju?

Kamila je tiho uzviknula od zaprepašćenja i nelagode, ustala i zgrabila tašnu i jaknu. Na njeno iznenađenje i Zak je ustao i obišao oko stola kako bi je uhvatio za ruku. Pokušali su da prođu pored Erike i drugog muškarca koji je u čudu posmatrao čitavu scenu, usta otvorenih od zaprepašćenja zbog Eriki nog nevaspitanog ponašanja i odsustva lepih manira.

Erika je zgrabila Zaka za ruku i okrenula ga ka sebi. Pošto je on čvrsto za ruku držao Kamilu, i ona je morala da stane.

- šta ti to, do đavola, radiš, Zak? Znam da se nisi njom oženio zato što je voliš, jer voliš mene. Da li ovo menja naš odnos? Da li još uvek osećaš nešto prema meni? - Erika je govorila grubo, ali se u njenom glasu jasno osećao i preklinjući ton.

Zak ju je dugo posmatrao dok je Kamila molila Boga da je uzme tu i tada, kako ne bi čula njegov odgovor. Konačno je rekao: - Ne, Erika, ovo ni na koji način ne menja ono što osećam prema tebi. - Zatim se naglo okrenuo i praktično odvuкао Kamilu do automobila.

Bila je potpuno skrhana. Srce i ponos bili su joj razbijeni u paramparčad negde u dubini njenog bića. Grudi joj je pritiskala težina situacije, ostavljajući je bez daha. Stajala je i slušala kako njen muž od svega nekoliko sati maltene izjavljuje ljubav drugoj ženi. Zašto ona nije prekinula ceremoniju tog poslepodneva? Rejbern svakako ne bi želeo da njegov sin i Kamila, koju je, znala je, Rejbern visoko cenio, pate u braku bez ljubavi. Zašto Zak nije prekinuo tu farsu pre nego što se potpuno razvila? Bilo bi to strašno za nju, svakako, ali zar je ovo bolje? Da li može da podnese to neprestano poniženje usled saznanja da njen muž voli Eriku Hejzlit, ali da je primoran da bude u braku sa njom?

Najgore od svega je to što ga je volela. Svaki delić njenog bića preklinjao ga je da i on nju voli, ali znala je da je nada da će je možda ipak zavoleti jalova. Zauvek će je kriviti što ga je zarobila u braku koji nikada nije želeo.

Podigla je stisnutu pesnicu da priguši jecaje koji su je gušili dok su se vozili tamnim ulicama Načeza ka *Nevestinom velu*. O tome šta ju je čekalo tamo, prepuštenoj na milost i nemilost njenom mužu, nije htela ni da razmišlja.

10.

Kamila je bezuspešno pokušavala da preko ramena zaveže trake na spavaćici. Prsti su joj toliko drhtali da je ta jednostavna radnja bila gotovo neizvodljiva. Stajala je ispred toaletnog stola koji nikada ranije nije videla, zureći u u ševal²⁰ ogledalo u kome se ogledala soba u kojoj nikada ranije nije boravila, koja je pripadala muškarcu koji je za nju i dalje bio enigma.

Kada je Zak parkirao kola ispred garaže *Nevestinog velu*, okrenuo se ka njoj i rekao joj bez emocija: - Dirli i Sajmon su veoma uzbuđeni zbog svega ovoga. Vole te, smatraju te članom porodice. Ne znaju ništa o onome što je moj otac saznao. Za njih smo mi srećan, zaljubljen par koji se uzdržavao da pokaže svoju ljubav, i koji to sada može da čini. Nemojmo ih razočarati. Hajde da glumimo pred njima.

Uveo ju je u kuću gde su ih Dirli i Sajmon pozdravili uz srdačne i tople čestitke. Kamila je mrzela što mora da ih laže, mrzela je bilo koga da laže, ali je i ona, kao i Zak bila nemoćna da spreči ovaj neraskidivi lanac događaja. Bračni par ju je uverio da su sve njene stvari prenesene u Zakovu sobu i da ih može premeštati i sređivati kako njoj odgovara. Dirli im se oboma srećno osmehivala, dok su Sajmonove tamne oči i beli zubi blistali na blagom licu. Kamila je bez razmišljanja prišla i oboje ih zagrlila. Pošto oni jedini nisu znali pravu istinu, izgledali su joj kao svetio razuma i realnosti.

Zak ju je ispratio do spavaće sobe na spratu kada su se Mičelovi povukli u svoj stan iznad garaže. Otvorio je vrata i pomerio se kako bi je propustio da uđe. Na njeno iznenađenje, nije krenuo za njom. Umesto toga je rekao: - Brzo ću se vratiti - okrenuo se i ponovo sišao niz stepenice.

Soba je bila muževna, nameštaj masivan. Kamilu je obradovao pogled na veliki kamin koji je zauzimao čitav zid i u kome je veselo pucketala vatra. Verovatno je povezan na isti dimnjak kao i onaj u salonu, razmišljala je, u glavi prelazeći preko rasporeda prostorija u kući. Sobom se širio miris Zakove kolonjske vode, uprkos mirisnom cveću koje je organizator venčanja isporučio i razmestio po sobi.

---

²⁰ Ševal (*cheval*) ogledalo: elegantno, antikvitetno veliko pravougaono ili ovalno ogledalo koje se drži na postolju. (Prim. prev.)

Ogroman krevet zauzimao je drugi zid. Umesto uzglavlja, kraj kreveta se nalazila polica za knjige. Između prepunih i donekle pretrpanih polica stajale su okačene neverovatno lepe grafike u uskim mesinganim ramovima. Prekrivač na krevetu, prethodno presavijen, bio je strogih boja, braon, bež i plave. Zak je imao dobar ukus.

Prešla je do plakara i otvorila ga. Shvatila je da je sva njena odeća poredana pored Zakove. Nekoliko kaubojskih šešira stajalo je naredano na polici. Na drugoj polici su bile poređane čizme i cipele. Sve je bilo organizovano prema nameni - pantalone za svečane prilike, svečane košulje, sportski sakoi, svečani sakoi, farmerke, i tako dalje. *Niko ne može da optuži Zaka da je neuredan*, razmišljala je.

Pošto je otvorila nekoliko fioka prepunih čarapa, maramica i muškog donjeg veša, pronašla je i svoj donji veš, uredno poređan u drugom nizu fioka.

Otišla je do kupatila i videla da je i ono prostrano, moderno opremljeno i veoma muževno, sa braon i bež peškirimama koji su visili na mesinganim držačima. Preovladavajuća boja kupatila bila je tamnoplava: pločice, prostirka i ostali komadi nameštaja i opreme. Prepoznala je nekoliko komada Zakovog zlatnog nakita u staklenoj činiji blizu mermernog lavaboja. Česalj od kornjačinog oklopa, nekoliko bočica kolonjske vode i losiona za posle brijanja su svi bili bolni podsetnici da ta prostorija pripada Zaku.

Pronašla je svoju kozmetiku na drugoj strani toaletnog stola i uskoro je sedela u velikoj kadi boje čokolade u toploj kupki. Uživala je u dugom kupanju, nadajući se da će je topla, milujuća voda osloboditi bar dela napetosti koju je osećala zbog neizvesne bliske budućnosti.

Primetila je kutiju sa poklonom na krevetu kada je izašla iz kupatila, pošto je pažljivo očešljala kosu i oprala zube. Negliže je ležao u ukrasnom papiru zajedno sa dirljivom porukom od njene majke.

Sada je stajala ispred ogledala, a providna, svilenka zelena tkanina lepršala je oko nje dok je pokušavala da zaveže trake koje su spavaćicu držale na ramenima. Osim trake koja je oko struka povezivala prednji sa zadnjim delom spavaćice, te trake su bile jedino što ju je sprečavalo da joj ne sklizne s grudi. Bila je zbunjena sopstvenim izgledom. Negliže je izgledao veoma čedno sprema i otpozadi, ali uznemirujuće provokativno sa strane, a tkanina je bila mnogo providnija no što joj se u prvi mah učinilo. Da li da je vrati u kutiju i odabere neku drugu spavaćicu, neku koja više pokriva? Ne, majka će je sigurno pitati da li joj se dopada, a

bilo joj je dosta ove laži koju je živela, nije želela da dodaje nove. Osim toga, zašto je uopšte tako nervozna? Nema pojma šta Zak planira da uradi. Da li će od nje očekivati da sa njim podeli krevet, ili će je preseliti u sobu sa druge strane kupatila?

Pre nego što je mogla da nastavi da nagađa, čula je kako se vrata otvaraju, naglo se okrenula i ugedala Zaka oslonjenog o ram vrata. Plamen iz kamina presijavao mu se u svetlim pramenovima kose i njegovoj koži davao zlatan sjaj. Izgledao je isto kao u Juti. Tiho je zacvilela na tu pomisao, zazvučalo je kao jecaj. Neko vreme su se čutke gledali preko sobe, pre nego što je Zak tiho upitao: - Treba li ti još kupatilo?

Nije mogla da progovori jer joj se grlo steglo od nervoze, pa je samo odrično odmahнула glavom. Otišao je do plakara, skinuo sportski sako i uredno ga okačio na vešalicu. Potom je skinuo kaiš i okačio ga na metalnu šipku sa unutrašnje strane vrata. Zatim se savio i skinuo čizme. Njih je spustio na za to namenjenu policu. Svi pokreti su mu bili spori, pažljivi, uvežbani. Kamila ga je oprezno posmatrala kako prilazi komodi i uzima nešto iz fioke pre nego što je otišao u kupatilo i za sobom zatvorio vrata.

Slušala je pljuskanje vode, otvaranje i zatvaranje ormarića, šuškanje odeće i pitala se šta će mu reći kada izađe. Ovaj brak je farsa, prevara. Oboje su u njega uterani silom. Ni on ni ona ga nisu želeli. Baš kao što je ona njega volela svim srcem i svom dušom, znala je da on nju ne voli i nije bila spremna da mu se preda i vodi ljubav sa njim kada on nije rukovođen istim osećanjima. Seks treba da bude lična i intimna kulminacija ljubavi između dvoje ljudi. Ono što se desilo u Juti nije bilo u redu, i ona se zbog toga gorko kajala. Odbila je da ponovo upadne u istu klopku. Prezirala je svoju fizičku slabost od pre dve godine i nije planirala da ostatak života provede živeći u laži i prevari.

Objasniće mu zašto treba da ostanu u braku - bez intimnih kontakata - dok se Rejbern ne oporavi dovoljno da može da podnese razočaranje njihovog razvoda. Bila je sigurna da će se Zak složiti sa njenim planom. Konačno, svakako jedva čeka da se vrati Eriki, zar ne? Komentar prodavačice i njena pretpostavka da je Erika Hejzlit njegova žena verovatno znači da su gradom kolale glasine o njihovom skorom venčanju.

Ali šta ako bude imao druge ideje? Recimo, da je primora da ispuni svoju bračnu dužnost? Šta ako je siluje? Ne, to Zak nikada ne bi uradio.

To ne bi bilo u skladu sa njegovom naravi. Bio je razuman čovek, i ona će apelovati na njegovu pragmatičnu prirodu. Nastaviće da budu dobri prijatelji, drugi koji moraju da prevaziđu ovu neprijatnu situaciju, ništa više od toga.

Osetila se mnogo bolje pošto je odlučila kako će se postaviti. Prešla je preko sobe i stala ispred kamina ne znajući da odsjaj vatre njenu spavaćicu čini potpuno providnom. Zak je to primetio čim je izašao iz kupatila i ugasio svetlo za sobom.

Kamila je znala da se vratio u sobu i sva njena odlučnost je polako vetrila. Zamenilo ju je drhtavo iščekivanje dok je slušala kako joj prilazi s leđa.

Šta se to sa njom događa? Zašto se ne okrene, suoči se sa njim i kaže mu sve ono što je tako pažljivo pripremila? Umesto toga, svaki joj se mišić pretvorio u tečnost dok je udisala aromu njegovog sapuna i kolonjske vode pomešane sa mirisom muškosti kojim je odisao.

- Dopada mi se kako ti stoji ta boja, Kamila. Lepo pristaje tvom neobičnom tenu. - Da li je ona to izmislila da je osetila lagan poljubac u obnaženo rame? - Trebalo bi da uvek stojiš na suncu ili blizu kamina, jer njihova svetlost boji tvoju kosu čarobnim tonovima. - Uhvatio je njenu gustu, kovrdžavu kosu u šaku, podigao je sa vrata i utisnuo joj poljubac u potiljak. Uzdahnula je protiv svoje volje i oslonila se na njega, na čvrst zid mišića kojima ju je pridržavao.

Obuhvatio ju je oko struka obema rukama i protrljao meku tkaninu spavaćice o njenu kožu dok joj je njuškao kosu, vrat, predeo iza uha.

- Kamila, Kamila - teško je disao dok je jednom rukom prelazio preko njenog stomaka i privukao je još bliže sebi kako bi osetila snagu njegove želje. Obuhvatio joj je jednu dojku toplom šakom i promuklo joj stenjao u uho dok je istraživao mekanu oblinu.

Nežno ju je okrenuo ka sebi i ona je sa zaprepašćenjem shvatila da je nag do pojasa. Na sebi je imao donji deo pižame nemarno vezan učkurom ispod pupka. Malje koje su mu prekrivale grudi sužavale su se u svilenkastu zlatnu liniju koja se gubila ispod pojasa pižame. Krst njegove majke, na zlatnom lancu, ležao mu je na maljavim prsima. Njegova muškost ju je ostavljala bez daha.

Pogledala ga je u oči i u njihovom plamenu pročitala snažnu želju. Želju, ništa više. Svakako ne ljubav. Ali, bila je bespomoćna. Nije imala snage da se odupre sopstvenim instinktima, da prizove zdrav razum i odgurne ga od sebe. Čak i kada je otvorila usta da izgovori ono što je

moralo biti rečeno, zatvorio joj je usne poljupcem i zapečatio joj reči u grlu. Usta su mu bila divna, sa ukusom paste za zube koju je upravo koristio, i pila je njihov nektar. Jezikom je dodirnuo njen, a zatim joj je dodirivao usne, zube i pretraživao usta u zavodljivom osvajanju.

- Toliko sam dugo čekao da te ponovo imam, Kamila. Nemoj me terati da više čekam - molio je, glave zaronjene u udolinu njenog grla. Osetila je kako njegovi prsti razvezuju trake na njenim ramenima. Negliže joj je skliznuo oko nogu, napravio svilenu baricu na podu. Obuhvatio joj je lice obema rukama i dugo zurio u njene blistave oči boje ćilibara. Očima joj je gutao obline, rukama ih je oblikovao, dodirujući sva mesta koja je očima beležio.

Razum je u njoj vrištao *ne*, ali je njeno telo prešlo granicu suzdržavanja. Drhtala je od želje za njim, žudela je za ispunjenjem koje joj je njegovo telo obećavalo. Svaki nervni završetak na telu joj je pevao, u harmoniji sa njegovim, gradeći put ka vrhuncu užitka. *Ne ovako! Ne bez ljubavi*, govorila je njena savest, ali čak i u tim trenucima su joj se ruke mimo njene volje podigle i obavile oko njegovog vrata.

Stisla se uz njega. Pozdravila je njegove vatrene poljupce sopstvenim unutrašnjim plamenom. Spljoštio joj je dojke o svoja prsa. Meke, zlatne malje su joj golicale bradavice, koje su pupule od strasti. Kada Zakovi nežni prsti više nisu bili dovoljni da utole njihovu glad, upotrebio je usta. Jezikom je žudno prelazio preko blagih ispupčenja. Ali ni to ih nije umirilo. I njene bradavice i čitavo telo tražili su još... još.

Podigao je glavu i zastenjao u njenu kosu: - Oh, Kamila, povredn sam. Isceli me.

Šutnula je zaboravljenu spavaćicu kada ju je podigao i preneo na krevet, nežno je spustivši među jastuke pre nego što je skinuo pižamu koja mu je grlila prepone.

Svojim telom je prekrrio njeno. Nežnim rukama i žudnim usnama ju je doveo do vrhunca požude. Sa radošću je pozdravila njegovu težinu, uzbuđena kontrastima njihovih tela.

Sve joj se ponovo vratilo. Sve ono što je pokušavala da zaboravi, što je terala sebe da odredi kao plod sopstvene mašte, sada se vratilo u božanskom obredu spajanja njenog tela sa Zakovim. Bila je to proslava, slavljenje ispunjenja, pripadanja, susreta srodnih duša. To ispunjenje je uplašilo mladu devojkicu dve godine ranije, i ona je pobegla. Ovoga puta nema bežanja. Ovoga puta se Kamila predala svim srcem i dušom. Sada ga je oberučke prigrabila, pozdravila. *Sada, sada!*, govorila je u sebi dok

su im tela eksplodirala u intenzivnom plamenu strasti i stapala se jedno sa drugim potpuno zadovoljena.

* * *

Stajala je ispred ševal ogledala i češljala kosu. Pažljivo je proučavala vlastiti odraz. Nije izgledala drugačije nego prethodnog dana, osim blago zarumenjenih obraza čiju je boju objasnila vatrom u kaminu koju je upravo raspalila, a ne uspomenom na prethodnu noć u Zakovoj postelji. Glad koju su međusobno osećali bila je neutoljiva i ispunjenje im nije bilo uskraćeno. Noć u Juti bila je bleđa kopija blaženstva koje su zajedno doživeli prethodne noći.

Ugušila je jecaj koji joj se formirao u grlu. Na svetlosti dana shvatila je da se ništa nije promenilo. On je i dalje nije voleo. Zašto ju je sopstveno telo tako izdalo? Želela je da ga mrzi, da ga prezire, ali svaki put kada bi pomislila na njegove ruke i usne kako upravljaju njenim telom kao fino naštimovanim instrumentom, gorela je od želje za njegovim dodirima, milovanjima, poljupcima.

Ugasio je tuš u kupatilu i ona se pripremila za neizbežni susret. Otišao je u kupatilo pre nego što se ona probudila. Brzo je napustila umirujuću toplinu postelje i navukla kućnu haljinu koja nije bila ni providna ni provokativno krojena. Želela je da između sebe i svog muža podigne svaku moguću barijeru. Morala je da izbegne sopstvenu ranjivost. Nije mogla da dozvoli da se prethodna noć ponovi.

Vrata kupatila su se otvorila i Zak je ušao u sobu energično sušeći kosu peškirom. Oko vitkih, mišićavih kukova obavio je drugi frotirski peškir. Telo mu je bilo uznemiravajuće izloženo njenom pogledu i Kamilino srce je počelo neravnomerno da kuca pred tim prizorom.

- Dobro jutro. Nisi morala da ustaneš samo zato što sam se ja rano probudio. - Bio je veseo, oči su mu bile blistavoplave dok joj je prilazio obavijajući peškir oko snažnog vrata. Vlažna kosa mu je prijanjala uz glavu na dečjački šarmantan način, a blistav osmeh je bio zavodljiv.

- Divno izgledaš od jutros, Kamila - prošaputao je, spustio joj ruke na ramena i privukao je sebi. Oduprla se predaji dok su njegove usne nežno ispisivale putanju od njene slepoočnice, preko obraza do usana koja je zarobio vrelinom poljupcem. Celo telo joj se steglo u pokušaju da odagna drhtaje žudnje koji su već poljuljali njen osećaj kontrole. Njegov

prodoran jezik naišao je na zatvorene i stisnute usne tamo gde je svega par sati ranije pronašao pri hvatanje i podjednako jaku želju.

Nije prihvatio njen otpor, te su mu ruke postale zahtevnije, usne upornije. Razdvojila je usne u pokušaju da mu se rečima suprotstavi, ali je on taj trenutak iskoristio da pronađe ono što je tražio. Dodir njegovog jezika je u njoj ponovo zapalio plamen strasti koji je pokušavala da ugasi.

Uprkos besu zbog toga što je imao takvu moć nad njom i prekorevajući sebe što je tako slaba, zastenjala je od zadovoljstva kada je spustio jednu ruku na njen potiljak i privukao je bliže uz svoje čvrsto telo. Pronašao je otvor na njenoj spavaćici i zavukao ruku unutra, nežno joj milujući dojkicu dok je usnama prelazio preko njenog vrata do vrha nabrekle obline. - Divna si, Kamila. Meka, lepa, ženstvena - Šaputao je dok ju je darivao laganim poljupcima poput leptirovih krila. - Tvoje telo u potpunosti zadovoljava moje.

I dalje je to bilo jedino što je ona njemu značila! Radilo se o čisto fizičkoj privlačnosti. Da, njihova tela su odmah prepoznala hemiju koja je među njima postojala, ali tu bi moralo biti još nešto. Mora da postoji još nešto! Ona je volela njegovo telo, nije bilo svrhe da to poriče, ali ga je volela i iz mnogo drugih razloga. Njegovo potpuno odsustvo ljubavi prema njoj ju je povređivalo, cepalo joj dušu. *On voli drugu ženu, čak i dok mene koristi da zadovolji svoju pohotu. Ne. Ne!*

Suze očaja koje su pretile da poteku još tokom one neobične ceremonije venčanja, konačno su se izlile i Kamilino telo je potresala druga vrsta osećanja koja je Zak odmah prepoznao. Podigao je glavu i prodorno je pogledao. Nežno je prstima ispratio trag njenih suza pre nego što ih je obrisao.

- Šta se desilo, Kamila? - glas mu je bio nežan, ali je Kamila primetila tračak besa u očima i podrhtavanje mišića vilice, karakteristika za koju je znala da predstavlja znak krajnje uznemirenosti i nestrpljenja.

Zamucala je i spustila pogled kako bi izbegla pogled tih svevidećih očiju. - Molim te... molim te, nemoj... više... voditi ljubav... sa mnom. Ne mogu. Žao mi je. - I bilo joj je žao. Mnogo više nego što je mogao i da zamisli. Čak i dok ga je odbijala žudela je da ponovo doživi čaroliju koju je osećala dok je ležala u njegovom sigurnom zagrljaju.

- Da li je moje vođenje ljubavi toliko grozno da se moja nevesta od pre manje od dvadeset i četiri sata grči i jeca kada je dodirnem? - upitao je prezrivo, izvijajući usne u sarkastični osmeh. *Ne!* vrištao je njen um.

Kada bi samo znao koliko žudim da te dodirujem. Umesto toga, odgovorila je prepuklim glasom: - Ne, Zak, ovo nema niakve veze sa tim. Do sada bi trebalo da ti bude jasno kako reagujem... - glas joj se prekinuo, nije bila u stanju da nastavi pred tim neumoljivim plavim očima.

- O čemu se onda radi, Kamila? O čemu? - Njegova frustracija je bila očigledna.

Uvrtala je ruke i grizla donju usnu kako bi je sprečila da drhti. *Volim te. Volim te.* Zašto ne može to da mu kaže? Možda bi je tada uzeo u zagrljaj i zarekao joj se na večnu ljubav. Ali nije mogla. I znala je da joj on neće odgovoriti na taj način. Već je jednom voleo. Dirli joj je to ispričala. Ma ko ta žena bila, duboko ga je povredila i nije bio spreman da ponovo voli dok nije svoju ljubav poklonio Eriki. Sada je bio primoran da je se odrekne.

Kamila se našla u potpuno nemogućoj situaciji. Kako će mu objasniti svoju patnju ukoliko mu ne kaže da ga voli? A ipak, nije sebi mogla da dozvoli da mu pokaže šta zaista oseća. Bilo bi to potpuno poniženje; prezirao bi je i više nego do sada.

- Ja... mi... u *Snežnoj ptici*...

- Prokletstvo, ženo, zar mi to nikada nećeš oprostiti? - Zvuk koji je proizveo udarcem dlana o dlan naterao je Kamilu da odskoči. - Koliko ćeš me još kažnjavati dok ne zaključiš da je dosta? Sada smo muž i žena. Šta sam još mogao da uradim da se iskupim pred tobom?

Kazna! Ovaj brak je za njega kazna. Negde duboko u najudaljenijem kutku svog srca, Kamila je gajila tračak nade da možda ipak tako ne misli, ali je on svojim rečima upravo razveo tu nadu. Snažan bol joj je razdirao grudi, a vreli talas stida preplavio telo. Zak je bacio peškir sa vrata na obližnju stolicu, pesnicom jedne udario u dlan druge ruke i okrenuo se ka njoj ratoborno, sa rukama na kukovima. Ta arogantna poza i izraz povredjenog ponosa i opravdanog ogorčenja su je istrgli iz kandži poniženja i srama i u njoj probudili bes. Opet je nju za sve optuživao! Kao i uvek, u njegovim ledenim očima jasno je čitala prebacivanje. - Nemoj se ti ljutiti na *mene*, gospodine Preskote. Ti si kriv za ovu besramnu situaciju u kojoj smo se našli. Ti si uzeo moju nevinost, nisi ni pomislio...

- Kako, do đavola, ti znaš šta sam ja mislio? - prekinuo je. - Nemaš pojma šta sam mislio, jeli tako? Ti si pobegla, zar si zaboravila? Nikada nisam dobio priliku da ti kažem šta mislim. - Reci mi sada. Šta si mislio

te noći dok si tako spokojno i bezbrižno spavao pored mene? - odgovorila mu je podjednako glasno. Na trenutak je bio zatečen njenim besom, ali se brzo oporavio i na lice navukao onu neprobojnu masku. Kratko je otpuhnuo kroz stisnute usne i provukao napete prste kroz vlažnu kosu pre nego što je rezignirano odgovorio: - Ne znam šta sam mislislio, Kamila. - Raširio je ruke u izrazu nemog kajanja. - Ja sam odrastao muškarac. U tom trenutku neoženjen. Sreo sam privlačnu ženu-devojku. Uživao sam u njenom društvu nekoliko dana, zatim sa njom podelio prijatno fizičko iskustvo, i u tom trenutku mislio da je to na obostrano zadovoljstvo. - Slegnuo je ramenima gotovo izvinjavajući se. - Ne znam šta još očeš da ti kažem.

Hoću da mi kažeš da si se zaljubio u mene, patila je u tišini. Progutala je još malo suza i upitala: - Ni o čemu drugom nisi razmišljao?

- Jesam! Prokletstvo, jesam! Mislio sam da si veoma inteligentna. Mislio sam da si zabavna, da mi je prijatno u tvom društvu. Sigurno znaš šta sam još mislio - još uvek mislim - da si prelepa i neverovatno privlačna. Dopadala mi se tvoja kosa i zlatan odsjaj u tvojim očima. - Glas mu je ogrubeo. - Dopadale su mi se tvoje dojke, dopalo mi se da ih dodirujem, dopao mi se ukus tvojih usana. - Pokušao je da joj priđe, ali pošto se ona povukla korak unazad, nastavio je ravnim glasom. - Ako očekuješ da ti kažem da sam isplanirao svetlu budućnost za nas dvoje u tih nekoliko sati, nisam, žao mi je. Nisam smišljao imena za naše prvo troje dece. Da li me osuđuješ što sam reagovao prema instinktu koji je star koliko i ljudska vrsta, Kamila? Muškarac i žena se sretnu, dopadnu se jedno drugom i vode ljubav. To se neprestano događa.

Nagla je glavu i promrmljala: - Meni se ne događa. - Ništa joj nije odgovorio. Soba je bila potpuno tiha, čulo se samo pucketanje vatre u kaminu. Negde u daljini, Kamila je čula kako Dirli zveckta posuđem u kuhinji i Sajmonov tih, melodičan glas. Suze su joj nekontrolisano klizile niz obraze. Nije imala razloga da ih krije.

Konačno je Zak tiho progovorio: - Znam da ti se ne događa. Kamila. Činjenica da sam bio prvi... jedini... veruj mi, bilo je to veliko iznenađenje za mene. I zbog toga si ti veoma posebna. Ali da li zbog toga treba da prezireš sve ostale?

Da li očekuješ da svi obični smrtnici žive u skladu sa tvojim uzvišenim principima? - Bilo je naznaka humora u njegovom glasu, ali je njen pogled ostao nepokolebljivo ozbiljan.

- Ne, Zak, ne! - zaječala je u očajanju. - Molim te, nemoj da misliš da sam neka pobožna čistunka. Ali *ja* moram da živim prema sopstvenim principima. Znam šta je dobro i šta je lose za *mene*. I bez ... - Ugrizla se za usnu kako ne bi izgovorila reč „ljubav” i brzo skrenula pogled sa plavih očiju koje su sada bile veoma nežne.

Brzo joj je i oprezno prišao. Promuklim šapatom je upitao: - Zašto si pobegla od mene, Kamila? - Kažiprstom joj je dodirnuo bradu i podigao joj glavu kako bi je naterao da ga pogleda u oči.

Kako bi se ponašao kada bi mu rekla istinu? Šta bi uradio kada bi mu rekla: - Zato što sam već tada znala da se zaljubljujem u tebe. Osvojio si moju dušu i moje srce isto kao što si osvojio moje telo i shvatila sam da nijedan drugi muškarac neće moći da te zameni. Uplašila me je pomisao da ćeš me odbaciti. Pronašla sam te i nisam mogla da podnesem da ti mene napustiš i poštediti sam sebe tako što sam ja tebe prva ostavila. - Nije mogla da mu sve to prizna. Mora da sačuva bar mrvu samopoštovanja. Ubediće ga da se radilo o nečem drugom i u tome će pronaći zaštitu.

Ovlažila je usne i počela: - Rekla sam ti da je to bilo loše za mene. Osećala sam se krivom...

- Oh, Bože, ne! - Opsovao je. - Jesmo li se opet vratili na ono, „kompromitovana, jeftina, prljava”? E, pa ja nemam nameru da preuzmem odgovornost za tako glup, samoubilački stav - sarkastično se iscerio. - Možete biti sigurni, gospođo Preskot, da vaš muž nikakav fizički kontakt sa vama neće zahtevati. Ni bih te dodirnuo ni da si poslednja žena na svetu. Budi mirna, draga suprugo, nikada te više neću primoravati da trpiš moje prostačke, primitivne, pohlepne i ponižavajuće pokušaje napada na tvoje čedno telo.

Bila je zaprepašćena njegovom žestinom i gorčinom. Nemo je stajala nasred sobe dok je on iz plakara vadio par farmerki, prešao preko sobe i cimnuo jednu fioku na komodi. Grubo je opsovao pošto se ona previše otvorila pa se nešto stvari rasulo po podu. Konačno je pronašao fioku sa svojim donjim vešom, izvukao par bokserica i sa treskom je zatvorio.

Pre nego što je izašao iz sobe, zastao je i obratio joj se ljubazno, iznenađujuće mirno, što je njegovim rečima dalo veću težinu nego da je vikao. - Možeš da preseliš svoje stvari u drugu spavaću sobu. Ovo je moja soba, i, ukoliko ne želiš da budeš ispod pokrivača sa mnom, ne želim te ni u svojim ormarima.

Prezrivog izraza lica strgao je peškir sa kukova i bacio ga pored nogu. Stajao je pred njom drsko izlažući svoju nagost njenom pogledu pre nego što je izleteo iz sobe noseći odeću u rukama.

Kamila se sapplela o krevet i bacila se na njega, jecajući u jastuk koji je mirisao na Zaka.

Doručak toga jutra predstavljao je model ponašanja za svako naredno jutro. Kamila i Zak su sedeli jedno preko puta drugog za stolom, jedva uspevajući da sakriju međusobnu netrpeljivost. Ljubazno su razgovarali o nebitnim temama. Kamila je znala da su Sajmon i Dirli zbunjeni neobičnim ponašanjem mlade i mladoženje. Bilo joj je jasno da ona i Zak nisu mogli da ih zavaraju.

To je bilo doba godine kada je bilo puno posla na plantaži. Zaposleni su dobro znali šta treba da rade, ali je on ipak rano jutrom odlazio i vraćao se kasno uveče. Na Kamilina ljubazna pitanja odgovarao je jednosložnim rečima, ali je uspela da zaključi da najveći deo vremena posvećuje uzgoju konja. Nikada nije izlazio noću, ali se rano povlačio u svoju sobu sa knjigom, ili bi gledao televiziju u prostoru koji je nazvao „Rejbernova dnevna soba”.

Kamila je odmah premestila svoje stvari u spavaću sobu sa druge strane kupatila. Bila je udobna, mada ne toliko prostrana kao Zakova. Nije imala kamin. Nameštaj je bio od ružinog drveta i ljupkog dizajna, sličnog onom u *Udovičinoj kućici*.

Majka ju je često zvala. Jednom je pitala da li treba da pošalje Kamiline stvari u Načez. Kamila se uvek trudila da zvuči veselo i da odaje utisak kako su ona i Zak ludo srećni, ali je izvrdala odgovor na to pitanje. Zar ovo nije samo privremeno? Je li bila spremna da to prihvati? Morala je. Ipak, rekla je majci da ona i Zak planiraju da uskoro otputuju u Atlantu i da će onda odlučiti šta će preneti ovamo, šta baciti, a šta pokloniti. Bila je to uverljiva laž i majka nije ni posumnjala da postoji neki drugi razlog zašto ne želi da više svojih stvari prenese u *Nevestin veo*. Što manje bude morala da ponese kada se bude zauvek iseljavala odavde, to bolje.

Dok je Zak svoje dane ispunjavao poslom na plantaži, ona je nastavila da radi na renoviranju kuće sa fanatičnim elanom. Malo se opustila kada je završena izgradnja i uređenje Rejbernovih novih soba. Ostatak kuće je takođe bio gotovo završen, nedostajalo je još nekoliko završnih dekorativnih poteza. Još je trebalo presvući neke komade nameštaja, ali sada je mogla da počne da se bavi zabavnim stvarima: raspoređivanjem cveća, ukrasa, odabirom lampi i drugih detalja za svaku prostoriju.

Zak nikada više ni reč nije rekao o boji zida u trpezariji, koja mu je toliko smetala. Potpuno opremljena, prostorija je bila savršena, baš kao što je Kamila zamišljala. Kontrast između tamnozelene, bele i pastelnih boja je bio toliko efektan da se zapravo nije ni primećivao. Jedini utisak koji će svaki posetilac odatle poneti je diskretna elegancija i spokoj kojima je prostorija odisala. Ako je i obratio pažnju na konačni rezultat njenog napornog rada, Zak joj o tome ništa nije rekao.

Trudila se da u kući bude prisutan južnjački duh kad god je to bilo moguće. U salon je smestila aranžman od veštačkog svilenog cveta svibe, u centralni hol je unela visoku kristalnu vazru sa sušenim granama pamuka na kome su još uvek stajali beli pufovi.

Dok je to radila, često bi osetila kako joj se grlo steže, a suze nekontrolisano naviru. Za volela je tu kuću i biće joj teško da je napusti kada sve bude završeno i kada se Rejbern vrati kući, dovoljno oporavljen da mu mogu reći da se razvode.

Pre ovoga, svaki posao je bio samo posao. Ma kako zadovoljna bila konačnim rezultatima, čak i kada bi prostor uređivala po sopstvenom ukusu, uvek je spremno i rado napuštala prethodni i prelazila na izazov sledećeg projekta. Zašto se toliko vezala za *Nevestin veo*? Možda zato što je zaljubljena u vlasnika?

Zurila je kroz ulazna vrata u prostrani travnjak. Zak ju je iznenadio kada je angažovao baštovane da srede drveće i grmlje. Sve je bilo orezano i nađubreno. Cvetne leje bile su očišćene od korova, posađene su nove lukovice. U proleće će i ovaj travnjak ispred biti isto tako lep kao i Rejbernova bašta iza kuće. *Nevestin veo* više nije izgledao zapušteno i neuređeno kao pre par meseci kada je Kamila stigla. Duboko je uzdahnula. Zar zaista nikada neće biti vesele, razdragane dece koja bi se igrala na ovim divnim travnjacima?

Koliko je želela da su stvari bile drugačije. Da ona i Zak srećno žive u ovoj divnoj kući i podižu svoju decu, nastave porodičnu tradiciju. Ali, nije im bilo suđeno.

Život sa Zakom Preskotom tih dana bio je kao život sa potpunim strancem. Kada bi im se pogledi sreli, oči su mu bile hladne, nezainteresovane, neumoljive. Svaki put kada bi ušao u kupatilo iz svoje spavaće sobe, čula je kako zaključava vrata. Slušala bi šum vode i zamišljala ga kako stoji ispred lavaboa i brije se, peškira obavijenog oko kukova. Nije znala da li mu smetaju njena šminka, vikleri i ostale ženske toaletne sitnice u tom muškom kupatilu, jer joj ništa nije govorio. Samo

jednom, dok je ležala u kadi, čula je kako pokušava da otvori vrata od kupatila sa svoje strane. Ništa nije rekao kada je shvatio da su zaključana. Čula je kako se okreće i nije više pokušavao da otvori vrata dok je ona bila unutra.

Napetost u kući je bila gotovo opipljiva, ali najteže joj je bilo tokom bolničkih poseta Rejbernu. Kamila i Zak bi se do bolnice odvezli zajedno, gotovo uvek u potpunoj tišini. Kada bi stigli, navukli bi vesele maske na lica, kao glumci u grčkoj tragediji. Glumili su svoje uloge pred svojom jednočlanom publikom, ostavljajući utisak veselog, tek venčanog para. Nikada nisu razgovarali o toj predstavi, prećutno su se ložili da u tom trenutku ništa ne sme da uznemiri i uspori Rejbernov oporavak.

Druge nedelje novembra, dr Danijels im je rekao da je pacijent spreman da izađe iz bolnice krajem te nedelje. Planovi za Rejbernov povratak imali su primat nad svim ostalim što se događalo u kući. Čak je i Zak prestao da odlazi na plantažu kako bi pomogao da sve bude spremno na vreme. On i Sajmon su punili novu dnevnu sobu biljkama sve dok Zak nije počeo da gundā da će, ukoliko im ponestane novca, moći da otvore rasadnik. Dirli je planirala jelovnik prema strogim uputstvima dr Danijelsa improvizovala bi kako bi bljutava i neukusna jela pretvorila u prijatnije obroke, nadajući se da će se tako Rejbern lakše pridržavati lekarovih saveta. Kamila je bila nervozna i pitala se da li će mu se dopasti novi prostor koji su mu namenili. Bezbroj puta je proverila svaki detalj premestila nameštaj pre nego što je zaključila da može da bude zadovoljna.

Njen odnos sa Zakom ju je veoma opterećivao. Dirli i Sajmon su bili previše lepo vaspitani da bi bilo šta komentarisali, mada je znala da su vrlo dobro osećali napetost među njima, naravno, znali su da se iselila u drugu spavaću sobu i da ona i njen muž ne spavaju zajedno. Pošto će Rejbern od sada biti u prizemlju i neće se peti uz stepenice, on će bar biti pošteđen tog saznanja. Bar neko vreme. Ali da li će moći da nastavi da glumi u toj šašavoj predstavi tokom čitavog dana? I onaj jedan sat dnevno u bolnici je već bio dovoljno naporan. Dok su hodali bolničkim hodnicima, njegova butina je dodirivala njenu. Dok su stajali jedno pored drugog uz Rejbernovo uzglavlje, Zak ju je često grlio oko ramena ili oko struka i privijao je uz sebe. Držao je za ruku i palcem nežno prelazio preko bila na unutrašnjoj strani njenog ručnog zgloba. Lagano joj je ljubio prste toplim usnama pre nego što bi joj pustio ruku. Jednom je rukom prešao preko njene nadlaktice odsutno je milujući, dok joj je

srce divlje udaralo. Nekoliko puta se nagao i spustio joj nežan poljubac na čelo. Dahom joj je uznemirio uvojke na slepoočnicama.

Znala je da je sve to činio za dobrobit svoga oca, ali je ipak na njih reagovala, neprestano prezirući sebe zbog slabosti sopstvenog tela. Nije znala da li će moći da podnese ukoliko bude nastavio sa tim malim nežnostima i u kući. Žudela je da mu se baci u naručje i da ga moli da umiri njeno uznemireno srce i da zadovolji želju koja ju je preplavljivala čak i kada je odbijala da prizna da postoji.

* * *

Džordž Danijels je insistirao da lično doveze Rejberna do kuće kako bi porodica mogla da ga dočeka na okupu i pozdravi na pravi način.

Zak i Kamila su stajali na novom prednjem tremu i posmatrali elegantni automobil dok je prilazio stazom koju je Zak asfaltirao. Dok se približavao, Zak ju je zaštitnički zagrlio oko struka. Mora da je umislila da je prstima vešto dodirnuo krivinu njene dojke. Ali zašto joj je onda dah zastao u grlu, a Zak se trgao i naglo ukočio?

Dirli je obilno jecala u maramicu dok se Rejbern peo stepenicama da je zagrli. Rukovao se sa Sajmonom i zatim uvukao Kamilu i Zaka u zajednički zagrljaj.

- Dobrodošao kući, tata. Drago nam je da si ponovo sa nama. - Zakov glas je bilo pomalo promukao i Kamila je znala da se trudi da ostane pribran. Veoma mnogo je voleo svog oca. Ona je bolje od svih znala do kojih granica je bio spreman da ide u ime te ljubavi. Koliko bi se muškaraca oženilo ženom koju preziru kako bi zadovoljili svog roditelja?

Svi su sa puno iščekivanja uveli Rejberna u kuću. Dugo je stajao na ulaznim vratima i pažljivo analizirao sve promene kroz koje je kuća prošla pod Kamilinim nadzorom. Sporo se kretao od vrata do vrata soba u koje se ulazilo iz centralnog hola i sa divljenjem posmatrao obnovljenu lepotu zdanja koje je toliko voleo. Videla je suze u njegovim očima kada se okrenuo ka njoj i ispružio ruke. Prišla mu je bez oklevanja i uzvratila mu topao zagrljaj. Preko njegovog ramena, iznenadila je Zaka koji nije očekivao da ga posmatra. Pogledi su im se sreli. Oči su mu smekšale, linije oko usana više nisu bile tako duboke kao prethodnih dana. Izraz lica odisao je nežnošću. Kada je shvatio da

ga posmatra, blago je odmahnuo glavom i brzo rekao: - Tata, Kamila ima još jedno iznenađenje za tebe. - Šta god da je pročitala na njegovom licu u tih par trenutaka, potpuno je nestalo kada je to izgovarao.

- Ne znam da li mogu da podnesem još iznenađenja. Kamila... sve je... ja... - tražio je prave reči, pa se zakikotao. - Pretpostavljam da pokušavam da kažem da je sve mnogo lepše nego što sam mogao i da zamislim. Hvala ti, kćeri.

Pocrvenela je zbog tih laskavih reči. - Ti si mi pomogao u izboru, sećaš li se, Rejberne? - Od venčanja je insistirao da mu se obraća imenom. - Dođi da vidiš šta smo još uradili.

Uhvatila ga je pod ruku i u pratnji ostalih pvela ka zadnjem delu kuće, gde se nekada nalazio zastakljen trem. Kada je Rejbern video novu dnevnu sobu sa otvorenim žaluzinama i prozorima koji su otkrivali pogled na jesenji pejzaž bašte, tropske biljke okupane sunčevom svetlošću i novi nameštaj ukusno iskombinovan sa njegovim omiljenim komadima starog, bio je iskreno zatečen. Šetao je kroz novu sobu i potom otišao u spavaću sobu i kupatilo. Svi su odahnuli od olakšanja kada je blago zapanjen rekao - Divno je. Veoma mi se sviđa.

Ostatak jutra proveli su pomažući Rejbernu da se smesti u svoje nove odaje. Uneli su još biljaka, još cveća, još poklona koje su preneli iz bolnice, na Zakovo veliko čuđenje. Dirli i Sajmon su mu neprestano bili pri ruci, iako ih je dr Danijels pre polaska upozorio da ne smeju previše da razmaze pacijenta.

Rejbern nije želeo da mu se Zak i Kamila gube iz vida. Izgledalo je kao da ne može da ih se nagleda i nasluša. Ostali su uz njega čitavog dana, sem u par navrata kada ga je Zak naterao da se malo odmori i odrema.

Kasnije te večeri, dok su svi sedeli ispred novog televizora i gledali relativno nov film, Rejbern je ponovio: - Obožavam svoje nove sobe. Ali mene ne možeš prevariti, Zak. Shvatam da ste me preselili u prizemlje kako biste ti i Kamila imali više privatnosti. - Grohotom se nasmejao i bilo je dobro što je bio previše zauzet novim daljinskim upravljačem, pa nije primetio posramljene poglede koje su Zak i njegova supruga razmenili pred Dirli i Sajmonom koji su zbunjeno gledali u stranu.

* * *

Kamila se nagla prema ogledalu u kupatilu i nanela maskaru na trepavice. Ogledalo je i dalje bilo pomalo zamagljeno od isparenja posle nedavnog tuširanja, i pošto je u prostoriji bilo veoma toplo, na sebi je imala samo bikini gaćice.

U trenutku dok je spuštala maskaru u fioku sa šminkom, otvorila su se vrata kupatila sa Zakove strane. Nemo su se pogledali, zatečeni, na nekoliko koraka jedno od drugog.

Kamila je nepomično stajala, na tren vrela i crvena, u sledećem trenuku drhteći kao od zime, dok je zurio u njene grudi da bi zatim spustio pogled negde do visine njenog pupka. Osetila je besmisleni potrebu da se pokrije, ali se zaustavila. Kako bi joj to pomoglo? Sve je već video i samo bi izgledala blesavo.

- Dobro jutro - rekao je promuklo kada ju je konačno ponovo pogledao u lice.

- Dobro jutro - odgovorila mu je nesigurnim glasom. Mora da je upravo navukao te stare farmerke, gotovo potpuno bele od nebrojenih pranja, jer je još uvek zakopčavao rajsferšlus kada je otvorio vrata. Bio je nag do struka i bosonog. Kosa mu je još uvek bila razbarušena od sna. Nikada nije izgledao tako privlačno.

- Ja... uh... trebalo je da kucam. - Kamili je bilo drago što je izgledalo kao da je i njemu teško da se koncentriše. Njegovo uobičajeno samopouzdanje kao da je isparilo.

- Mislila sam da sam zaključala vrata. Izvini. - Jedva je čula sopstvene reči od odjeka otkucaja srca u glavi.

- Molim te, meni ne moraš da se izvinjavaš. - Podrugljiva nijansa je ponovo bila jasno čujna u njegovom glasu dok joj se lenjo osmehivao. Istog trenutka je postala sumnjičava.

- Upravo sam pošla da se obučem - rekla je kao da treba da se brani.
- Izlazim za minut. - Okrenula mu je leđa i počela da prikuplja garderobu koja je visila na dekorativnom čiviluku na zidu. U trenutku se našao iza nje i zgrabio joj odeću iz ruku.

- Šta to radiš? - upitala je, naglo se okrenuvši ka njemu uspaničena tom iznenadnom reakcijom.

Stajali su sasvim blizu jedno drugog, grudima je dodirivala njegove malje na prsima i brzo je ustuknula unazad, ali nije uspela da spreči nekontrolisanu, prirodnu reakciju svojih bradavica. Zakje to primetio i zlobno se osmehnuo.

E, pa sada - otezao je - pošto mi je uskraćeno zadovoljstvo da skidam svoju ženu, u čemu uživa većina muškaraca, možda bih mogao da je *obučem*.

- Zak, vrati mi moje stvari! Molim te. - Pokušala je da zvuči odlučno, ali je sama sebi izgledala smešno. Nije baš izgledala naročito autoritativno tako razdevena. Ignoriso je sedajući na veliki toaletni sto. Pre nego što se snašla, zgrabio ju je oko struka i povukao ka sebi, smeštajući je među svoje duge noge.

Energično je protrljao dlanove i rekao vidno zadovoljan: - Dakle, da vidimo. Pretpostavljam da je ovo sledeće. - Sa dva prsta je držao bretelu njenog grudnjaka od providne tkanine i čipke.

- Zak, molim te...

- Aha, sećam se - pohotno se smeškao - ti uvek nosiš ovakve, i nikada neću shvatiti zašto se uopšte trudiš. Svejedno - slegnuo je ramenima. Lice mu je bilo na svega par centimetara od njenog kada ju je obuhvatio oko leđa i provukao joj ruke u bretele. Davila se u plavim jezerima njegovih očiju dok se nije uspravio i, privlačeći korpice, zakačio kopču ispod njenih grudi. - Savršeno - promrmeljao je. Lagan je prstima prešao preko oblina njenih dojki koje su i dalje bile otkrivene u plitkom grudnjaku. Zadrhtala je dok je rukama klizio preko mekih brežuljaka, niz njen ravan stomak. Zaustavio se na struku i privukao je bliže sebi. Zagnjurio je glavu u njen dekolte, pokrivajući joj kožu nežnim, grickajući poljupcima svojih vrelih usana. - Tako dobro mirišeš - prošaputao je. - Tako dobro. - Grebanje jednodnevne brade je doživela kao novo zadovoljstvo. Uzeo je jednu bradavicu u usta, i, iako je bila prekrivena laganom tkaninom, protresla ju je slatka, očajnička želja kada ju je ovlažio i blago cimnuo. Spustila mu je ruke na ramena i naslonila se na njega. NE! U poslednjem trenutku se savladala i odgurnula ga od sebe. - Nemoj, Zak - prostenjala je.

- Nemoj?

- Da, molim te, nemoj. - Da li je to ona jecala iako su joj oči bile suve?

- U redu - odgovorio je veselo i istog trenutka je pustio. Bila je zaprepašćena njegovom poslušnošću i, ako bi bila potpuno iskrena, pomalo razočarana.

On se nije dao obeshrabriti. - Farmerke su sledeće, je li tako? - Podigao je njene farmerke i čekao, te nije imala izbora sem da se jednom rukom osloni o njegovo rame dok je uvlačila prvo jednu pa

drugu nogu u nogavice. Bila je bolno svesna njegovog toplog daha na svom stomaku dok se naginjao da joj povuče pantalone nagore, preko kukova. Kada je krenuo da ih zakopča, brzo ga je zaustavila: - Ja ću. - Povukla je rajsferšlus nagore i zakopčala dugme. Lukavo se nasmejao i slegnuo ramenima.

- U redu. Ja ću kaiš. - Ponovo ju je obuhvatio rukama dok je provlačio kaiš kroz gajke na zadnjem delu farmerki. Prislonio je glavu uz njene grudi i primetila je da mu treba neobično dugo vremena da obavi taj jednostavan zadatak.

- Zak, nisi ti baš tako blesav...

- Evo, uspeo sam. Malo sam se namučio oko jedne gajke. - Podigao je glavu da je pogleda. Usne su mu se iskrivile u vragolast osmeh, a oči su mu bile pune razdraganog uživanja, te se Kamila jedva uzdržala da se ne nasmeje sa njim i uzvрати mu nešto duhovito. Ugušila je taj nagon i uzvratila mu ledeno hladnim pogledom. Nije bio impresioniran njenom ohološću.

- Lepa bluza - prokomentarisao je dok ju je pridržavao kako bi provukla ruke u rukave. Uznemiravajuće sporo joj je zakopčavao dugmad na manžetnama. Očekivala je da će isto postupiti i sa dugmićima duž košulje, ali kada ga je ponovo pogledala, shvatila je da je onaj vragolast izraz lica od pre par sekundi nestao. Zarobio ju je svojim pogledom. Nije mogla da se odupre hipnotičkoj snazi njegovih očiju koje su joj budile sva čula. Zavukao je ruke u otkopčanu košulju i prekrrio joj grudi dlanovima. Njeno telo, rukovođeno impulsima koje nije kontrolisala, odgovaralo je na njegova milovanja. Naslonila se na njega; rukom je obuhvatio njen potiljak i privukao joj lice svome.

- Zak...

- Nemoj mi reći „nemoj”.

- Zak...

- Nemoj mi reći „nemoj”.

Potom ništa više nije ni mogla da kaže jer su mu se usta stopila sa njenim. U sledećem trenutku je već ustao i stajao je pored nje stiskajući je uz sebe toliko divlje da je u isto vreme bilo i zastrašujuće i uzbuđujuće. Jezikom joj je gladno plenio usta kao da ne može da je se zasiti. Telo su im se stopila u jedno i Kamila je čak i kroz debelu tkaninu farmerki spoznala njegovu želju i na nju odgovorila instinktivnim pritiskom kukova.

Konačno su njegove usne napustile njene i iscrtavale vatrenu stazu niz njen vrat do grla. Stiskala je njegova gola leđa i divila se vretenastim mišićima pod svojim prstima. Malje na negovim grudima i stomaku su je golicale dok ju je snažno grlio.

- Kamila, molim te - stenjao je. - Zašto odbijaš ono što oboje toliko želimo? *Zašto?*

Izgovorio je to isprekidanim glasom tik uz njeno uho. Jasno je osetila bol u načinu na koji je govorio. I on je patio kroz sve ovo. Ali njegova patnja je bila samo fizička, dok je njena bila i duhovna. Oh, želela ga je. Želela ga je sa strašću za koju nije ni znala da je poseduje. Bilo bi toliko lako predati se. Žudela je za okončanjem ovog bolnog mučenja. Jedino je njegov zagrljaj mogao doneti olakšanje. Ali je znala da bi joj to trenutno olakšanje donelo samo još duševnog bola i da to ne sme da uradi. Bila joj je potrebna sva snaga volje, svaki miligram snage, da se odvoji od njega.

U njegovim očima videla je zbunjenost, potpuno nerazumevanje, i umalo nije promenila odluku. Ali pogled mu je ubrzo zatim zamaglilo duboko razočaranje koje je prerastalo u divlji bes.

- Prokletstvo, Kamila! Znam da me želiš baš koliko i ja tebe! - Prste joj je zario u ramena dok joj se obraćao kroz stisnute zube.

- Pusti me, Zak! - vrisnula je. Bila je na ivici histerije, mrzela je sebe zbog onoga što mora da uradi zbog oboje.

Tako ju je naglo pustio da se zateturala unazad. Dozvolila je sebi još jedan brzi pogled na njegovo ogorčeno, namršteno lice pre nego što je pobegla u spavaću sobu i zalupila vrata za sobom. Naslonila se na njih i skliznula niz hladnu površinu vrata na pod. Prošaputala je nekontrolisano jecajući: - *Želim te*, Zak. Ali isto tako želim da mi kažeš da me voliš.

* * *

Po prvi put od kako su se venčali, Zak veće nije proveo kod kuće. Kamila nije bila u stanju da se sa njim suoči za doručkom posle onoga što se desilo u kupatilu. Dirli joj je donela poslužavnik u sobu. Posle nekoliko biskvita i više šoljica kafe, osetila se koliko-toliko oporavljenom i upravo je izlazila iz svoje spavaće sobe kada je začula zvonjavu telefona. Dok je prolazila pored Zakovih vrata, čula je kako

podigne slušalicu i javlja se. Usledila je kratka pauza posle koje je rekao: - Zdravo, Erika. - Glas mu je bio smiren i veseo, potpuno različit od onog grubog i ogorčenog tona kojim joj se obraćao sat vremena ranije. Nije želela da čuje ostatak razgovora, pa je hodnikom požurila ka stepenicama kako bi sišla u prizemlje i posetila Rejberna.

Dan je izgledao beskonačno dug. Kad god bi se ona i Zak našli u istoj sobi, bes i napetost među njima su bili gotovo opipljivi, delili su ih poput nevidljive zaveses.

Kada je za večerom objavio da izlazi, srce joj je prepuklo. I mada je Rejbernu ponudio neko maglovito objašnjenje o partiji pokera sa drugarima, ona je znala da se verovatno sastaje sa Erikom. Da li je ovo njihov prvi susret posle one scene u restoranu na dan njihovog venčanja, ili je ovo samo prvi za koji je ona saznala? Da li bi sumnjala u njegovo obrazloženje da nije slučajno čula jutrošnji razgovor? Da li ta žena ima imalo ponosa? Verovatno je potpuno sigurna u Zakovu ljubav prema njoj.

Zak se vratio tek pred zoru. Kamila je zaspala nemirnim snom tek kada ga je čula da se penje stepenicama i ulazi u svoju sobu.

Domaćinstvo je sada funkcionisalo prema novom dnevnom rasporedu. Zak je bio odsutan veći deo dana. Ponekad bi ga Kamila videla nakratko pre no što bi izjurio na plantažu. Drugim danima bi svog muža viđala tek za večerom. Trudili su se da se pretvaraju pred Rejbernima, ali se ona pitala da li zaista uspevaju da prevare tog dragog starca.

Nije joj bilo jasno zašto je Zak uopšte pokušao da joj se romantično i fizički približi. Očigledno ju je mrzeo. Zašto se trudio da je zavede u kupatilu? Bilo je dovoljno da pogleda Rejberno lice puno nade i da shvati pravi razlog. On je želeo naslednika za *Nevestin veo*. Da li je Zak planirao da vođi ljubav sa njom kako bi svom ocu obezbedio dugo željeno unuča? Sa tugom je zaključila da je to verovatno bila njegoa namera.

Ona je najveći deo vremena provodila sa Rejbernima. Negovali su biljke, polako šetali prizemljem kako bi mu objasnila šta je sve i kako radila u poslednjim fazama renoviranja. Povremeno, kada bi vreme to dozvolilo, izlazili su nakratko na terasu sa zadnje strane kuće.

Vreme im tih dana nije bilo naklonjeno. Bio je to veoma kišoviti i sumoran mesec. Kiša je padala gotovo svakog dana, a i kada nije, sivi oblaci su se preteći nadvijali nad krajolikom. Kamilina depresija kao da

je bila pothranjena sumornom atmosferom i ledenom kišom koja je snažno dobovala po krovu.

Dodatno ju je ponižavalo što je Zak nastavio da izlazi gotovo svake večeri. Retko bi odlazio odmah nakon večere, obično bi sačekao da se Rejbern povuče u svoje odaje pre nego što bi krenuo. Kamila je bila potpuno sigurna da zna gde provodi noćne sate. U naručju Erike Hejzlit.

Uzalud se trudila da svoju beznadežnost i tugu sakrije sa lica. Ogledalo joj je govorilo da izgleda blede i umorno. Oči su joj često bile natečene i crvene od plača i nedostatka sna.

Jednog od tih kišnih, hladnih, tužnih dana Rejbern ju je zamolio da sa njim u dnevnoj sobi pregleda albume sa slikama koje je želeo da sredi. Posmatrala je Zakove fotografije iz različitih perioda života: Zak kao beba, kao mali dečak, kao student. Smešio se u kameru odeven u košarkaški dres, atletski dres, dres za bejzbol, smešio se čak i ispod kacige za ragbi. Da li je bilo nečega u čemu on nije bio dobar? Bilo je tu i slika sa maturalnih večeri, na kojima ga je pod ruku držala devojka u haljini od ružičastog organdina. Da li je u nju bio zaljubljen? Da li ga je ona tako duboko povredila? Da li je to ona koju je pokušavao da zaboravi u *Snežnoj ptici*? Da li su se zabavljali godinama, a onda je ona, kao već zrela osoba, odlučila da se uda za drugoga?

Zak, ozbiljan u odori na velikoj maturi. Zak, kako razdragan grli oca na dodeli univerzitetske diplome. Kamilino srce se nadimalo od ponosa i bola. Taj deo Zakovog života nikada neće podeliti sa njim. Sada je izgledalo kako ni ovaj drugi deo neće imati priliku da proživi sa njim.

Suze su joj nagrnule niz obraze pre nego što je mogla da ih savlada. Kapale su u drhtave šake kojima je pokrila lice.

- Draga moja, molim te, nemoj biti tužna. Ne mogu da podnesem da te gledam takvu. - Rejbern joj je ponudio snežnobelu maramicu kojom je pokušala da zaustavi reku suza čiji izvor nikako nije hteo da presahne.

- Iz... izvini, Rejberne - mucala je. - Ne želim da te uznemirim. Tako se stidim.

Uzeo ju je u naručje i milovao joj ramena. - Nikada nisi imala čega da se stidiš, Kamila. - Razgovarao je sa njom očinski. - Kada sam te prvi put video u Atlanti, ponadao sam se da biste ti i Zakari mogli da se dopadne te jedno drugom. Podsetila si me na Elis. Oh, ne fizički. Ali ti širiš pozitivnu energiju oko sebe, zračiš, baš kao i ona. Ovih dana je tu vrstu životne radosti teško videti na jednoj ženi. Čini se da su žene

zaboravile da budu graciozne, ponosne na svoju ženstvenost. U redu je imati karijeru. Ja nisam šovinista. Ali još uvek volim da vidim ženu koja uživa u onome što zapravo jeste. Žena. Staromodan sam, priznajem. - Zamislio se na trenutak pokušavajući da se seti o čemu je pričao pre te digresije.

- Tog prvog poslepodneva koje si provela u našoj kući osetio sam određenu napetost između Zaka i tebe. Naravno, tada ništa nisam znao o onome što se desilo u Juti gotovo dve godine pre toga. Interesantno je kako je život pun slučajnosti, zar ne? Onog jutra u bolnici kada ste me probudili rvući se na onom smešnom malom krevetu, bio sam presrećan. Molim te, nemoj se stideti - ljubazno je rekao i potapšao je po ruci. Primetio je kako je pocrvenela do korena kose. - Potpuno je prirodno da uživate u telu onog drugog. Elis i ja... pa, kakogod, jedva sam se suzdržao da ne zapevam od radosti kada sam vas zatekao u ljubavnom stisku. Do tada sam te zaista zavoleo, Kamila. Ne bih mogao da poželim bolju ženu za svoga sina i bolju snahu za sebe. - Ozbiljno je i dugo gledao njene od suza sjajne oči i blago je pomilovao po obrazu. Zamisli onda moje zaprepašćenje kada sam čuo nastavak razgovora. Da nisam bio slab i bolestan, verovatno bih ga prebio. Bio sam besan na njega što te je naterao da u sebi nosiš krivicu i krajnje sve to vreme. I način na koji je sa tobom razgovarao je bio neprihvatljiv. Bilo mi je drago što majka ne može da ga čuje. Tada sam skovao plan da vas iznenadim venčanjem.

Kamila je postišeno spustila glavu. - Dakle, učinio si to kako bi se iskupio za Zakovo ponašanje u Juti?

- Ne, mila moja. Učinio sam to jer sam mislio - a i dalje to mislim - da se ti i Zakari veoma mnogo volite, ali da to ne želite da priznate. Da si ti bila neka besramnica u potrazi za bogatim mužem ili na neki drugi način neprihvatljiva, zaboravio bih taj incident istog trenutka. Da nisam mislio da iz vaše veze ne može da se izrodi ogromna ljubav i divna, pametna deca, nikada ne bih preduzimao tako drastične mere da vas spojim.

- Znam da su tvoji motivi bili iskreni, Rejberne. - Kamila se nije usuđivala da pogleda te mudre oči. Zurila je u svoje krilo, iznad njegove glave, po sobi, pokušavajući da izbegne pogled pametnih plavih očiju ispod razbarušenih belih obrva. - Ali... Zak i ja... to jednostavno ne ide. Iskreno bih volela da je drugačije, zbog tebe... ali... - dalje nije mogla. *Ali mene tvoj sin ne voli*, dodala je u sebi. *On voli drugu ženu.*

- Veoma mi teško pada kada vas vidim tako nesrećne, Kamila. Nadao sam se da ćete, ako vas nateram da se venčate, shvatiti da se volite. Ja i dalje verujem da je ljubav među vama stvarna, ali ja sam razuman čovek i ne mogu te terati da ostaneš u zajednici u kojoj ste i ti i Zak beskrajno nesrećni. Nedostajaćeš mi, Kamila, kada odeš, a znam da ćeš otići. Previše si poštena da bi ceo život provela u laži. Ali, molim te, ne zaboravi da je *Nevestin veo* zauvek i tvoj dom.

- Hvala ti, Rejberne - rekla je stisnutog grla. Nagla se i poljubila ga u čelo. - Odmori se sada, i ne brini zbog ovoga. Nisi mogao znati da Zak i ja imamo probleme koji se ne mogu rešiti. Pre nego što je napustila sobu, Rejbern ju je zaustavio. - Kamila, prekosutra je Dan zahvalnosti. Hoćeš li ostati do tada? Učini jednom starcu još ovu uslugu. Želeo bih da toga dana budemo porodica.

- Naravno da ću ostati - obećala je. Zatim je dodala, gotovo kao za sebe: - Ti ćeš uvek biti moja porodica.

12.

Kao i većina žena širom Amerike Kamila i Dirli su provele veći deo narednog dana u kuhinji spremajući hranu za svečani obrok za Dan zahvalnosti. Kamila je obavljala pomoćne poslove, seckala je voće i orahe, prala povrće za salate, odmeravala sastojke za Dirli, koja ih je mešala neverovatno spretno, pripremajući najukusnije i najlepše dakonije koje su Kamilina nepca ikada mogla da zamisle.

- Neću ti se mešati ako ne želiš, ali mama mi je rekla da pravim veoma dobru pitu od pikan²¹ oraha - zadirkivala je Kamila domaćicu.

- Samo izvoli, Kamila. A ja ću ti reći da je to omiljena Zakova pita. - Prevrnula je tamnim očima i uputila Kamili provokativan pogled.

- Pa, nadam se da će se svima dopasti - odgovorila je Kamila neodređeno.

Kasnije tog poslepodneva dok se umorna pela u spavaću sobu, zaustavio ju je Zakov glas na pola stepenica. - Kamila. - Okrenula se i iznenađeno ga pogledala. Čitavih nedelju dana joj se nijednom nije obratio i nije mogla ni da zamisli šta sada želi. Prešao je nekoliko stepenica kako bi joj se približio. Kada je pružio ruku ka njenom licu, trgla se i brzo povukla unazad. Linije oko usana su mu se produbile, a mišići vilice stegli.

- Samo sam hteo da ti obrišem mrlju od brašna sa obraza - rekao je veoma tiho. - Zapravo, izgleda veoma ljupko. - Zamišljeno ju je gledao par trenutaka pre nego što je nastavio. - Znam da ste ti i Dirli ceo dan provele u kuhinji i da je ona umorna. Tata je predložio da izađemo na večeru i oslobodimo je spremanja obroka. Ja tu njemu pripremiti nešto lagano pre nego što pođemo. Da li bi to bilo u redu? Još nismo bili u Načezu-pod-brdom²², pa sam pomislio da bi mogli da probamo tu čuvenu somovinu.

Nije mu bilo važno što je i *ona* bila umorna. Nije *on* želeo da je izvede na večeru, to mu je Rejbern predložio. Na trenutak je bila veoma razočarana i poževela je da mu se zahvali i odbije, ali bio je tako lep tu, na stepenicama ispod nje, zureći u nju onim divnim tamnoplavim očima

---

²¹ *Pikan (Pecan) orah: vrsta američkog oraha veoma tvrde ljuske. (Prim. prev.)*

²² *Načez-pod-brdom (Naches-Under-The-Hill): istorijski centar Načeza od dvadesetak zgrada iz perioda pre Američkog građanskog rata. (Prim. prev.)*

koje nisu prestajale da je uzbuđuju. Uskoro odlazi, i ovo može biti jedna od poslednjih prilika koju će ona i Zak imati da budu zajedno nasamo. - Da, to dobro zvuči - smireno je odgovorila, mada joj je srce udaralo kao ludo.

Nije želela da mu pokaže koliko je uzbuđena što će veče provesti sama sa njim.

- Ne moraš da se doteruješ. Farmerke su u redu za mesto na koje idemo. Osim toga, po ovom vremenu samo je važno da ostanemo suvi.

Pogledala je preko njegovog ramena kroz prozor pored ulaznih vrata i videla da kiša i dalje pljušti.

- Važi. U koliko sati?

- Koliko ti vremena treba da spereš brašno s lica? - Bila je previše zbunjena da bi mu odmah odgovorila, i, pošto je primetio koliko joj je neprijatno, Zak je nežno uhvati za ruku. Dodir njegovih prstiju pržio joj je kožu, osetila je žmarce koji su joj se peli sve do ramena. - Hej, samo sam se šalio. Recimo u sedam, i vratićemo se rano kući. Važi?

Sigurno je isplanirao da se kasnije vidi sa Erikom. - Važi - odgovorila je očajna, i nevoljno izvukla ruku iz njegove i krenula uz stepenice.

* * *

Načez-pod-brdom je bio prepun istorije. Nekada je to bio gradić sa pet ulica pod liticama uz reku Misisipi, poznat po javnim kućama, kafanama, kockarnicama i prostorima u kojima su se obavljali sumnjivi poslovi. Bog kao da je na ovo grešno mesto poslao kaznu u vidu reke Misisipi, koja se širila i sužavala prostor sve dok Načez-pod-brdom nije svela na jednu ulicu i šaku zgrada. Većina tih starih zdanja u savremeno doba pretvoreno je u luksuzne prodavnice, restorane i antikvarnice. Sada je taj deo grada predstavljao jednu od najvećih turističkih atrakcija toga kraja.

Zak joj je sve ovo objasnio dok je svojim linkolnom vozio Srebrnom ulicom, koja je predstavljala jedini put ka uzvišenju na kome se nalazio Načez-pod-brdom. Kamila je nervozno razmišljala kako će se istim ovim opasnim putem spustiti u povratku po jakoj kiši. Put je već bio klizav i prepun blata koje je kiša spirala sa okolnih brda.

Jednom su ovde čak snimali film o Atlanti u vreme Građanskog rata. Naslagali su stare automobilske gume iza nekoliko napuštenih zgrada i zapalili ih kako bi prikazali opsadu grada pod generalom Šermanom²³. Asfalt su pokrili zemljom kako bi sve izgledalo autentično i dovukli su oko četrdeset kočija sa konjima. Bilo je veoma uverljivo. Filmske kompanije često koriste pojedinačne predratne građevine za setove svojih filmova, ali to je bio prvi put, bar koliko se ja sećam, da se kompletan Načez-pod-brdom pojavio na filmu.

Parkirao je auto na jedno od retkih slobodnih mesta na ulici koja se pružala uz reku, tako da su sve zgrade bile fasadom okrenute ka obali. - Da ne pada kiša, odvezli bismo se do vrha brda i spustili pešice. Parkiranje u ovom delu grada je veoma komplikovano - požalio se Zak pre nego što je izašao iz automobila i pretrčao na njenu stranu držeći otvoren kišobran u ruci.

Uspeli su da preskoče sve bare i da uspešno prođu neravnim trotoarom do ulaza u restoran. Bio je zaista dobar, baš onakav kakvim ga je Zak opisao. Somovina je bila odlična, kao i raznovrsni prilozi u kojima su uživali u prijatnom ambijentu trpezarije. Kamila se opustila i uživala u ovom obroku sa Zakom. On je takođe izgledao relaksirano i raspoložen za razgovor, spreman da sa njom podeli svoje misli. Uglavnom su pričali o plantaži i o uzgoju konja. Zak je bio veoma uzbuđen zbog ovog novog projekta i Kamila je na par trenutaka uspela da zaboravi da ona neće biti tu da se raduje uspehu za koji je bila sigurna da će postići.

Oči su joj blistale pune suza dok je posmatrala svoga muža na svetlosti sveća. Glas joj je podrhtavao, i okrenula je glavu kako ne bi mogao da vidi koliko su je preplavila osećanja dok mu je tihim glasom odgovarala: - Sigurna sam da ćeš biti veoma uspešan u uzgoju konja, Zak.

- Uspešan? - Glas mu je bio tih, ali grub. - Pa, pretpostavljam da je novac jedno od merila uspeha, ali u svim važnim stvarima u životu sam užasno podbacio.

Kamila se usudila da ga pogleda, ali on nije gledao u nju. Zurio je u zid iza nje. Ne, nije imao sve što želi, to je tačno. Ne živi sa ženom koju

---

²³ *General Šerman, jedan od najistaknutijih vojskovođa severnjačke (abolicionističke) vojske u Američkom građanskom ratu. U usmenoj tradiciji južnjačkih država, poput Dordije u kojoj se nalazi Atlanta, poznat je po svojim surovim ratnim osvajanjima, u toku kojih je spalio i veliki deo Atlante (Prim. prev.)*

zaista voli. Bio je zarobljen sa ženom koju jedva podnosi. Koliko li je on gnevan zbog njenog prisustva u njegovom životu! Kamila je poželela da ga uhvati za elegantnu, snažnu ruku koja je ležala na stolu i prinese je svom obrazu i da ga uveri da mu više neće biti neželjena supruga. Otići će sutradan nakon Dana zahvalnosti. Tako će ispuniti svoje obećanje Rejbernu i u isto vreme ubrzati njihov neizbežni rastanak. Ponovo će se tiho iskrasti iz njegovog života, kao i pre dve godine u *Snežnoj ptici*. Ali, ovoga puta, kada ga ostavi, on će osetiti samo olakšanje, bez gorčine koja ga je progonila dve godine. Ovoga puta će njegov muški ego biti netaknut, a utehu će naći u Erikinom, za njega uvek otvorenom naručju. - Jesi li završila? - Zakovo pitanje ju je trglo iz razmišljanja.

- Jesam - odgovorila je drhtavo. Prišao je iza nje i pridržao joj stolicu. Pridržao joj je kaput kada su došli do izlaza. Osetila je kako su se njegove snažne ruke zadržale na njenim ramenima trenutak duže nego što je bilo potrebno.

Kako je žudela da se nasloni na njegovu snagu! Kada bi je bar još jednom zagrlio i ostavio joj tu jednu uspomenu koju bi čuvala do kraja svog usamljeničkog života, možda joj sve ovo ne bi toliko teško padalo. Ili bi joj taj zagrljaj odlazak učinio još težim?

Kiša je i dalje pljuštala kada su izašli iz toplog i prijatnog restorana. Zak je otvorio kišobran i oboje ih štitio dok su se žurno kretali ka automobilu. Reka, iako blizu, bila je gotovo nevidljiva pod plaštom kiše. Kiša je sve zatamnila, noć je bila mračna, preteća.

Prolazili su pored jednog polupraznog bara. Ljudi su pijuckali piće za malim stolovima osvetljenim diskretnim lampama, igrali bilijar ili šah. Kroz stare zidove od cigle čula se muzika sa džuboksa. Kamila je prepoznala jednu poznatu baladu. Godinama kasnije, uvek kada bi čula tu pesmu, drhtala bi kao prut prisećajući se onoga što se desilo u narednih nekoliko sekundi.

Pažnju joj je prvo privukla neobična buka. Kombinacija krckanja i usisavanja, neusaglašena, disonantna, zastrašujuća. Ona i Zak su zastali u istom trenutku, osluškujući taj zbunjujući, užasni zvuk.

Pogledala je kroz veliko staklo bara i sledila se kada je videla kako se zadnji zid pomera par desetina centimetara pre nego što je krenuo da se urušava. Električni sat sa svetlećom reklamom za pivo poleteo je sa zida i sa treskom se srušio na pod. Poster i sa scenama iz starih filmova u dekorativnim ramovima preteći su se ljuljali na kukama pre nego što su popadali na pod prekriveni ciglama i malterom.

Šta je to? Šta se to događa? Tornado? Ne, nije bilo vetra. Zemljotres? Ne, zemlja se nije tresla, iako je Kamila bila sigurna da je onaj strašan zvuk lomljenja veoma sličan zemljotresu.

Gosti su nemo zurili u zid koji se rušio. A onda ih je strah naterao da se pokrenu. Svi su poleteli ka vratima, sa izrazom užasa na licu, čak su i najveći muškarci vrištali.

- Gospode! To je odron! - povikao joj je Zak u uho i počeo da je vuče za lakat kako bi je trgao iz hipnotisanog stanja u kome se nalazila. Pratila ga je svega nekoliko koraka pre nego što se čitav prednji zid zgrade obrušio na pločnik ispred njih. Grede, cigle i slomljeno staklo leteli su zajedno pod pritiskom tečnog blata koje je gutalo sve pred sobom. Kako se jedan deo zgrade srušio, a sa njim i potporni zid, drugi deo je krenuo da se obrušava u domino reakciji uzrokovanoj težinom blata koje se nekontrolisano valjalo sa brda. Oni koji su ostali zarobljeni pod ruševinama trudili su se da izađu kroz okna bez stakala, vrata i zidove, bežeći od blata koje je svoje žrtve ubijalo gušenjem ukoliko ne bi stradali od udarca komada cigle ili drveta. Kamila je videla kako se poslednji potporni stub urušava pod neverovatnom težinom koja se posvećivala iz trenutka u trenutak. Zak! Bila je njena jedina misao. U naletu snage pojačanom adrenalinskim udarom, istrгла je lakat iz njegove ruke i snažno ga odgurnula ka trotoaru. Taj neočekivani i veoma snažan pokret ga je iznenadio i izgubio je ravnotežu. Kamila je videla kako pada na trotoar i kotrlja se na ulicu u relativnu bezbednost nekoliko metara dalje od ruševine. Kišobran koji mu se istrгao iz ruke, ležao je izlomljen na blatnjavoj ulici. Zak je podigao glavu i pokušao da otre kišne kapi iz očiju. Potpuno nezavisnim delom mozga Kamila je pomislila kako mu kosa smešno izgleda tako prilepljena za glavu. Odeća mu je bila prekrivena blatom.

- Volim te! - vrisnula je usred tog haosa.

Oči su mu se raširile dok mu je smisao rečenice dopirao do uma, a odmah potom mu je lice pobeležilo od užasa. Čula je kako je doziva pre nego što je osetila strašan bol u potiljku. Borila se protiv tame koja joj je mračila svest; osetila je kako joj kolena klecaju i videla je kako joj trotoar juri u susret. *Umreću*, pomislila je smireno. Poslednja svesna misao bila je molitva zahvalnosti što je Zak bezbedan.

* * *

Čula je kišu. Glasove u daljini. Osetila je miris antiseptika. Mogla je da oseti kako joj je odeća mokra i teška. Nije umrla.

Pokušala je da otvori oči, ali joj je linija svetla koja se probila kroz njene skoro zatvorene kapke u mozgu zasjala kao najjači reflektor, i ponovo je čvrsto zatvorila oči.

Neko joj je podigao ruku; odskočila je od straha.

- Hej, zar više ne znaš ni ko su ti prijatelji, Kamila? Samo pokušavam da ti izmerim pritisak.

- Dr... - Zakreštala je. Pročistila je grlo i pokušala još jednom. - Dr Danijelse, jeste li to vi?

- Glavom i bradom. Koja bi druga budala izašla iz kuće po ovakvom nevremenu?

- Gde... Zak... Šta se dogodilo?

- Jedno po jedno pitanje, molim. - Sa zahvalnošću je osećala njegove umirujuće ruke na svojim mišicama. Glas mu je bio grub kao i uvek, ali ljubazan i poznat. - U ambulantnim kolima si. Da li se sećaš odrona? - Pošto je potvrdno klimnula glavom, nastavio je: - Pa, baš te je dobro udarila jedna cigla, ali bićeš dobro. Nemaš potres mozga, samo kolosalnu glavobolju. Nasmejala se uprkos bolovima i još jednom pokušala da otvori oči. Ovoga puta je postupila opreznije i bila uspešnija. Karikatura doktorovog lica, nejasna i u prvi mah udvostručena, postajala je svakim treptajem sve jasnija. - Zak?

Potapšao ju je po ruci. - Niko nije poginuo, nekoliko osoba je povredeno, ali svi su imali sreće. Ovde je prilično haotično, ali vatrogasci već rade na raščišćavanju. Izgleda da su okolna brda apsorbovala previše kiše poslednjih dana. Veliki komad zemlje se odronio i pokrenuo lavinu blata.

- Hvala Bogu da niko nije poginuo. Ali Zak...?

- Sada ću ti dati injekciju posle koje se nećeš mnogo toga sećati. Oboriće te. Evo je. - Osetila je ubod igle u nadlakticu. - Mislim da ne moraš da ideš u bolnicu, ali ako sutra budeš imala previše jaku glavobolju, zovi me. Zašto joj, do đavola, ništa nije rekao o Zaku? Jeli bio ozbiljno povredjen? Videla ga je bezbednog na ulici. Sada se toga sećala. Ali šta ako je povređen pošto se ona onesvestila? Šta ako je poginuo? Ne, dr Danijels je rekao da niko nije stradao. Ali da li bi joj rekao istinu da se radi o Zaku? Da li je živ? Ne može umreti pre nego što ona dobije priliku da mu kaže koliko ga voli! Zak!

Svest joj se mutila, jezik joj je otežao, zadebljao. Injekcija je već počela da deluje. Oči su joj se sklapale mimo njene volje i u glavi joj je tutnjalo.

- Zak? Zak? Gde je Zak? Mrtav je! Znam da je mrtav! Je li mrtav? - Vrištala je iz sveg glasa, ambulantna kola su odjekivala.

- Mrtav? Vraga je mrtav. Dosadan je kao stenica! Histeričan je i lud kao i vi! Gospode, želim lekara koji će porađati vaše bebe. - Medicinski tehničar se okrenuo ka svom kolegi koji je jednom čoveku pridržavao masku sa kiseonikom. - Idi, molim te i dovedi njenog muža. Ne možeš ga promašiti. To je onaj sa očima manijaka.

Zak je odgurnuo tehničara dok je uletao kroz vrata ambulatnih kola. Izgledao je potpuno pomahnitalo. Mogao je da prođe kao begunac iz ludnice.

Kleknuo je pored nosila i pretraživao Kamilino lice da proveriti da li je povređena. Drhtavo mu se nasmešila i pokušala da progovori, ali mozak nije uspevao da pošalje poruku njenom trapavom jeziku. Želela je da mu skloni mokre uvojke sa čela, da mu poravna linije brige koje su mu preplavile lice, ali su joj ruke bile teške, nije mogla da ih podigne.

Zak ju je nežno poljubio u čelo i zatim čvrsto zatvorio oči. - Rekla si da me voliš. Čuo sam te, Kamila. Voliš me. - Njenom iznenađenju nije bilo kraja kada je zaronio lice u njen stomak i čvrsto je zagrlio. - Gospode, Kamila, mislio sam da sam te opet izgubio.

Šta je time mislio da kaže? Kada ju je ranije izgubio? Mora da je već zaspala i da sve ovo sanja. Ali sasvim je bila sigurna da oseća njegov isprekidan dah i kako nešto sa njegovog lica vlaži njeno. To se njegove ruke kreću preko njenih nadlaktica, zar ne? Zar to nisu njegovi prsti upravo nežno prešli preko crta njenog lica?

Njegove reči su joj odjekivale u glavi. Gospode, Kamila, mislio sam da sam te opet izgubio. Gospode, Kamila, mislio sam da sam te izgubio... Gospode, Kamila, mislio sam...

* * *

Ponovo je sanjala taj divan san o *Snežnoj ptici*. Nije želela da se probudi i napusti svoj san. Želela je da ostane u njemu sa Zakom. Nije želela nikada više da ode od njega. Gospode, molim te, neka ovoga puta san potraje. Tako je lep. Probudila se, ali se san nastavio. Na drugoj

strani sobe nalazio se kamin. Teške zavese su bile navučene preko velikih prozora i soba je bila u polumraku. Ona i Zak su ležali nagi u prostranom krevetu, njeno telo je savijeno uz snažnu, dugu, čvrstu krivinu njegovog. Jednu ruku je zaštitnički prebacio preko njenog kuka. Delili su isti jastuk. Oseća la je njegov sladak dah na svom potiljku.

Ovo nije san! Ovo nije soba u *Snežnoj ptici*! Ovo je Zakova soba u *Nevestinorn velu*, i oni ovde žive kao muž i žena. Verovatno ga je probudio njen zadovoljni, zahvalni uzdah jer se promeškoltio iza njenih leđa.

Okrenula se i pogledala ga dok se nagnjao nad nju proveravajući da li je nešto boli. - Ljubavi moja - prošaputao je - kako se osećaš? - Usnama je jedva dotakao njene u najnežnijem poljupcu.

Da li ju je on to nazvao „ljubavi moja”? Da li ju je on to nežno ljubio? Možda ovo *i jeste* san. Ako jeste, neka zauvek potraje. Nije želela da se probudi. U strahu da će sledećeg trenutka sve nestati, tiho je rekla: - Osećam se fantastično, Zak. Ovde sam, sa tobom, i oboje smo živi, i ja se osećam fantastično.

- Kamila - zagrcnuo se. - Toliko te volim. - Zaronio je lice u udolinu njenog grla i pokrio ga strasnim poljupcima. - Ljubavi moja, mila moja ljubavi...

Usnama je pronašao njene. Poljubac je bio nežan i prenosio je značenja previše moćna za obične reći. Odgovorila mu je spremno, razdvajajući usne, uzvraćajući mu podjednako strasno. Kada se konačno povukao, milovao joj je nemirne uvojke i obavio jedan oko svog prsta. - Ovako je trebalo da nam bude sledećeg jutra u Juti. Trebalo je da ti kažem koliko te volim pre nego što smo... Plašio sam se da mi nećeš poverovati. Mislio sam, devojka tako lepa kao ti mora da je čula svakakve pokušaje zavodjenja. Da li bi mi poverovala da sam ti tada izjavio ljubav?

Nasmešila se i samopouzdanu istraživala njegova pleća. - Verovatno ne bih. Mislila sam da si veoma iskusan.

- Je l' ti to pokušavaš da mi na fin način kažeš da si mislila da sam star? Mora da sam ti izgledao kao neki matorac! Da li ti još uvek tako izgledam? - Disao je isprekidano jer je nastavila da ga dodiruje po intimnim delovima tela. - Zak! Naravno da ne! Mada me je razlika u godinama malo plašila. Plašila sam te se. Zato ti nisam mogla reći da se zaljubljujem u tebe. Plašila sam se da ćeš mi se smeјati. Bila sam sigurna

da sam ja za tebe avantura za jednu noć. Nisam se usudila da se izložim tvom podsmehu, zato sam otišla.

- Hoćeš da mi kažeš da je to razlog što si me napustila?! Oh, Kamila, kako smo glupi i ponosni bili! Ja sam mislio da te nećim odbijam. Koliko smo dragocenog vremena izgubili! - Ponovo ju je poljubio kako bi nadoknadio izgubljeno vreme. Usnama je došao do njenog uha i jezikom pratio delikatne krivine dok je šaputao: - Dakle, zaista me voliš, Kamila? Golicanje u grlu je bila samo jedna od njenih reakcija na njegova milovanja; jedva je uspela da izgovori: - Da, Zak, volim te. Volim te od kada sam te prvi put videla.

Milovao ju je od ključne kosti do pupka. Bilo joj je teško da se koncentriše, ali je pokušala da se usredsredi na ono što joj govori. - Potpuno sam poludeo kada sam se tog jutra probudio i shvatio da te nema. Ponos me je sprečio da odem do tvojih prijateljica i da ih pitam kako da te nađem. Rekla si mi da si studirala u Ričmondu, ali nikada mi nisi rekla da si iz Atlante. Zvao sam svaku porodicu Džejmson u Ričmondu, ali niko nije imao sestru, kćer ili sestru od tetke koja se zove Kamila. Sve vreme sam bio na pogrešnom tragu. Kada sam se vratio kući, bio sam nepodnošljiv. Niko se nije usuđivao da mi se obrati kako ne bi isprovocirao moj bes. Menjao sam raspoloženja...

- Hoćeš da kažeš da sam to bila ja! - uzviknula je. - Ja sam ta žena koju nisi mogao da preboliš? - Videvši njegov zbunjen izraz lica, objasnila mu je kako joj je Dirli ispričala da je prošao kroz mračan period zbog neke žene. - Ja sam mislila da si ti otišao u Jutu da zaboraviš neku prelepu, izgubljenu ljubav i da si me iskoristio kako bi povratio samopouzdanje.

- Ti si jedina žena koju sam ikada voleo, Kamila. Uz to si i prelepa. - Grickao joj je rame dok joj je milovao kukove i butine.

- Erika...? - Morala je sve da zna. Više neće biti tajni među njima.

Ruke su mu se zaustavile i podigao je glavu. Pogledao je u stranu na trenutak, a potom joj je odlučno uzvratio pogled. - Spavao sam sa njom, ali iz očaja. Nikada je nisam voleo.

- Ali, posle našeg venčanja, u restoranu, čula sam kada si joj rekao da naš brak ni na koji način ne menja tvoja osećanja prema njoj.

Tiho se nasmejavao. - Rekao sam joj istinu. Moj brak sa tobom nije promenio moja osećanja prema njoj. Ne dopada mi se i nikada mi se nije dopadala. Ona je nasebičnija, najpokvarenija, najmanipulativnija žena koju sam ikada upoznao. Svaki put kada sam bio sa njom, kući sam se

vraćao bolestan. Umesto da ublaži moju žudnju za tobom, samo mi je još više nedostajala tvoja ljupkost i nevinost.

- I sve one noći koje si proveo izvan kuće...? Nasmejao se. - Bila si ljubomorna? - Poljubio ju je u nos. - E, pa i trebalo je da budeš ljubomorna. Zapravo, većinu tih dugih, hladnih noći sam proveo u štalama na plantaži. Par puta sam čak otišao na pecanje, a ja *mrzim* pecanje. Nekoliko noći sam jednostavno parkirao auto blizu reke i posmatrao barže dok ne bi bilo dovoljno kasno da se vratim kući. I svaki put sam se trudio da budem bučan kako bih bio siguran da si me čula i da znaš koliko se kasno vraćam.

- Nisam ni primetila da si izlazio - rekla je pretvarajući se da zeva od dosade.

- Vraga nisi - zarežao je i pokrio joj usta posesivnim poljupcem. Kada su ostali bez daha, uzmakao je i pogledao je sa obožavanjem. - Kamila, volim te, ali moram nešto da ti priznam. - Oči su mu zasjale tim vragolastim sjajem koji je tako dobro upoznala. Ovo neće biti ozbiljno priznanje. - Dopada mi se trpezarija.

Pravila se uvređenom, ali ga je u isto vreme golcala po rebrima. - Oh, Zak! Ti si nemoguć! Gledala ga je zaljubljeno, sa obožavanjem. - I još imaš obraza da me uvučeš u svoju postelju u trenutku kada nisam mogla da se branim! I to na Dan zahvalnosti!

Lukavo joj se smešio. - Pa, danas sam zapravo zahvalan za veoma mnogo stvari.

- Zak, ne budi bezobrazan.

- Uostalom - nastavio je, ne obraćajući pažnju na njene reči - mislim da ti neće smetati, zar ne? - Lenjo joj je milovao dojke, fascinirano posmatrajući kako se bradavice krute pod njegovim prstima.

Umesto odgovora, zaronila mu je prste u kosu i povukla mu glavu ka svojoj. - Vodi ljubav sa mnom - prošaputala je.

- Jesi li sigurna da te ne boli glava? - Bio je ozbiljan, ali su se oboje nasmejali pošto su prepoznali dvosmislenost tog pitanja.

- Ako me bude bolela - odgovorila je - uzeću aspirin. Ali kasnije, mnogo kasnije.